Mutluluk Sende

Halil Delice

halildelice.com

* * *

Mutluluk Sende

Aile saadetinin, gül gibi geçinmenin ve gülün sırrını anlatan roman

BEŞİBİRYERDE ALTINI NE SÖYLER?

Gelinlerin gül yüzlerinin al ve yeşil duvakla örtüldüğü zamanda... Beş Osmanlı altın lirasının bir olmasıyla varlık kazanan beşibiryerde altını takılırdı gelinin boynuna, yüz görümlüğü olarak...

Beşibiryerde; çok şey söylerdi gönül ehli olanlara, sevenlere, evlenerek ebedi güzelliklere yürüme niyetindekilere... Aile saadetinin; İslamın beş şartını yerine getirmekte ve evliliğin beş altın kuralına (sabır, tevekkül, kanaat, gıybet etmeme ve kusuru her zaman kendinde görme) uymakta olduğuna işaret ederdi.

GÜL, BÜLBÜL VE KARTAL

Zamanın birinde garip bir bülbül, bir gülü sevmiş. Ama ne sevmiş... Gül, bülbülün bağrından gelen kan ve gözünden akan yaşla kan renginde gonca gonca açarmış.

Bir gün yükseklerde uçan bir kartal bu gülü görmüş ve ilk görüşte vurulmuş güzelliğine. Gökyüzünün sonsuz yüksekliğinden yeryüzüne, gül bahçesine inmiş. Hâlini güle söylemiş.

Göklerin hâkiminin, pençeleriyle tuttuğunu koparanın, duruşuyla nice bin gönül alanın kendisine vurulması gülün de hoşuna gitmiş. Bir garip bülbüle bakmış bir de her hâliyle yürek yakan kartala... Her hücresi kartal demiş. Bülbülün "Gitme, beni terk etme, biz ayrı olamayız. Sana can, sana renk, sana koku veren benim aşkım, benim feryatlarımdır" demesi, bağrını parça parça eyleyerek ağlaması, gülün katılaşmış yüreğini yumuşatmış. Tam

“Mademki bu kadar seviyorsun gitmiyorum” diyeceği anda, bülbül küsmüş, feryadı kesmiş, güle bakmaz olmuş.

Gül, bülbülün küsmesine çok kızmış ve kartalın yanına koşmuş.

Kartalın sırtında göklere yükselmiş. Göklerden yere doğru bakınca bülbülü, gül bahçesini görmez olmuş. Bu yüksekten bakış, yeryüzündekileri nokta gibi görüş, hoşuna da gitmiş, kartala olan hayranlığı artmış.

Kartal, gülü, dağların zirvesindeki yuvasına getirmiş. Dalından koparılan, dağların zirvesindeki rüzgarda üşüyen gül, günden güne solmaya başlamış. Ve kartal da artık yüzüne bakmaz olmuş.

Gül gerçeğin farkına varmış. Yerinin gül bahçesi, bülbülünün yanı olduğunu anlamış. Kartal onun yalnızca güzelliğini seviyormuş. Kartal, onu dalından koparmış, sahiplenmiş, deli rüzgarların estiği yuvasına götürmüş. Bülbül ise onu dalında seviyormuş, sevdiğinin mekanını, yuvasını, yuvası biliyormuş. Kartal almayı, kendi şartlarına tabi kılmayı, bülbül ise vermeyi, sevdiceğinin şartlarına tabi olmayı biliyormuş. Yaradılışları böyleymiş...

Gül anlamış ki güzelliği, bülbülün feryadından, su yerine verdiği kanından, dalından koparılmamasındanmış...

Kartaldan kendisini bahçesine götürmesini istemiş. Kartal isteğini yerine getirmiş.

Onun döndüğünü gören bülbül, renginin solmasına, güzelliğinin gitmesine aldırmamış. Gül, tekrar can bulmak için tutunmuş toprağa. Bülbül konmuş yanına, gülün dikeni saplamış bağrına. Eskisi gibi hiçbir karşılık beklemeden canıyla, kanıyla hayat vermeye başlamış ona... Gül can buldukça, güzelleştikçe bülbül zayıflamış. Çünkü gülü yaşatmak, toprakla yeniden hayat bulmasını, kök salmasını sağlamak için her zamankinden daha çok vermiş canından, kanından... Ve gül dalı bu can verişle tekrar

goncaya durmuş. Gülün sevinci anlatılmaz olmuş tekrar açmak ümidiyle...

Bir sabah gül dalı bir de bakmış gibi goncası açmış, kokuların en güzeliyle mest ediyor, tebessümlerin en tatlısıyla kendisine ve yeni doğan güneşe gülümsüyor. Anlatılmaz şekilde sevinmiş yeniden hayat buluşuna...

Bu sevinç içinde, gözü ve gönlü bülbülü, karşılıksız seven, kanı ve canıyla kendisine yeniden hayat veren âşığını aramış.

Bir de bakmış ki bülbül, hemen dalının kök saldığı, can bulduğu yerde, toprağın kara bağrında cansız yatıyor. Bülbül, sevdiği iyi olsun diye kendi canından geçmiş, can vererek gülün canlanmasına, hayat bulmasına sebep olmuş. Bunu, canın karşılığının can, gidişinin ölüme olduğunu bilerek ve severek yapmış, "yeter ki sevdiğim can bulsun, onun can bulması benim can buluşum olur" demiş. Neşe içinde ölüme gitmiş. Ölümünü güle hakiki kavuşmak bilmiş.

Gül o an anlamış ki, aşk, bülbül gönüllülerin işi. "Bülbül gibi yanmayacaksan, canından vazgeçmeyeceksen, aşk meydanına çıkmayacaksın" diye hâline, kartala tutulan gönlüne ağlamış, halinden utanmış.

Bu utanç ve âhın yüküne dalı dayanamamış kırılmış ve gonca gül, bülbülün cansız bedeni yanına düşmüş.

Toprağa düşmüş bülbül ve gülü yan yana görenler gözyaşlarına mani olamamış. Bu sırada nur yüzlü aksakallı bir ihtiyar gelmiş. "Bunlar kaçıncı bülbül ve gül birbirinin sonu olan? Birlikte ebedi sevgiliye koşmak yerine birbirinin yolunu kesen, ölümüne sebep olan... Âdem aleyhisselâmdan bugüne kaç milyar gül ve bülbül birbirinin helâkine, sonsuz felâkete sürüklenmesine sebep oldu?" diyerek bülbül ile gülü yan yana kara toprağın bağrına emanet etmiş.

Kendisini seyredenlere dönmüş ve "Bülbül ve gül... Hakiki ve ebedi aşka giden yolun yolcuları... Bu yolda birbirlerinin tamamlayıcısı olmak için yaratılmışlar. Yüce Mevlamız, sebepler

dünyasında... Onlara birlikte gülebilme, birlikte saadete kavuşabilme nimetini ihsan etmiş, birbirinin sebebi kılmış... Ama bunu başarabilen çok az... Önlerinde en büyük engel kartal değil hep nefisleri olmuş" demiş.

Birinci Bölüm (1. kısım)

Güllerin kokusu mu fazlalaşmış, yoksa burnu mu hassaslaşmıştı? Gül aklına gelince önceki akşamı hatırladı.

Yapacak iş bulamayınca laptoptan internete bağlanmıştı. Giriş sayfası Googledı... En kısa zamanda Googlea ulaşabilmek için... Google her şeyi biliyor... Her şey için mutlaka bir cevabı vardı ya... Peki, cevapları doğru muydu? Doğru kimin derdindeydi ki... Günümüz insanı için mühim olan, istediği cevabı bulmak değil miydi?

O da Google, nedir, ne değildir, az çok bilmesine rağmen onsuz yapamıyordu.

Google sayfasını görünce aklına Goncagül düşmüştü. Düşmemişti, zaten aklındaydı. Son zamanlarda Goncagülsüz bir anı geçmiyordu. Aklında o, gönlünde oydu...

Goncagül ismini girmiş ve aratmıştı. Goncagül ismiyle açılmış bir sürü wwwlu siteler karşısına çıkmıştı. Çoğu da porno siteydi. İlk video da pornoydu. Utanmıştı. Gönül çiçeğinin ismiydi Goncagül... Görmek istemişti gonca gülleri... O, binbir çeşit ve renkte gonca gülleri beklerken karşısına iğrenç fotoğraf video ve siteler çıkmıştı.

Sevdiğinin ismini yazınca çıkanlarla utanmış, "Gocangülü Googleda ararsan karşına bunlar çıkar." diye söylenmişti. Hemen yalnızca gül ismini girmiş, wikipediada gül ile ilgili yazıları okumuş, görsellerde binbir çeşit gül fotoğrafına bakmıştı. Gülün, nicelerine sembol olduğunu görmüştü... İki cihanın serveri Peygamber Efendimize (sallallahü aleyhi ve sellem), ilahi aşka... Hıristiyanlardan Tapınak Şövalyelerine, masonlara ve daha nicelerine...

Bir fotoğrafta gül ile bülbülü yan yana görünce de "gül bülbül" diye arama yapmıştı.

"Gül ve bülbül" diye arayınca nice güzellikler çıkmıştı karşısına...

Anlamıştı ki... Maksada götürücü olan, gül ile birlikte aranılandaydı...

Kim olduğun değil kiminle olduğun mühimdi...

Ve gül ile bülbülü birlikte anlatan nice efsaneler okumuş, hepsinden ayrı bir lezzet almıştı. Ama özellikle de "Gül, Bülbül ve Kartal" hikâyesi onu çok etkilemişti.

Neyi, nerede, ne ile aradığın ne kadar da önemliydi. "Arayan bulur" demişlerdi. Evet, buluyordu ama neyi? Belasını da Mevlasını da...

Gülü tek başına aramanın ne kadar yanıltıcı olduğunu görmüş... Gülü bülbül ile aramanın güzelliğini fark etmişti.

Şimdi balkondan doğuya bakarken aklında hâlâ o hikâye vardı. "Gül, Bülbül ve Kartal" hikâyesi... Gül eşi Goncagül, bülbül kendisiydi... Peki, onların hayatına kartal karışmış mıydı? Düşündü... "Yok... Bizim aramıza kartal giremedi, bundan sonra da katiyen giremez" diye zihninden söylendi.

İnşallah demediğini, katiyen diyerek çok kesin konuştuğunu fark etmemişti bile...

Kumruların huhusunu, sabahın doyumsuz güzelliğini, Adalar üzerinden doğan güneşin Marmara Denizini nasıl ışık seline boğduğunu yeni görüyor... Huzur Sitesi bloklarının doğuya bakan yüzlerini sarıya nasıl boyadığını ilk defa bu sabah fark ediyordu.

Şaşırdı, bir seneye yakın zamandır bu Sitede oturuyordu, nasıl olmuştu da bu güzelliklerin farkına varamamıştı? Bu sabah bütün bu güzelliklerin fark ettiren neydi? Gülümsedi, ne olacaktı, tabii ki gülüydü, gönül kuşuydu.

Kuşlarla birlikte o da şakımak, Marmara Denizine doğru kanat çırpmak, oradan da göklerin sonsuz maviliğinin içinde kaybolmak istiyordu. Üzerinde öyle bir hal vardı ki anlatılır değildi.

"Uyuyamadın mı hayatım?"

Sese döndü. Gönlü aydınlandı. Dünyanın Güneşi adalar üzerinden doğarken onun güneşi, balkon kapısından, batıdan doğmuştu. Gönül kuşu, gonca gülü, sevdiceği karşısındaydı. Uykudan yeni uyandığı her haliyle belliydi. Mahmur gözlerle ona bakıyordu. Sevgiyle gülümsedi, gönülceğizi sabahın esrarlı güzelliklerine kanat açmaya hazırdı:

"Tam tersi... Çok güzel uyudum. Senelerdir ilk defa bu kadar uykumu almış şekilde kalkıyorum, sabahın güzelliklerini yeni yeni fark ediyorum."

Balkonda doğan güneşine bakan mutlu insan, endişeyle sordu:

"İnşallah, gürültü yaparak tatlı uykundan uyandırmamışımdır."

Gönül güneşi şımarıkça kollarını boynuna doladı:

"Evet... Gürültüne uyandım. Bir daha böyle yapma, beni erken uyandırma. Ben erken uyanmaya alışık değilim. Sonra güzelliğim bozulur."

Telaşla etrafına baktı, gören var mı diye. Alışık değildi böyle şeylere. Elerini boynundan çözen sevdiceği hiçbir şeyin farkında değildi. Bu çocukça şımarıklığa, bu çocukça düşünceye güldü:

"Tamam... Tamam... Uyandırmam. Haydi, sen şimdi yat. Benim kahvaltı yapıp erken çıkmam lazım."

Hanımı cilveli cilveli konuştu:

"Aaa! Oldu mu hayatım? Daha evimize geleli kaç gün oldu... Hemen erken çıkmaktan bahsetmeye başladın. Ben şimdi evde yalnız mı kalacağım?"

Hayat arkadaşının sözleri, beklediği değildi. Gönlünde kanatlanan binbir renkli kuşun kanatlarının kırılır gibi olduğunu hissetti:

"Eee... Ne yapalım... Hayat bu... Bütün ömrümüzü balayı olarak yaşayamayız. İznim bitti. Akşam için de bir şeyler hazırlarsın her halde..."

Gönül kuşu şaşırdı:

"Bir şeyler hazırlamak mı? Lokantadan yemeyecek miyiz? Daha

15 günlük gelinim. Hani elimi soğuk sudan sıcak suya sokturmayacaktın."

Güldü, durumu izah etmeye çalıştı:

"A benim nazlı çiçeğim. Hep lokantadan yersek nasıl geçiniriz? Sonra ben... Senin o güzel ellerinle yaptığın yemekleri yemek istiyorum. Onları dünyanın en lezzetli yemeklerine değişmem.

Gönül kuşu ikna olmamış gibiydi:

"Ama hayatım. Ben daha düğünün havasından kurtulamadım. Hiçbir şeye ellemek istemiyor canım. Ne olur birkaç gün daha lokantadan yiyelim."

Bu sözler karşısında kızmak istedi ancak kızamadı:

"A benim bakmaya doyamadığım güzel yârim. Hayatımız bu... İmkânımız olsa hizmetçi tutar, o nazik ellerini sıcak sudan soğuk suya sokturmazdım. Ama... Geliri belli bir muhasebeciyim, elimden gelen bu."

Gönül güneşi, pes edecek gibi değildi. Elleriyle kocasının saçlarını karıştırmağa başladı. Bu hareketinin kocasının çok hoşuna gittiğini, böyle yaparsa ne isterse yerine getireceğini düşünürdü. Gerdan büke büke, nazlı nazlı yalvardı:

"Ne olur, bu akşam olsun dışarıda yiyelim."

Başka çaremiz yok der gibi ellerini kaldırdı:

"Eğer misafirlerimiz olmasaydı yerdik, ama misafirler var. Lokantada yemek yedirmek misafirlere karşı çok ayıp olur."

Misafir sözünü duyan gönül kuşu, bir yerine iğne batırılmış gibi sıçradı:

"Misafir mi? Ne misafiri Osman? Bu nasıl şey? Buraya gelişimizin üçüncü gününde misafir mi olurmuş?"

Osman şaşırdı. Eşinin, misafir deyince gösterdiği bu tepkiye... Ve evleneli beri ilk defa kendisine ismiyle, Osman diye hitap etmesine... İçinde bir şeyler tuz buz oldu, sert konuşmamak için kendini zor tuttu:

“Ne misafiri olacak... Yakınlarım... Babamlar gelecek.”

Babamlar sözü, yeni gelini kâbuslara sürükledi:

“Babanlar mı? Bize misafir olmak için... Niçin bu kadar acele ediyorlar? Daha beş gün önce onlardaydık.”

Ters cevap vermemek için kendini zorladı, dudaklarını ısırdı:

“Bir tanem. Niçin bu telaşın? Doktor, babamı Çapa Hastanesine sevk etmiş... Otelde kalacak değil ya... Akşam birlikte eve gelir, akşam yemeğini birlikte yeriz diye düşündüm. Yanlış mı yapmışım?”

On beş günlük yeni gelin Goncagül Hanım, hemen cevap veremedi, şaşırmıştı. O evliliği başka türlü düşünmüştü. Hayatları boyunca, hep eşiyle birlikte olacaklarını... Kimselerin onları rahatsız etmeyeceğini, hiç misafir gelmeyeceğini sanmıştı. Daha evliliklerinin on beşinci gününde, kaynata ve kayınvalidesi geliyordu. Kayın validesini görecek olması dayanılır gibi değildi. Kayınvalidesiyle nedense yıldızları bir türlü barışmamıştı.

Kayınvalidesinin bu evliliği pek istemediğini düşünüyordu. Onunla ilk karşılaştıkları günü bir türlü unutamıyordu. Kayınvalidesi, onu bir kış günü ilk gördüğünde, gülümsemiş, “A güzel kızım, pek zayıf giyinmişsin. Bu kış günlerinde üşütmeyesin” demişti. Gülümseme, ona çok manalı gelmiş, sözlerine de alınmış, “Benim giyinmemi beğenmedi, iğneliyor, zayıf diyerek de kilomun az olduğunu söylemek istiyor” diye düşünmüş... Ondan sonra da kayınvalidesinin her bakışı, her sözü ona batmıştı.

“Hele evlenene kadar sabredeyim. Evlerimiz nasıl olsa ayrı olacak. Birbirimizi bayramdan bayrama gördükten sonra katlanırız” şeklinde kendi kendini teselli etmişti.

Teselli etmişti, ama hayatın, evliliğin getirdiği gerçekler, beklediği gibi çıkmamıştı. Daha evliliğinin on beşinci gününde, yıldızının bir türlü barışmadığı kaynanasını misafir etmek zorunda kalacaktı.

“Gülüm” diye sevdiği eşinin hâlini anlamakta zorlandı. Bilmediği

bir şey mi vardı? Anne-babasının misafir olarak geleceklerini söylemesinden sonra, telaşlanması, sualine cevap vermemesi, evlilik rüyasından henüz uyanmamış Osmanı endişelendirdi:

"Ne o gülüm? Daldın gittin... Seni üzen yanlış bir şey mi söyledim?"

Goncagül, açmadan, gonca iken solan gül gibiydi, kendini toparlamağa çalıştı, telaşla cevap verdi:

"Hayır... Hayır... Yanlış bir şey söylemedin. Evliliğimizin daha on beşinci gününde misafire hazır değildim de... Bir anda şaşırdım. Kıyma falan al da akşam için bir şeyler yapmağa çalışayım..."

Müsaade falan istemeden döndü... Goncagülü, onbeş günlük eşi, balkondan ayrıldı. Çiçeği burnunda damat, midesine arka arkaya yumruklar almış gibiydi. İlkbaharın yağışlı gününde sığınacak bir kuytu arayan kelebeğe benziyordu, ıslanan kanatlarıyla çaresizce kanat çırpan... Bir şey demeden balkondan ayrılan eşinin arkasından baka kaldı. Eşi gitmiş kara bulutlar halinde düşünceler gelmişti...

Cicim, tatlım, canım günleri bu kadar çabuk mu bitmişti? Evliliğin tanıştığı ilk gerçeği... Fena vurmuş, çok sağlam bir sol kroşe yemiş boksör gibi sersemletmişti onu.

Az önce onun için doğan güneş, onun için şakıyan kuşlar, onun için esen rüzgar... Terk etmişler miydi onu? Güneşin doğuşunu fark etmez, kuşların ötüşünü duymaz, güllerin kokusunu hissetmez olmuştu. İlk defa böyle bir durumla karşı karşıya kalmıştı.

"Her şeyimi uğruna fedaya hazırım" diye düşündüğü eşinden... Hiç ummadığı bu tepki nasıl gelmişti? İnsan bir anda bu kadar nasıl değişirdi? Kahvaltısını hazırlamak üzere mutfağa yürüdü... Sallanıyordu... Yaptığı maçın üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen hâlâ bitkin, yediği yumrukların tesirinden hâlâ kurtulamamış bir boksör gibiydi.

Akşam okuduğu "Bülbül, Gül ve Kartal" hikâyesini hatırladı. Kimin bülbül, kimin gül ve kimin kartal olduğunu çıkaramadı.

Birbirlerine karışmışlar gibiydi. Kartalın bütün yırtıcılığıyla gül ile bülbülün arasına girdiğini görür gibi oldu. Kanatlarını kapatmış yükseklerde ok olmuş üzerlerine geliyordu...

* * *

Tam üç saattir geziyorlardı. Altı üstü bir çift kışlık ayakkabı alacaklardı. Üç tane alış veriş merkezine uğramışlar, yine de bulamamışlardı beğendiği bir ayakkabıyı... Onlarca ayakkabıcıya gitmelerine rağmen...

"Bir de Bakırköye gitseydik..."

En hassas yerine iğne batırılmış gibi sıçradı:

"Ne için?"

"Ne için olacak, ayakkabı bakmak için..."

"Ayakkabı bakmak için" denilince teller koptu. İlk bir saatte normal karşılamıştı, ayakkabı beğenmek için dolanmayı... Ama bir saatten sonra... Geçen her dakika sinirlerini yay gibi germişti. Ve son sözle teller kopmuştu. Her şeye rağmen sinirlerine hakim olmaya, sert konuşmamaya gayret etti:

"Yahu hanım! Üç saattir gezip duruyoruz. Ayaklarıma kara su indi. Gezecek halim kalmadı. Oraya da başka zaman gidelim."

Cevap, gönül hedefini on ikiden vuran bir ok hızında geldi:

"Kış geçtikten sonra mı?"

Sanki yüreğine saplanan ok, çelik ucu etrafını parçalaya parçalaya geri çekildi. Herkesin arasında "Yeter. Sen ne halden anlamaz bir kadınsın." diye bağırmamak için kendini zor tuttu:

"Hanım, insaf et. Bir hafta sonra gitmek, kış sonrası mı gitmek? Daha ocak ayının başındayız."

"İnsaf et." sözü Goncagülün zamansız açmasına sebep oldu:

"Şimdi de insafsız olduk ha? Bütün suçumuz bir çift pabuç istemek öyle mi?"

"Hanım... Sözü kuyruğundan anlama Allahını seversen. Sana

insafsız diyen, ayakkabı istemeni suç kabul eden oldu mu? Mademki illa bu gün alacağım diyorsun. Buyur, gidelim Bakırköye..."

"Bakırköye gidecek hâl mi bıraktın? Beni annemlere bırak."

* * *

2013 yılının Şubat ayının üçü... İstanbulun puslu günlerinden biri... Yağmurun yağıp yağmadığı belli değil. Hava küskün mü, yoksa ağlıyordu muydu?

İstanbulun sonsuz caddelerinde insanlar ve vasıtalar... Milyonlarca... Birbirinin hemen kuyruğunda... Her biri bir tarafa gidiyor. Vasıtalar, sürücülerine tâbi. Ya insanlar? Ya sürücüler? Onlar kime, onlar neye tabiydi? Onları koşturan ne? Akılları mı, gönülleri mi? Yoksa "Ben haklıyım, ben bilirim, her şey benim için" diyen egoları mı?

İstanbulun caddelerinden bir cadde... Eşrefpaşa Caddesi... Bu caddede yürüyen sayısız kişiden bir kişi... Eşrefpaşa Caddesinden sağa saptı. Yönünü Süleymaniye Camisine çevirdi. Ya gönlünü? Gönlü onunla değildi.

Caminin dış avlusunun merdivenlerine ulaştı. Ağır ağır tırmanıyordu merdivenleri... Nice bin ayağın aşındırdığı... Rüyada gibiydi. Yürüyor muydu, yoksa ayakları mı onu sürükleyip götürüyordu belli değildi.

Düşünüyor, yaşadıklarını anlamaya çalışıyordu.

Bir türlü inanamıyordu, bu kadar kısa zamanda yaşadıklarına, işlerin bu hale gelmesine... Her şey, anne-babasının ziyaretiyle başlamış, ondan sonra da çorap söküğü gibi devam etmişti. Hep istemişti, durmamacasına. Alacak gücü var mı diye düşünmeden... Hep karşı çıkmıştı, doğru mu yanlış mı hesap etmeden...

Hep itiraz etmişti istediklerine... Hep hor görmüştü sevdiklerini, değer verdiklerini, kocasını yaralar mı diye bir an olsun aklına getirmeden...

Daha evliliğin üzerinden bir ay geçmeden illa da avize diye

tutturmuştu. Herkesin evinde varmış, onlarda niye yokmuş. Hemen arkasından elbise, ayakkabı istekleri gelmişti birbiri arkasından. Çıldıracak gibi olmuştu.

Daha ayağını bile sokmadığı, bir defa bile giymediği kaç çift ayakkabı varken... Ayakkabı diye tutturmasını bir türlü anlayamıyordu yeni damat, çiçeği burnunda koca...

Nişanlılık günlerinde dalında bütün güzelliğiyle, gönül alıcılığıyla duran Goncagül... Evlendikten sonra açmıştı. Ama ne rengi ne de kokusu daha önce tanıdığı gonca güldü... O gül ile bu gül arasında aşılmaz dağlar vardı. Osman, açanın bir gül olduğunu biliyordu, ama bu güle ne isim versin karar veremiyordu.

Eve her misafir gelişi problem olmuştu... Küçücük meseleler, büyümüş, dayanılmaz, altından kalkılmaz gönül yükü haline gelmişti. İki tarafta da bardak ağzına kadar dolmuştu, en ufak bir şeyde taşıyordu.

Şubat ayının başıydı. İstanbulun kışı şubatta başlar diyenler doğru söylemişti. Poyraz kuvvetli esiyordu. Ama Osman terliyordu, Poyraz yüzüne vurdukça yüzü kızarıyor, ciğeri yanıyordu.

Şartlar ne kadar çabuk değişmişti. Bir an ayrı olamam diye düşündüğü eşiyle bir an beraber olamaz hale gelmişti.

"Sensiz bir saniye olamam" dediği Goncagülüyle bir an beraberlikte zorlanır olmuştu. Tam, "Ayrılalım bu iş böyle yürümeyecek" diyecekken Goncagülün hamile olduğu meydana çıkmıştı. Osman, "Daha çocuk için çok erken, aldıralım" demişti, ancak eşi şiddetle karşı çıkmış, o da ısrar etmemiş, "Çocuk yıkılmak üzere olan yuvamızı kurtarır." diye düşünmüştü, bütün yaşadıklarına rağmen eşini seviyordu.

Hakikaten de hamilelik günleri, iyi geçmiş... Osman, ana karnındaki çocuğun etkilenmemesi için elinden gelen bütün gayreti göstermişti. "Hamilelik dönemindeki üzüntüler, ana rahmindeki çocuğu olumsuz etkiler." diye bir yerlerden okumuştu. Osman, hep erkek çocuk düşlemiş, soyunu sopunu devam ettirecek diye düşündüğü bir erkek çocuğun rüyasını görmüştü.

Eşine de sık sık bu isteğini, "Erkek adamın erkek oğlu olur" şeklinde dile getirmiş, o da inadına der gibi, "Analar, ana olacak kız çocuğu doğurur" diye tepki vermişti.

Erkek çocuk rüyası gerçekleşmemişti. Erkek çocuk doğmamasından eşini suçlu görmüştü, sanki eşinin elindeymiş gibi... "Benim inadıma kız çocuğu doğurdu" diye gönlünden suçlamıştı. Bu duygularını eşine belli etmemeğe çalışmıştı, ancak Goncagül anlamış, aralarındaki mesafeyi biraz daha açmıştı.

"Kadınların hisleri kuvvetlidir" dediklerinde "Gidin yahu kadınlarda da his mi olurmuş. Onlar ancak süslenmeyi, takıp takıştırmayı bilir." diyerek dalga geçmişti. Kadınların hislerinin kuvvetli, hem de çok kuvvetli olduğunu anladığında olanlar olmuş, tavşan dağı çoktan aşmıştı.

Doğum olmuş, doğumla birlikte yeni problemler de doğmuştu. İlk savaş, isim konusunda yaşanmış. Her iki taraf da kendi aile yakınlarının ismini vermek için meydan muharebesi vermişti. Tabii ki savaşı kazanan Goncagül olmuştu. Kızına annesinin ismini koymuş, Selime diye nüfusa yazdırmıştı. Osman, en sevmediğinin ismiyle en sevdiğine seslenmek mecburiyetinde kalmıştı.

Osman bir türlü bunu kabullenememişti. O da kendi annesinin ismini vermek istiyordu, ama hanımın dediği olmuştu. Selimenin ismi, Osmanın gönlünde Halimeydi, annesinin ismiydi ve hep Halime diye kalacaktı. Kızını, annesinin olmadığı zamanlar, Halime diye seviyordu.

Doğum da evliliklerini kurtarmaya yetmemişti. Goncagül, kızını, kayınvalidesinden kaçırmak için her türlü çareyi başvuruyordu. Çocuğun gün be gün büyümesiyle problemler de büyümüş, ikisi için de evlilik artık dayanılmaz olmuştu.

Sabahleyin yine kavga etmişlerdi, bu seferki kavgaları çocuk bezi yüzündendi. Eşinin çocuk bezi istemesi üzerine Osman, daha maaşı almadıklarını, birkaç gün idare etmesini söylemişti. Vay sen misin böyle söyleyen, topa tutulmadık ne babalığı kalmış ne de erkekliği. "Sen ne biçim babasın, ne biçim erkeksin? Daha bir tanecik

çocuğuna çocuk bezi alamıyorsun, bir de erkeğim diye geziyorsun." gibi sözler makineli tüfek mermisi gibi gelmişti üzerine... Eşi bütün apartmanı ayağa kaldırmış, gücünün yettiğince bağırmıştı. Osman da yumruğu eşinin suratına vurmamak için çareyi kapıya çarpmakta bulmuş ve kaçarcasına evi terk etmişti.

Ve şimdi, evliliğine son noktayı koymak üzere, Süleymaniye Camisinin merdivenlerinden yavaş yavaş tırmanıyordu.

Bir baba, merdivenleri yavaş yavaş çıkıyordu... Gözyaşı pınarlarından dökülen yaşlar da çocuğunu uyutmağa çalışan bir annenin yüzünden aşağıya süzülüp, gönlünü yakıyordu. Beşibiryerde altınının temsil ettiği manadan habersiz olanlar, kusuru kendinde değil karşısındakinde arıyor, bu sebeple nice gönüller, nice yuvalar yıkılıyordu...

* * *

Gül ağaçları yapraklarını tamamen dökmüş, varlık hanelerinde yalnızca dikenleri kalmıştı. Bülbül ise ortalıklarda gözükmüyor, sesi işitilmiyordu.

Rüzgar esiyor, yağmur yağıyor, insanlar yürüyor, kavga ediyor, gönüller kırılıyor... Toprak yeni doğumlara hazırlanıyor, bağrında nice hayatları saklıyor, koruyordu, kışın dondurucu soğuğuna karşı...

Hem ağlıyor hem de bir yaşını yeni dolduran kızını uyutmak için pışpışlıyordu. O kadar yumuşak huylu Osmana neler olmuştu bir türlü anlayamıyordu. Bütün kabahati, çocuk bezi istemekti. Neymiş efendim, eskiden çocuk bezi mi varmış, annesi beş tane çocuğunu hazır çocuk bezleri olmadan büyütmüşmüş.

Şu kocasının, annem şöyleydi, annem böyleydi diye, annesini örnek göstermesi yok muydu, bütün cinlerinin hemen tepesine çıkmasına yetiyordu. Varsa yoksa annesi... Annem şöyleydi, annem böyleydi... Ne marifetli annesi varmış... Bir çocuk bezini almaktan âciz olan insandan nasıl hane reisi, koca, baba olurdu?

Yaşadıklarına, başına gelenlere bir türlü inanamıyordu Goncagül. Ne olmuştu onlara? Her şey başlangıçta ne kadar da güzeldi. Birbirlerini tanıyarak, flört ederek evlenmişlerdi.

Evlenmekte de acele etmemişlerdi. “Birbirimizi iyice tanıyalım, ondan sonra evleniriz” diye düşünmüşler. Birbirlerini tanıdıklarına, birlikte mutlu olacaklarına iyice kanaat getirmişler. Sonra, “Huylarımız, karakterlerimiz, zevklerimiz birbiriyle tam uyuşuyor, birbirimizi ölesiye seviyoruz. Birbirimiz için her türlü fedakarlığı yapmaya, birbirimiz için ölüme bile hazırız. İyi günde de kötü günde de birlikte olacağız. İki gönül bir olunca samanlık seyran olur” demişler ve evlenmişlerdi.

Samanlık seyran, iki gönül de bir olamamıştı. Ama olan başka şeyler vardı... Evliliklerinin üzerinden iki sene geçmeden yuvaları her ikisi için de zindan olmuştu.

Daha evliliklerinin onbeşinci gününde, ilk kırgınlık baş göstermiş, sırça köşk ilk darbeyi almış, ilk kavgayı yapmışlardı. Cicim ayları çok çabuk bitmişti.

Her şey, iki dünya saadetlerine vesile olması gereken bir olayla başlamıştı... Kaynanası ve kaynatasının İstanbula doktora gelmesi ve evlerinde misafir olmasıyla...

İlk başta kavgaları çok küçük bir kar topuydu. Hatta Goncagülün biraz da hoşuna gitmişti. “Kavgalar, evliliğin tuzu biberidir.” diye düşünmüştü. Ama ilk kavgadan çok küçük bir aradan sonra... Kavgaların evliliğin tuzu biberi değil zehri olduğunu, hayatlarını kararttığını fark etmiş, ancak yeni kavgalara mani olamamıştı... Her kavgadan sonra üzülmesine rağmen... Küçücük kar topu yuvarlandıkça büyümüş, büyümüş ve bütün mutluluklarını, tozpembe hayallerini karanlıklar altında bırakan bir çığ olmuştu.

Goncagül, en ufak bir isteğinin Osman'ı delirttiğine inanıyordu. Gerçi dövmüyordu. Ancak demediğini de bırakmadığını, dövmekten beter yaptığını, her sözünün zehir gibi olduğunu düşünüyordu. Oturuşu, kalkışı, giyinişi, gezmesi, her şeyi, her şeyi, Osman'a batıyordu, yaptığı her şey suçtu.

Goncagül, bütün kabahati kaynanasında görüyordu. Kendi kendine kuruyor, kendi sorup kendi cevap buluyor ve yargılıyordu. “Ah o fesat kadın yok mu? Oğlunu elinden almamı bir türlü içine sindiremedi. Osmanı bana karşı devamlı doldurdu. Her fırsatta manalı, manalı bakıyor. Sen benim oğluma layık değilsin, oğlum

beni dinlemedi, yoksa seni kendime gelin olarak alır mıydım demek istiyor ve bunu anlamadığımı zannediyor. Ah o fitneci kadın yok mu" diye düşünüyor, yuvalarının temelden sarsılmasından kaynanasını sorumlu tutuyordu.

Goncagül, kocasından ayrılmayı hiç mi hiç düşünmüyor, aklına getirmek dahi istemiyordu. Kocası ona aitti, onu kimseyle paylaşamazdı, hele hele kaynanasıyla hiç mi hiç.

Eşi, daha çocuk istememesine rağmen, Osmanı kendisine daha iyi bağlamak için hamile kalmış, çocuğu aldırmayı kabul etmemiş, evliliklerinin birinci senesinde çocukları olmuştu. Çocuk, aile bağlarını daha da kuvvetlendirmek yerine, senin ananın ismi, benim anamın ismi olacak, çocuk öyle yetiştirilmez böyle yetiştirilir gibi sebeplerle bitmez tükenmez kavgalara yol açmıştı.

Goncagülün annesi Selime Hanım, damadını bir türlü sevememişti, özellikle de ailesini. Kızına, her fırsatta, "Kızım, onlar ayrı dünyaların insanları. Çok tutucular, görmedin mi o kadını, saçının bir teli dahi gözükmesin diye ne yapacağını şaşırıyor. Böyle bir ailenin çocuğuyla geçinemezsin. Gel bu sevdadan vazgeç" demişti.

Goncagül ise, "Merak etme anne. Hele bir evlenelim. Osman o aileyi bir daha zor görür. Ben onu avucumun içine almasını bilirim" diyerek Osmanla ilişkisini sürdürmüş ve nihayet evlenmişlerdi.

Ancak Osmanı avucunun içine alamamıştı. Tersi olmuş, nişanlıyken tam manasıyla avucunun içinde gördüğü eşinin git gide elinden kaçtığını fark etmişti.

Goncagülün, babası zengindi. Annesi, kızını üzgün gördükçe, "Boşan o gün görmemiş, yobaz ailenin çocuğundan... Sen gonca gülümün gün geçtikçe solmasına daha fazla dayanamıyorum" diyordu.

Selimenin ağlamasıyla Goncagül, daldığı düşüncelerden uyandı, uzandı, yavrusunu bağrına bastı. "Ağlama benim talihsiz bebeğim, ağlama... Bak, seni çok seven annen yanında, sakın korkma." diye uyutmağa çalıştı.

Bir yaşını yeni dolduran Selime, çok tatlı olmuştu. Etrafına gülücükler dağıtıyor, agulu sesler çıkararak konuşmaya, çevresini anlamaya, etrafındakileri tanımaya çalışıyordu. Babasının ve annesinin seslerini tanımıştı. Onların sesini duyar duymaz, hemen dikkat kesiliyordu. Küçük Selime, anne babasının sesini tanımıştı, fakat anne babası, onun gönül sesini tanımamışlar, isteğini anlayamamışlardı. Tanısalardı, anlasalardı evliliklerini hızla yıkılmaya doğru götürürler miydi?

Goncagül, kocasının son günlerindeki imalı konuşmalarından ve davranışlarından boşanmayı kafasına koyduğunu anlamıştı.

"Niçin, niçin?" diyor, kocasının işi boşanmaya kadar götürüşüne bir cevap bulmağa çalışıyordu, ama bulamıyordu. Kocasını haksız görüyor, bütün suçun onda inanıyordu. Ona göre, ortada boşanacak bir şey yoktu. Kocasını seviyordu. Tek suçlu kaynanasıydı, o aralarına karaçalı gibi girmeseydi, işler bu duruma gelmezdi. Kendisinde hiçbir kusur görmüyordu.

Goncagül, ilk tanıştıkları günü hatırladı. Taksimden Şişliye doğru yürüyordu. Bir anda, kapkaççının biri çantasına saldırmış, o da bırakmamak için direnmiş, yere düşmüş ama çantasını bırakmamıştı. Yakınlarda da imdadına koşacak kimse gözükmüyordu.

Çantayı bırakmaması üzerine, kapkaççı cebinden bir bıçak çıkarmış ve Goncagüle çevirmişti. Kapkaçı belki de korkutmak için bıçağı çekmişti. Ama Goncagül, kendini öldüreceğini zannetmiş, gözlerini dehşetle açmış, bıçağın saplanmasını bekliyordu. Tam bu anda nereden geldiğini görmediği bir genç Hızır gibi yetişmiş. Kapkaççının suratına yumruğu yapıştırmış ve saldırgan bir tarafa, bıçak diğer tarafa fırlamıştı. Delikanlı, hemen Goncagülün yanına gelmiş, onu düştüğü yerden kaldırarak, "Bacım bir şeyin var mı" diye sormuştu. Goncagül, kesik kesik yalnızca, "Yok... Bir şeyim yok" diyebilmişti. Bu arada, yerden kalkan kapkaççı kayıplara karışmıştı.

Delikanlı, Goncagülü hemen en yakındaki bir pastaneye götürmüş, elini yüzünü yıkadıktan sonra, bir bardak su içirmiş,

sonra da çay söylemişti. Ve oturup konuşmuşlar, tanışmışlardı. Goncagülün kurtarıcısı Osmandı. Taksimde muhasebecilik yapıyordu. Goncagül de kendini tanıtmış, liseyi bitirdiğini, üniversiteye gitmeyi çok arzu ettiğini, ancak istediği fakülteyi üç defa imtihana girmesine rağmen tutturamayınca, üniversiteye gitmekten vazgeçtiğini söylemiş, hangi fakülteye gitmek istediğini açıklamamıştı. Osman da sormamıştı.

Tanışmaları bununla kalmamış, buluşmağa başlamışlar, bir araya gelmeler devam etmiş, bir müddet sonra birbirlerini görmeden duramaz olmuşlardı...

Osman, Goncagülün beyaz atlı prensiydi, yıllardır yolunu beklediği, rüyalarını gördüğü... Tam da hayallerindeki gibiydi. Onu düşman elinden kurtarmış, yakışıklı, nazik ve zekiydi. Gerçi zengin değildi ama hiç mühim değildi. Babasının parası onlara da yeterdi. Buluşmalar, daha sonra dünürcü göndermekle neticelenmişti. Goncagül, dünürcü gönderilmesini şiddetle karşı çıkmıştı, fakat Osman "geleneğimiz böyle" deyince mecburen razı gelmişti. Goncagülün babası, Osmanı beğenmiş, ancak annesi bir türlü ısınamamıştı.

Dünürcüleri, söz kesme, nişan ve düğün takip etmiş, balayı derken, evliliklerinin üzerinden iki sene geçmiş, çocukları olmuş ve o da bir yaşını doldurmuştu.

Evlendikten sonra cicim ayları çok çabuk bitmişti. İkisini de yaralayan "Ben haklıyım o haksız." dedirten çok şeyler yaşanmış, şimdi boşanma konuşulur olmuştu. Hem Osman hem de Goncagül, kabahati diğerinde görüyor, ikisinin de iğneyi kendisine batırmak akıllarına gelmiyordu.

Onların düğününde, geline beşibiryerde takılmamış, gelinin yüzünü örten al duvak ve yeşil duvak olmamıştı.

Onlara evliliğin, beş altın kuralından, geline takılan beşibiryerde altının, gelinin yüzünü örten al ve yeşil duvakların neyi söylediğinden kimse bahsetmemiş. "Beşibiryerde altını, İslâmın beş şartına işaret eder. İslâmın beş şartını yerine getirmek çok kıymetlidir, kadını dünya ve ahirette saadete kavuştur. Aile saadeti,

sabır, tevekkül, kanaat, gıybet etmeme ve kusuru her zaman kendinde görmede olduğunu anlatır." dememişti.

Gelinin elleriyle damadın boynuna bağladığı al duvağın, şehitliğe, al bayrağa, dini, vatanı, namusu için al kanına akıtmağa, damadın gelinin boynuna bağladığı yeşil duvağınsa, iffete, namusa, ailesi, eşi, yuvası, için her türlü fedakarlığa katlanmağa işaret ettiğini kimse onlara anlatmamıştı.

Çocuğunu susturmağa çalışan Goncagül, zil sesiyle kucağında çocuğu fırladı. Apartman bloğunun giriş kapısı otomatiğine bastı. Basmasıyla yaptığı hatayı anladı. Zil basılınca, gelenin kim olduğunu anlamadan dış kapıyı açmazdı. Yaşadıkları aklını başından almıştı.

Zili çalanı merak etti. Kimdi acaba? Bu saatlerde tanıdıklarından pek gelen olmazdı. Koca Sitede tanıştıkları, gidip geldiği birkaç aile vardı. Onlar da akşam gelirlerdi. Gündüz buluşmaları da öğleden sonra olurdu. Annesi olabilir miydi acaba? Gelmezden önce mutlaka cep telefonuyla arardı. Sürpriz yaptığı zamanlar da oluyordu, Selimenin doğumundan sonra daha sık gelmeye başlamıştı.

Beşinci katta oturuyorlardı, kapının gözetleme deliğinden geleni beklemeğe başladı. Asansörden elinde üç dört yaşlarında çocukla bir kadın çıktı, tanıdığı değildi, Dilenci olmalı diye düşündü, düşünmesiyle de zaten ayakta olan cinleri tepesine çıktı. Kadın, kapı ziline bastı. Goncagül, kapıyı açmadan, "Ne istiyorsun, kimi aramıştın" diye bağırdı. Tam çocuğunu uyutacağı sırada, rahatsız edilmek onu kızdırmıştı.

Dışardan cılız bir ses geldi. "Hanımım, çocuğum aç. Çocuğunun analı babalı büyümesi için ne olur bir parça ekmek" diyordu. Bir parça ekmek için gelen dilenci olmazdı. Gelenler genelde giymediği elbise ve ayakkabılarını isterlerdi. Ekmek isteği karşısında şaşırdı. Şaşkınlığı fazla sürmedi. Kapıyı açmadan, "Hadi başka kapıya" diye bağırdı. Tam giderken, Selime ağlamağa başladı. Selimenin ağlaması, kapıdan çevirdiği kadının, "Çocuğun analı babalı

büyümesi için ne olur bir parça ekmek" sözlerini hatırlattı. Çocuğunun olduğunu nereden bilmişti. Kapıya koştu, açtı ve asansöre binmek üzere olan kadına seslendi:

"Bekle hanım, ne olur bekle! Şimdi ekmek getiriyorum."

Kadın merak içinde durdu, ne oluyor gibilerden baktı. Az önce kovmuş, şimdi bekle diyordu.

Goncagül hanım, mutfağa koştu. Mutfakta ne kadar ekmek varsa poşete doldurdu, kadına uzattı. Ayrıca kadının eline ne kadar olduğuna bakmadığı bir avuç demir ve kağıt parayı tutuşturdu.

Kadın şaşırmıştı, az önce kendini kovan kadındaki bu değişikliğe. Ekmekleri ve paraları, "Rabbim seni, çocuğuna bağışlasın, çocuğunu analı babalı büyütsün, çocuğunun mürüvvetini göresin, torunlarını sevesin" diye bin bir duayla aldı ve gitti.

Goncagül, dilencinin arkasından baka kalmıştı. Bir anda yaşadıkları onu şaşırmıştı. Çocuğun ağlamasıyla birlikte kapıdaki kadının çocuğuyla ilgili duasının hatırlaması ve sonra koşuşturması... Olanlara bir anlam verememişti. Analık duygusunu mu onu hareket geçirmişti.

Analar, çocuklarını doyurma ve emzirme, toprak da gül fidanlarını bahara hazır etme gayretindeydi...

* * *

Osman, boşanma kararını annesine açmıştı. Ana yüreği dayanamamış, ağlamış, "A benim güzel oğlum. Daha nişanda, sizin ayrı dünyaların insanı olduğunu anlamış, seni ikaz etmek istemiştim, ancak gönlümün sesini duyuramamıştım. Yuva yapmak zor, yıkmak çok kolaydır. Şimdi bir çocuğunuz da var. Goncagül, seni seviyor, bana kızması da kıskanmasındandır. Ben ortalıklarda fazla gözükmem. Ne olur, yuvanızı yıkmayın, Selime torunuma yazık etmeyin" demişti.

Annesinin bu sözleri karşısında şaşırmıştı. Goncagül, annesi hakkında neler düşünüyor, annesi ise ona karşı ne kadar güzel hisler

besliyordu.

Osman, annesinin sözünü tutmağa çalışmıştı, ama olmamıştı, işte. Artık akşamları eve gitmek bir azap haline gelmişti. Çocuğunun özlemi onu eve çekiyor, Goncagül ile karşılaşacak olması ise uzaklaştırıyordu.

"Bülbül, Gül ve Kartal" hikayesi yine beynini burgu gibi deliyordu. Bülbül kimdi? Hikayeye görü düşünülürse kendisi olmalıydı? Ama o bülbülün aşkıyla yanmıyordu. Hikâyedeki gül ile eşi Goncagül biraz uyuşuyordu. O zaman kartal kimdi?

Bir korna sesiyle daldığı derin düşüncelerden uyandı. Sakalları bembeyaz olmuş bir ihtiyar gördü. Adımını araçların vızır vızır geçtiği caddeye atmak üzereydi. Bir taksi de hızlı bir şekilde ona doğru gelmekteydi. Fırladı, ihtiyarı son anda, taksinin çarpmasından kurtardı. Taksi fren dahi yapmadan geçip gitmişti.

İhtiyar, aksakallı amca, taksinin sesiyle kendini gelir gibi oldu. İçine düştüğü dalgınlıktan kurtuldu. Giden taksiyi görünce ölümlerden döndüğünü anladı.

Sımsıcak bir tebessümle, Osmana baktı ve "Oğlum, Yüce Rabbim sana saadet-i ebediyye ihsan etsin" diye dua etti, insanın içini yıkayan, yorgun ama pes dememiş bir sesle...

Osman, elinden tutarak aksakallı amcayı caddeden karşıya geçirdi ve müsaade istedi. Ayrılırken ihtiyar amca hâlâ dua etmeğe devam ediyordu.

Osman hem gidiyor hem de düşünüyordu, saadet-i ebediyye ne demekti. Saadeti anlar gibi olmuştu, mutluluk demekti, ama ebediyye ne demekti onu bir türlü çıkaramamıştı. Belediye kelimesine benziyordu, ama bu zaman da anlamsız olurdu, ortaya belediye saadeti gibi bir şey çıkardı.

Amca, İstanbul gibi bir yerde yaşayanlar için belediye hizmetinin çok önemli olduğunu bilip de "Belediye olan işlerin mutlulukla olsun" mu demek istemişti acaba? Mehmet hocaya bunu da sormalıydı.

“İyi akşamlar Osman Bey, hayır olsun nereye böyle?”

Osman, Mehmet Hocanın çalıştığı Bilgi Kolejinin yanına gelmişti. Kolejin hemen köşesindeki bakkal Ali Efendiyle tanışırdı. Mehmet Hocayı ziyarete geldiğinden bazen ondan alış veriş eder, Mehmet Hocayı beklerken laflardı. İyi akşamlar diyen oydu.

Osman, “Sana da iyi akşamlar Ali Efendi, Mehmet Hocayı görecektim” dedi. Yoluna devam etti. Ali Efendi, peşinin bırakacak gibi değildi.

“Ne o Osman Bey, dedi, keyifsiz gibisin. Hayır olsun.”

Osmanın Ali Efendiye pek laf anlatacak hali yoktu.

“Biraz başım ağrıyor Ali Efendi, pek keyfim yok da. Kusura bakma.”

Ali Efendi hafifçe güldü:

“Ne kusuru Osman Bey, haydi hayırlısı... Bizim Mehmet Hoca, baş ağrıları için birebirdir.”

“Haklısın Ali efendi, inşallah bu baş ağrıma da çare bulur.” diyerek yürüdü.

Osman, okulun dış avlusundan içeri girdi. Nöbetçi öğrenciden Mehmet Hocanın okulda olduğunu öğrendikten sonra Bekleme Odasına geçti. Mehmet Hoca, dersteymiş. Çay söylediler, bir taraftan çay içiyor bir taraftan da gazeteleri karıştırıyordu. Gözü, gazetelerin spor sayfalarındaydı, “Arda şunu yapmış, Fatih Terim şunu demiş, Cengiz, gece sefasında yakalanmış” diye okurken dalıp gitmişti.

“Ne o Genç Osman! Sende mi gazeteleri spor sayfalarından okumağa başlıyorsun?”

Osman sese döndü. Konuşan Mehmet Hocaydı. Güneş doğar gibi gülümsüyordu. Osman ayağa kalkmağa çalıştı, Mehmet Hoca, müsaade etmedi ve hemen yanına oturdu.

“Biz de kapıldık akıntıya gidiyoruz hocam. Spora takılsak yine iyi. Futboldan başka güzel tanımaz olduk. Futbolla yatıyor, futbolla

kalkıyoruz."

"Çok haklısın bre Osmanım. Yalnızca yatıp kalkmak mı? Çok daha fazlası... Gelinen nokta korkunç. Türkiyede futbol, din oldu. Bunu söyleyen de Brezilyalı meşhur futbolcu ve antrenör Zico... Yani futbola tutkunluğumuzla Brezilyalıları bile şaşkına çevirdik..."

Osman, Mehmet Hocanın söyledikleriyle çarpıldı. Durum bu kadar vahimdi ha... Biraz düşününce Mehmet Hocaya hak verdi. Öyle ya... Futbol için ölen, futbol için öldüren nice kişiler vardı Türkiyede...

Mehmet Hoca, futbolla ilgili sözleri sonrası dalıp giden Osmanın sırtına hafif bir şaplak patlattı; Osmanı gördüğü zaman ona takılmadan edemezdi:

"Söyle bakalım Genç Osman! Evdeki gaza meydanında durumlar nasıl?"

Osman, şaşırdı. Mehmet Hoca hiç beklemediği bir karşı atak yapmıştı. Futboldan bahsederken birdenbire konuyu değiştirmiş... Ailevi duruma geçmişti. Kendisinin söylemesini beklemeden. İçine mi doğmuştu?

Mehmet Hoca, ta öğrenciliğinden beri kendisiyle şakalaşır... Bağdat kuşatması sırasında şehit olan Genç Osmandan kinaye Genç Osman diye takılırdı. Evlendikten sonra da, "Bre Genç Osman! Ev, aile hayatı tam bir gaza meydanı gibidir. Buradaki savaş, Bağdatı kuşatmaktan, Bağdat içinde savaşmaktan çok daha zordur" demişti.

Osman da gerçeğin farkına varmış. Hakikaten de evdeki savaşın Bağdatı kuşatmaktan, onu almaktan çok çok zor olduğunu anlamıştı... Ama olanlar olmuş, eşiyle arasına yıkılması çok zor duvarlar, Genç Osmanın aşamayacağı kale surları girmişti.

Mehmet Hoca, Osmanın lise yıllarından matematik hocasıydı. Hocasını çok sevmişti, okuldan mezun olduktan sonra da onunla irtibatını kesmemiş, her başı sıkıştığında hocasını koşmuş, onun bilgisine ve tecrübesine başvurmuş, bunu faydasını her zaman görmüştü. Hocası, günümüzün fen bilimlerinde kendini çok iyi

yetiştirmişti, din bilgisi çok kuvvetliydi. "Fen ve dini bilgiler omuz omuza gider." diyordu. Herkesin yardımına koşmak için çırpınan, gönül ehli bir kimseydi.

Mehmet Hocanın "Söyle bakalım evde durumlar nasıl" sözü Osmanı sarstı. Yoksa Mehmet Hoca, ne için geldiğini anlamış mıydı?

"İyidir Hocam iyidir... Şöyle bir sizi ziyaret edeyim dedim" diyerek geçiştirme telaşına düştü Osman. Hemen, ilk anda hanımıyla olan sıkıntısını anlatmağa cesareti yoktu. Dikkati evden başka şeye çekme gayretindeydi.

"Hocam, dedi, saadet-i ebediyye ne demek? Gelirken ezilmekten kurtardığım ihtiyar bir amca, Yüce Rabbim, sana saadet-i ebediyye ihsan etsin. diye dua etti."

Mehmet Hoca, tatlı tatlı gülümsedi:

"Ya... Öyle mi? Sana ne kadar güzel dua etmiş. Saadet-i ebediyye, dünya ve âhirette mutlu, mesut, olmak, huzur içinde yaşamak demektir. Bir insan için yapılabilecek en güzel dua budur."

Mehmet Hocanın söyledikleriyle sevindi:

"İnşallah bu dua hakkımda kabul olur."

"İnşallah bre Genç Osman... İhtiyar kimselerin başkaları hakkında yaptığı dua kabul olur. Marifetnâme ismi sana bir şey hatırlatmıyor mu?"

Sualle şaşırdı, düşündü, mahcup oldu, boyun büktü:

"Hatırlayamadım hocam..."

"Sana dokuz-on sene önce bir kitap hediye etmiştim... Hatırladın mı?"

Dokuz-on sene önce, liseyi bitirdiği zamandı. Kendini zorladı, o günleri düşündü:

"Hatırlar gibi oldum... Kalınca, ciltli bir kitaptı."

"Evet... Peki, ismini hatırlayabildin mi?"

Utandı:

“ Ma gibi bir şeyle başlıyordu galiba... Ama hatırlayamadım.”

“İsmi Marifetnâme idi. Dünya ve âhirette mutlu olmanın, ebedi saadete kavuşmanın yolunu anlatan bir kitap... Okuyor musun?

Sual boyun büktürdü:

“Daha o zaman anneme vermiştim hocam...”

“Yaa... Öyle mi? Neyse bunda da bir hayır vardır. İnşallah bugün Dergah Kitabevine uğrayalım da sana bir tane alalım. Bugün duayı almışsın ihtiyar amcadan Saadet-i ebediyyeye kavuşursun. diye... Hele ilk önce Marifetnâme kitabına kavuş... İnşallah bu ebedi mutluluğuna vesile olur.”

Hocasının duası hoşuna gitti. Hanımdan boşanmaya izin almak için yola çıkmıştı. İki insandan ebedi saadete kavuşmak ile ilgili dua ve Marifetnâme kitabı sözü almıştı. Bu ne işti... Neye işaret ediyordu. Saadeti boşanmakta mıydı? Yoksa tam tersi evliliğini devam ettirmesinde miydi? Mahcup bir vaziyette konuştu:

“O ihtiyar amcanın ve sizin hakkımdaki dualarınız... İnşaallah kabul olur hocam.”

“İnşallah kabul olur.” diyerek Osmanın duasına katılan Mehmet Hoca, onun bir derdi olduğunu anlamıştı, onu konuşturmak için takıldı.

“Eee Genç Osman... Anlat bakalım... Daha daha neler var? Ev denen cenk meydanında neler oluyor? Gidişiniz zaferedir inşallah..”

Osman şöyle bir çevresine bakındı. Bekleme odası oldukça kalabalıktı. Mehmet Hocaya sıkıntı veriyorum endişesiyle konuştu:

“Şey... Hocam... Şöyle baş başa konuşacağımız bir yere gidebilir miyiz? Size de zahmet veriyorum ama... Daha rahat konuşuruz diye düşünmüştüm.”

Osmanın omzunu hafifçe sıktı:

“Ne zahmeti bre Genç Osman... Hadi kalk. Kafeteryaya gidelim. Orada ıssız bir köşe buluruz. Bugün Cuma, öğrenciler okuldan erken ayrılıyorlar, şimdi orası sakindir.”

Kalktılar ve kafeteryaya doğru yürüdüler. Osman daha önce, Mehmet Hocaya ailevi durumlarını anlatmış, o da hep "Sabır, sen kendini düzeltmeye bak, kavgan kendinle olsun. Kendi kusurlarınla uğraş. Eşinde kusur görme." demişti.

Sakin bir köşe buldular, çaylar söylendi.

Mehmet Hoca, Osmanın gözlerine baktı:

"Osmanım, derdini söylemeyen derman bulamaz. derler. Gerçi, biz kim derman bulmak kim... Sen yine de anlat hocana Mehmet Hocana. Danışmış olursun... Bir sünneti yerine getirmiş oluruz. Bunun bereketiyle Yüce Mevlam çözüm yaratır."

Osman kızardı, bozardı ancak sözler ağzından çıkmadı. Mehmet Hoca, cesaretlendirmek için hafif elini sıktı:

"Çekinme. Hele söyle Genç Osmanım. Er meydanlarının en zoru olan söz meydanı senindir. Deyiver, aklını zorlayan, gönlünü bulandıran şeyi."

İçinde bin bir gül açan bakışlar Osmanı konuşmağa cesaretlendirdi. Osman anlattı, bir saat boyunca, son zamanlarda yaşadıklarını... Evini zindan haline getiren hadiseleri, daha fazla tahammülünün, dayanacak gücü kalmadığını, bu sebeple boşanmak istediğini... Tıpkı rüyada gibi...

"İşte böyle hocam... Öyle bir hale geldim ki. İntihar etmekten, bir kızgınlık anında hanımım Goncagüle bir zarar vermekten, onu öldürmekten korkuyorum. Bunaldım ama nasıl bunalma... Ne olur bana bir çare." diyerek bitirdi sözlerini, yaşlı gözlerini saklamağa çalışarak... Mehmet Hocaya baktı, kurbanlık koyun gibi.

Mehmet Hocanın yüreği yandı, üzüldü... Bir karıncayı incitse oturup ağlayacak yapıdaki Osmana baktı. İntihardan bahsetmesine, eşine zarar verecek hale gelmesine üzüldü. Endişelendi, "Bu kadar senedir Osmanla tanışırım, acaba onun bu hale gelmesinde benim de payım var mı? Tanışma, hocalık hakkını yerine getirebildim mi? " düşüncesiyle. Osmanın iki elini avuçları arasına aldı, avuçlarından gönlüne yol bulabilmek, gönlündeki derdi, gamı, endişeyi alabilmek ümidiyle... Sertçe konuştu:

"Bre Osmanım. Sen neden bahsedersin? Sen ne dediğini bilir misin? Kulakların duyar mı? Bilmez misin ki, intihar etmek, başkasını öldürmekten daha büyük günahtır."

Osman gözyaşları içinde boynunu büktü:

"Hocam, intiharın ne demek olduğunu bilirim. Ama... İçinde bulunduğum durum bu... Bunun için size geldim."

Mehmet Hoca, Osmanın çok bunalmış olduğunu fark etti. Öyle bunalmıştı ki... Ölümü çare olarak görüyordu. Gönlündeki yük, beynindeki düğüm, "yapma, etme" demekle, kuru nasihatle çözülecek gibi değildi. Önce düğümü yumuşatmalı ve sonra da tek kılıç darbesiyle parça parça eylemeliydi.

"Genç Osmanım. Bağdatın kapısını açmadan pes etmek sana yakışır mı? Mevlâna Celaleddin Rumi Hazretlerinin naklettiği ibretlik bir hadise var. Hele iyi dinle...

Adamın birisi herkeste kusur bulup, kendini haklı görüyormuş. Bu sebeple hem kendisi hem de çevresindekiler çok huzursuzmuş. Durumdan zamanın Sultanı haberdar olunca Konyada pazar kurulan gün adamı huzuruna çağırmış.

Baka efendi, şu zeytinyağı dolu küpü gördün mü? Bununla pazarın bir ucundan girip diğer ucundan çıkacaksın, sağında ve solunda birer asker olacak. Eğer, bu küpten bir damla yağ düşürürsen kelleni orada alacaklar. demiş. Adam, Merhamet Sultanım, böyle bir işin başarılmasına imkan var mı, ne olur beni çoluk çocuğuma bağışla. diye yalvarmış, ama Sultan dinlememiş.

Adam, çaresiz, başının üzerinde zeytinyağı küpü, iki tarafında gözleri küpte iki askerle pazarın üst başından girmiş. O kalabalıkta, kimseye çarpmamak, zeytinyağından bir damla dökmemek için onlarca defa ölmüş, ölmüş dirilmiş, ter su içinde kalmış, altına kaçırmış. Ama sonunda, zeytinyağı küpünden bir tek damla dökmeden pazarın diğer ucundan çıkmayı başarmış. Başarmış ama ömrünün yarısı gitmiş.

Adamı Sultanın huzuruna götüren askerler, verilen vazifeyi

başardığını söylemişler. Sultan tebessüm etmiş ve adama, pazarda, ayakkabıcılar nerede, diye sormuş, adam düşünmüş, düşünmüş bir türlü cevap verememiş. Sultan, basmacıları, sebzecileri, peynircileri, takkecileri ve daha nicelerini sormuş, ama adam hiç birine cevap verememiş. Bunun üzerine Sultan gülmüş.

Efendi gördün mü? Can korkusuyla kendi işin, kendi derdinle meşgul olduğunda, kendi derdinle yandığında çevrende olan biten hiçbir şeyi görmedin. Kelleyi vermek korkusuyla işinle nasıl da meşgul oldun. Eğer yağı dökseydin, yalnızca canını giderdi. Be hey adam, başkalarının kusuruyla uğraşmak, kendi yüz karasını görmemek, kavgayı kendinle yapmamaksa senin ebedi âlemini harap ediyor... Hem kendini hem de başkalarını huzursuz ediyorsun. Eğer bu yaşadığından, söylediklerimden ibret alırsan başkasının kusuruyla değil, kendi kusurunla uğraşırsın. demiş.

Sultan, dersi iyice sağlamlaştırmak için adama, Koynunda engerek yılan olan başkasının kusurunu görebilir mi? diye sormuş.

Adam, Hayır efendim, koynunda engerek yılanı olan, başka şeyi göremez, çıldıracak hale gelir. cevabını vermiş.

Bunun üzerine Sultan, Bre kendini bilmez, koynunda engerek yılanından çok daha tehlikeli nefsini taşıyorsun ve bununla uğraşmayı bırakıp başkalarının kusuruyla nasıl meşgul oluyorsun?" diye azarlamış.

Kişi, Sultanın sözlerinden ve başından geçen hadiseden sonra, başkalarıyla uğraşmayı bırakmış, huzuru kendine dönmekte, kendine gelmekte, kendi derdiyle yanmakta bulmuş.

Mehmet Hocanın anlattıklarıyla şaşırdı. Kendisine destek vereceğini sanıyordu. O ise "Kendi derdinle yan." demişti. Tamam kendi derdiyle yanacaktı, ama eşinin hareketleri, sözleri bıçakla dilim dilim kesilmiş gibi yapıyordu onu ve her dilimi ayrı ayrı yanıyordu. Kendi derdiyle yanmaya akıl, irade bırakmıyordu. Bu düşüncelerle savunmaya geçti:

"Hocam. Söylediklerine katılıyorum. Ama bende kendi derdimle yanmak için güç, takat ve akıl kalmadı. Sabredemiyorum, her

hareketi, her sözü bana batıyor."

"Osmanım. Hanımının söyledikleri ve hareketleri nefsimize zor geliyor. Onun göz, kulak ve gönlümüze çektiği perdeyi yakacağız. Ve o zaman kendi halimizi görüyor, kendi sözlerimizi işitiyor olacağız.

Hacı Bayram Veli hazretleri bu hâle işaret ederek, Yandı bu gönlüm/Yandı bu gönlüm/Yanmada derman/Buldu bu gönlüm. buyurmuş.

Gönlümüzün dermanı yanmada, ama neyle yanacağız?

Kendi derdinle yan. diyen atalarımız ne güzel söylemiş.

Bütün sıkıntılarımızın temelinde, kendi derdimizle değil de başkalarının derdiyle yanmak yatmıyor mu?"

Osman, çaresizce konuştu:

"Hocam. Söylediklerini kabul ediyorum. Tamam, kendi derdimle yanayım, kendi kusurlarımı göreyim, eşimin kusurlarını görmeyeyim... Ama bunu nasıl başaracağım?"

"Bak Osmanım... Az önce bahsettiğim Marifetnâme kitabının yazarı Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri... Evliliğin bozulmaması, yuvaların devam için çok gayret eder, boşanmalara katiyen müsaade etmezdi. Bir sohbetlerinde söyledikleri sana ve bana en güzel cevap... Şöyle buyurmuşlardı:

Bütün evliyalar, âlimler, din büyükleri, tasavvufun tarifini yapmışlar. Tasavvuf, haddini bilmektir. Tasavvuf, şahsın kendini tanımasıdır.

Bu din edeptir. Başı da ortası da sonu da edeptir. Edep ise haddini bilmektir. Haddini aştığın anda, adımını iki adım ileri attığında bir başkasının ayağına basarsın, sınır tecavüzünü gerçekleştirirsin.

Bütün sıkıntılar, üzüntüler, kavgalar, hep sınır tecavüzünden olmaktadır.

En büyük ilim haddini bilmektir, ne olduğunu bilmektir.

Kendinin bir hiç olduğunu anlamaktır.

Ya Osmanım, işte böyle buyurmuş, bütün geçimsizliklerin, kavgaların, üzüntülerin sebebi sınır tecavüzü, haddini aşmadır, demiş...”

“Kavgaların sebebi sınır tecavüzüdür.” sözü Osmanı tam anlamıyla vurmuştu. Çaresizce ellerini açtı:

“Hocam... Söylediklerinizin doğruluğuna inanırım. Ama bu dediklerini nasıl uygulayacağım... Nefsime söz geçiremem.”

Mehmet Hoca, Osmanın beklediği kıvama geldiğini görmekle sevindi.

“Nefisine söz geçirmenin en kolay yolu ölümü çok hatırlamak, daha doğrusu hiç unutmamak... Ölüm deyince nefsin diklenecek hâli kalmaz, korkudan en ıssız köşelere kaçar, seni rahat bırakır, kendi derdine düşer...”

“Ölüm” sözünü işitince hâlinin değiştiğini hissetti. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi. Osmanın konuşmasını bekleyen Mehmet Hoca, ondan bir ses çıkmayınca konuşmaya devam etti, demir tavında dövülmeliydi:

“Genç Osmanım. Bağdatın kapısında bekleyen yiğidim. Davran bre, Bağdat kapısı açılmayı bekler.

“Bağdat kapısı” deyince Osmanın yüzü değişti, gonca tomurcuklandı, bu sefer konuştu:

“Ah be hocam bir davranabilsem... Nefsine söz geçirebilmek, kadının gönlünü yapabilmek... Çok güç be hocam çok güç... Bağdat kapısını açmaktan binlerce daha güç...”

Osmanın sözleri Mehmet Hocayı hafifçe güldürdü, bir müddet düşündü ve gülümsemesi hüzne dönüştü:

“Osmanım... Benim gönlüme öyle gelir, öyle doğar ki, senin üç aylık ömrün ya var ya yok. Sen ise boşanmaktan, kendini, hanımını öldürmekten bahsedersin. Bırak şimdi boşanmayı falan da ölümü düşün, ölüme hazırlan. Ölümün yanında şunun bunun yaptığının,

dediğinin ne önemi var. Sen kendine bak, kendinle uğraş. Ölüme, ölümden sonrasına hazırlan."

Osman, kurşun yemiş gibi oldu, her halde yanlış anladım ümidiyle sordu:

"Hocam, ne diyorsunuz? Yanlış mı anladım? Üç aylık ömrün ya var ya yok mu dediniz? Üç ay sonra ölecek miyim?"

Mehmet Hoca, Osmanın ellerini daha fazla sıktı:

"Osmanım. Yanlış anlama... Hayır, öyle demedim? Benim gönlüme öyle gelir ki üç aylık ömrün ya var ya da yok. dedim. Bu, benim gönlüme gelen... Kimin ne zaman öleceğini Allahü teâlâdan ve onun bildirdiklerinden başka kimse bilemez. Üç ay için sana kim garanti verebilir? Hemen, şu anda ölebilirsin. Ölüm her an ensemizde... Bu sebepten, hemen ölecekmiş gibi ölüme hazırlanmak, dinimizin emri...

Osman tam manasıyla vurulmuştu. Mehmet Hocanın son söylediklerini duymamış gibiydi:

"Hocam, demek öyle... Üç aylık ömrüm kaldı ha?"

Mehmet Hoca, esrarlı esrarlı cevap verdi:

"Yahu Osman! Niçin yanlış anlarsın? Gaybı, geleceği yalnızca Allahü teâlâ ve onun bildikleri bilir. Üç aylık ömrün var demiyorum. Ben sana gönlüme, doğanı söylüyor... Gönlüme öyle geliyor ki, üç aylık ömrün ya var ya yok diyorum. Üç ay değil de bir hafta da diyebilirdim.

Her an ölebiliriz. Ecel, ensemizde. İki cihanın efendisi Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem, Her an ölecekmiş gibi Âhiret için, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışın. buyurmuş. Biz, her an ölecekmiş gibi Âhirete hazırlıklı olmak zorundayız. Her an ölümle karşı karşıya kalan, başkasının kusuruyla uğraşır mı? Kavgası kendisiyle olur. Bunu anlatmağa çalıştım."

Osman, üç aya takılıp kalmıştı. Mehmet Hocanın diğer söylediklerini, açıklamalarını duymuyor, duysa bile anlamıyordu,

beyni, Üç ay! Üç ay! diye zonkluyor, kalbi Üç ay! Üç ay! diye atıyordu.

Mehmet Hocayı, Osmanın hâli endişelendirdi, birdenbire çok mu yüklenmişti? Eliyle hafifçe dokundu:

"Bre Genç Osman! Sana derim, beni dinlemiyor musun?"

Osmandan yine hiçbir tepki gelmedi. Mehmet Hoca, Osmanı hafifçe sarstı:

"Bre Osman! Beni duyuyor musun?

Osman, Mehmet Hocanın, sarsmasıyla, içinde kaybolduğu âlemden biraz çıkar gibi oldu:

"Üç ay mı demiştin hocam?"

Sertçe konuştu:

"Yahu Osman! Unut şu üç ayı bre. Kimse sana, üç ay ömrün kaldı demedi. Ben yalnızca gönlüme doğanı söyledim. Geleceği yalnızca Allahü teâlâ ve onun bildirdikleri bilir. Biz de o bildirdiklerinden olmadığımıza göre... Ben yalnızca, her an ölebileceğimize dikkat çektim. Dikkat çektim ki o şunu dedi, şu bunu yaptı diye kendi kendini yemeyesin... Kavganı kendinle yapasın... Başkalarının yaptıklarına hüsnü zan edesin, hoş göresin..."

Osman Mehmet Hocanın sözlerinden anlamak istediğini anlıyordu, şimdi de hocanın, "Geleceği ancak Allahü teâlâ ve onun bildirdikleri bilir" sözüne takılmıştı. "Hoca, Allahü teâlânın geleceği bildirdiklerindendir. O, üç ay ömrün kaldı dediğine göre muhakkak doğrudur" diye düşünüyordu.

"Anladım hocam, anladım... Ne demek istediğinizi, neye işaret ettiğinizi... Hem de çok iyi..."

Mehmet Hoca, Osmanın üç ay takıntısından kurtulduğunu sandı:

"Aferin, bre Osman! Sana da bu yakışır. Sen bırak üç ayı falan da her an ölecekmiş gibi hareket et. Her an ölüme hazır ol."

Osman, hayal âleminde gibiydi:

"Hocam... Müsaade ederseniz bir şey daha sormak istiyorum."

"Buyur Osmanım."

"Şey... Hocam... Âhirete, ölüme hazır olduğuma dair bir işaret. Ölüme hazır olduğumu nasıl anlayacağım?"

Mehmet Hoca, Osmanın sualine güldü. Beklediği çizgiye gelmişti. Şimdi ona hedef vermek zamanıydı:

"Osmanım. Gül ile güldüğünde, saadetinin, mutluluğunun başkasının değil de kendi davranışına bağlı olduğunu anladığında, mutluluğun kendinde aradığında, bunun gereğini yaptığında ölüme hazırsın, korkmadan ölüme gidebilirsin demektir."

Şaşkın şaşkın baktı:

"Nasıl, yani? Gül ile gülmek mi? Hocam... Çok affedersizim ama... Anlayamadım... Bu ne demek?"

"Evladım, işin sırrı burada. Çalışacak, gayret edecek, araştıracak, gül ile gülmenin ne olduğunu anlayacaksın. Anladığında ve bunun gerektiği gibi yaşadığında, inandığında, ölüm senin için sevgiliyi sevgiliye kavuşturan bir köprü olacak."

Hüzünle bakan Osmanın gözlerinde şimdiden güller uçuşmaya başlamıştı ancak rengi ve şekli, gonca mı yoksa açmış mı belli değildi. Emin olmak için sordu?

"Gül ile gülmeğe çalışacağım hocam ha? Sonra da ölüm benim için sevgiliyi sevgiliye kavuşturacak bir köprü olacak, öyle mi?"

"Evet evladım. Anlamışsın. Söz konusu iki tane gül değil. Gül ile gülmekte... İşin sırrı gülde... Gülü anladığında, gül ile güldüğünde, bütün dertlerinin çözüldüğünü göreceksin inşallah... Ölüm, senin için düğün, bayram olacak..."

Osman, Mehmet Hocanın yanından nasıl ayrıldığını bilemedi. Rüyada gibiydi. Kalbinin üzerinde Marifetnâme kitabı... Yürüyordu... Birlikte yolu üzerindeki Dergah Kitabevine gitmişler. Burada kendisine şimdi kalbi üzerinde taşıdığı kitabı hediye etmiş... "Osmanım, gül ile gülmenin, mutluluğu kendinde aramanın, kendine gelmenin, hem dünyada hem de âhirette mutlu olmanın sırrı bu kitapta. Bu kitabı okurken bunu yazan zatı ve kitapta ismi geçen âlim ve evliyaları düşün." demişti. Kitabı eline almasıyla birlikte vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetmiş... Teşekkür ederek Mehmet Hocaya veda etmişti.

Yürüyordu, bastığı yeri görmeden, uyurgezer gibi... Hem gidiyor hem de dilinden ve gönlünden "Mutluluğu kendinde ara, üç ay ve gül ile gül" sözcükleri düşmüyordu.

Üç ay... Yalnızca üç ay... Bu zaman içinde... Ne yapabilirdi ki... Üç ay ne kadar kısa bir zamandı. "Mehmet Hoca, üç ay demişse, üç aydır. O Allahın sevgili kuludur, onun söylediği çıkar" diye düşünüyordu Osman.

Mehmet Hocanın, "Geleceği ancak Allah bilir, ben öylesine, üç aylık ömrün ya var ya da yok dedim. Doğrusu da söylediğim gibidir. Bu, şu anda hayatta olan herkes için geçerlidir. Hepimiz her an ölebiliriz, her an ölecekmiş gibi hazırlıklı olmalıyız" sözleri aklına bile gelmiyordu. Üç aya kilitlenmişti. Adımlarını "üç ay", "üç ay" diye atıyor, kalbi, "üç ay", "üç ay" diye vuruyordu.

Yürüyordu Osman, nereye yürüdüğünün farkında olmadan... Ayaklarına beyni mi yoksa gönlü mü hükmediyor belli değildi. Sağına soluna bakmadan caddeleri karşıdan karşıya geçiyor, defalarca ezilmekle karşı karşıya kalıyordu. Ama o bütün bunların farkında değildi.

Kaç kişiye çarptığını bilmiyordu. Kimisi, "Önüne baksana hayvan" dedi, kimisi "Kör müsün ayı" diye bağırdı. Başka zaman olsa ortalık yıkılırdı. Kendisi için yüzde yüz kavga sebebi olan bu

hakaretlere hiç ses çıkarmadı.

"Üç ay sonra ölecek olduktan sonra... Şu şunu demiş, bu bunu demiş ne önemi var. Bunca kul haklarının üzerine bir de bunları mı ekleyeyim? Eden kendine eder. Kötü söz sahibinindir. Ben bana yakışanı yapmalıyım." şeklinde düşündü. Bu tarz düşünüşüne de hayret etti. Bir insan bu kadar çabuk değişebilir miydi? "Ölümü üç aylık bir mesafede görünce değişebilirmiş." diye söylendi.

Mehmet Hoca, Dergah Kitabevine giderken yolda anlatmış... "Marifetnâme kitabını yazan İbrahim Hakkı Hazretleri, hanımlar konusunda çok titizdi. Kendisini sevenlere hanımlarını üzmemeleri konusunda çok sıkı tembihte bulunuyordu. Bir sohbetinde Zevcelerinizin kıymetini bilin, hatta Peygamber efendimiz, (Ailesinin ağzına yemek koymak ibâdettir. Onlar Allahü teâlânın bize emanetidir.

Namâzını kılan, tesettüre riayet eden bir hanım, dünyânın en büyük nimetidir. Cennet nimetlerindendir.) buyuruyor. O, hayatını bize vermiştir. Marifetnâmede 30 madde var ya, orada yazıyor. Biz neşeli isek o da neşelidir, biz üzüntülü isek o da üzüntülüdür. Böyle bir Müslümânın kalbini incitmek, emin olalım ki Beytullahı yıkmaktan daha büyük günâhtır. Öyle büyük günâhtır. O, çünkü her şeyden ümitsiz, onun bir tâne ümidi, Allahtan sonra zevcidir, beyidir. Onlara sert söylemeyelim, onların kusurlarını afv edelim, onları tatlılıkla ıslah edelim, kusurlarına sabır edelim. (Sabır edenin gideceği yer Cennettir.) dedik ya... Duyuyorum da, bazıları ailelerine sert söylüyormuş. Nasıl sert söyleyebilir aklım almıyor. Üzerseniz hasta olur, siz sıkıntı çekersiniz. Aklı olan böyle mi yapar! Aman, aman, ailelerinize çok dikkat edin kardeşim. Onların gönlünü alın. Evinizin içinde rahat olsun, huzur olsun. Sizin için söylüyorum kardeşim. Dünyânız ve âhiretiniz için söylüyorum. Sabırlı olun.

Peygamber efendimiz tekrar tekrar (Güzel huylu olunuz, ailelerinize hakaret etmeyiniz, ailelerinizle iyi geçininiz. Ailesine karşı en iyi muamele edeniniz benim.) buyuruyor. Onun için, çok

dikkat edin kardeşim. buyurdular. Gönül ehli zatların sözlerinde Rabbani tesir vardır." demişti.

Mehmet Hocanın dedikleri aklına gelince "Ah be hocam... Biz kim, bunları yapmak kim? Yapabilseydik zaten bu halde olmazdık." diye söylendi.

Kendi kendine konuştuğunu görenler deli mi diye bakıyor, hızla yanından uzaklaşıyorlardı. O ise ne bakışların ne de söylenenlerin farkındaydı. Aklı fikri, "Üç aylık ömrün ya var ya yok." sözüyle doluydu... Ama bu sözü "Üç ay sonra öleceksin." şeklinde idrak ediyordu. Gül ile gülmenin, mutluluğu kendinde aramanın ne olduğunu düşünmeğe çalışıyordu, ama muvaffak olamıyordu. Sonra gül ile gülmenin sırrın olduğu kitabı alabildiğince göğsüne bastırıyor, onu bir an önce okumak için anlatılmaz bir istek duyuyordu. Mümkün olsa hiç beklemeyecekti. Hemen bir vitrin dibine oturacak kitabı vitrin ışığında okumaya çalışacaktı.

Ezan sesiyle kendine gelir gibi oldu. Şaşırdı, acaba hangi vaktin ezanıydı? Utandı, hangi vaktin ezanı olduğunu bilemediği için... Yatsı olmalıydı.

Daha Fatihten ayrılmadan karanlık basmıştı. Baktı ki, Aksaraydaki Valide Camisinin karşına gelmiş. Camiyi gidenleri görünce düşündü. Anacığı her zaman, ona, "A benim güzel oğlum. Namaz her Müslümanın üzerine farzdır. Namaz mümin kişinin hem dünyada hem de âhirette kurtuluşudur, saadetidir. Namaz kılmadan Müslümanlık olmaz, yarın Âhirette ilk sual namazdandır." derdi, ama Osman pek kulak asmazdı. Bayramdan bayrama namaza giderdi. İlk okuldan sonra, Kuran Kursuna gitmişti. Kuran-ı Kerim okumayı, ilmihal bilgilerini, namaz surelerini öğrenmişti, fakat aradan geçen zaman içinde unutmuştu. Mehmet Hocayla tanıştıktan sonra biraz gayrete gelmişti ama yine namaza başlayamamıştı.

Ezan sesi, anasının sözlerini hatırlattı. Camiye yöneldi. Abdest almağa oturdu. Abdest alırken zorlandı. Önce yüz mü yıkanır, yoksa kollar mı çıkaramadı. Halinden utandı, abdest almayı bıraktı, kalkıp

giderken "Ya bu akşam ölürsem halim ne olur" düşüncesi, ayaklarını kilitledi, yürüyemedi.

Aklına, anacığının, küçücük çocukken söylediği sözler geldi. Anası, "Oğlum, yalnızca elif elif diye kılsan da Allah namazını kabul eder. Sen şimdilik elif elif diye kıl, sonra duaları ezberlersin" demişti.

Anası o zaman anlatmıştı, Çanakkale Boğazının Trakya yakasında, Şarköy yakınlarında geçen hadiseyi.

Boğazda kayıkla seyahat eden üç gönül ehli zat, evliya... Bir ihtiyaçları için kıyıya çıkmışlar. Bakmışlar ki, orada bir çoban namaz kılıyor. Kıldığı namazda nice bin yanlış var. Çoban selâm verince, ona namazın nasıl kılınacağını anlatmışlar, çoban, bu yardımlarından dolayı onlara nasıl dua edeceğini şaşırmış.

Daha sonra evliya zatlar, çobana Allaha ısmarladık diyerek kayığa binmişler, Boğazın sularında açıldıkları sırada, çobanın namazla ilgili aklına bir şey takılmış. Arkalarından seslenmiş, ama rüzgar sebebiyle duyuramamış. Telaşla arkalarından koşmuş. Kayıktaki zatlardan biri baktığında koşan çobanı görmüş. Görmesiyle birlikte irkilmiş ve arkadaşlarına işaret etmiş. Onlar da dehşet içinde kalmışlar.

Meğer çoban, denizin üzerinde koşuyor, koştuğu yerde toprak onunla birlikte ilerliyormuş. Durmuşlar, çoban onlara yetişmiş. Aklına takılanı sormuş. Çoban, hâlâ bir şeyin farkında değilmiş.

Evliyalar, çobana sualinin cevabını vermişler, halini bozmamasını söylemişler. Çoban binbir dua ile geri dönmüş. Ama hâlâ bir şeyin farkında değilmiş. Evliyalar da, bir şey dememişler. Çoban kırklara karışmış, ama kendi de bilmiyormuş.

Çobanın meydana getirdiği burun, Mürefte yakınlarında hâlâ denize doğru uzanıyormuş.

Annesin anlattığı çoban hikayesini hatırlayan Osman, "Bildiğim kadarıyla okuyarak ibadetimi tamamlarım" düşüncesiyle rahatladı.

Mehmet Hoca söylemişti, "Sabah güneş doğduktan sonra

Müslüman olanın... Öğleye kadar guslü, abdesti ve namazdaki farzları yerine getirecek kadar bilgiyi öğrenmesi farzdır." diye... Ama Osman bu sözleri daha o zaman unutmuştu.

Hemen ölürsem düşüncesiyle tekrar musluk başına oturdu. Hatırlayabildiği kadarıyla abdestini aldı. En kısa zamanda namaz kılacak kadar dua ve sureleri öğrenmeye niyetlendi.

Heyecanlı hali yanındaki ihtiyar bir amcanın dikkatini çekmişti, bir şeyler söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti, biyo enerjinin en yoğun bulunduğu huzur mekanı camiye doğru yürüdü, Osman da arkasından. Ter içinde kalmıştı, herkes ona bakıyor gibisine geldi. Camiye, gönüllerin bir olduğu, huzur bulduğu, bedenlerin sükûnete kavuştuğu yere girdiler, Osman, ihtiyar amcanın yanında namaza durdu, ona bakarak kıldı, imam selâm verince de kaçar gibi camiden ayrıldı. Karışık duygular içindeydi, hem utanmış hem de sevinmişti, yıllar sonra yatsı namazını ilk defa kılmakla...

Sahile doğru yürüdü, ne yaptığını, nereye gideceğini bilmeden, Marifetnâme kitabı yine göğsünün üstündeydi. Annesinin "Dini kitaplar belden aşağı tutularak taşınmaz." sözü aklında kalmıştı. Sahilde dalgaların sesini dinledi. Üşümüştü... Sağına soluna baktı, karşısında Huzur Sitesi-Aksaray arasında çalışan otobüs vardı. Otobüsü görünce eve gitmesi gerektiğini hatırladı. Bu saatten sonra eve gitmek kavga demekti. Eşi Goncagülün yüzünün alacağı hali, zehir gibi sözlerini hatırlayınca, gitmek istemedi. "Gitmeliyim, günleri sayılı olan bir kimse eve gitmeli, işe evden başlamalı." düşüncesiyle tereddüdünü yendi ve otobüse doğru yürüdü.

* * *

Osman, eve gidip gitmeme konusunda tereddütler geçirirken eşi Goncagül, merak içindeydi. Üzüntülüydü. Sabah, Osmanın evden ayrılışındaki halini unutamıyordu. "Çok mu yükleniyorum Osmana. Bir çocuk bezi yüzünden kırdık adamın kalbini. Bizler için koşturup duruyor. Ah şu kaynanam olmasa, aramızda karaçalı gibi dikilmese ne de güzel geçinirdik. Bu akşam onu güzel karşılayayım, gönlünü alayım" diye düşünen Goncagül, kucağında Selimesi,

pencerenin önünden ayrılmıyordu. Gözleri cep telefonunda Osmandan gelecek telefonu bekliyordu.

Bütün iyi niyetine rağmen "Bu adam böyle işte... Madem geç kalıyorsun, niçin telefonla gecikeceğini haber vermiyorsun? Bu kadar da sorumsuzluk olmaz." şeklinde düşünmekten kendini alamıyor... "Haklı bir sebebi olmasa mutlaka telefon eder, bana haber verirdi." diye hüsnü zan edemiyordu. Gözleri yolda, kulağı zilde, gönlü yaşadıklarıyla yorgun Goncagül, bekledi ve beklerken uyuya kaldı. Gönlündeki gonca güller açılamadan...

* * *

Âdem aleyhisselamdan Şubat ayının puslu akşamına, binlerce sene geçmiş, ihtiyar dünyaya, imtihan meydanına milyarlarca insan gelmiş ve gitmişti... Çok azı imtihanı vererek çoğu da sınıfta kalarak... Ve, insanlar dönüyordu evlerine, kimisi özel arabalarıyla, kimisi belediye otobüsleriyle kimisi ise yürüyerek...

Nice bin otobüsten bir otobüsteki Osman düşünüyordu, ayakta sallana, sallana giderken... Ölümüne bir saat kalan insan neler yapardı diye... "Herhalde, bol bol kelimeyi şahadet getirirdi, günahlarına tövbe ederdi. Başka ne yapardı ki?"

Bir gün Mehmet Hoca, "Allahü teâlâ kendisine borçlu geleni dilerse affeder, çünkü onun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Ancak, kulun kula, insanın insana borcunu affetmez. Kul borcuna katiyen af yoktur. Ahrette, herkes kendi derdine düşecektir, ana oğlu tanımayacaktır. Bu sebepten insanlarla muhakkak Dünyada helalleşmeli, Ahrete bir şey bırakmamalı. O gün çok insan alacaklıyım diye hak aramağa gittiğinde borçlu döner, sevapları alacaklılarına verilir, yetmezse Cehenneme atılır" demişti.

Mehmet Hocanın sözleri aklına gelen Osman, panikledi, korktu, ya hemen ölür, borçlu gidersem diye... "Demek ki ilk önce üzerimde hakkı olanlarla helalleşmeliyim. Üzerimde hakkı olanlar kimler? Annem, babam, Mehmet Hoca, akrabalarım..."

Mehmet, tek tek tanıdıklarını düşünüyordu, üzerimde kimlerin

hakkı var diye... Otobüste boş yer bulup oturunca hemen çantasına davrandı. El çantasından not defterini çıkardı, üzerinde hakkı olduğunu zan ettiklerini bir bir kaydetmeye başladı. "Bunlarla bir an önce helalleşmeliyim" diye düşünüyordu.

Hemen önünde oturan karı kocayı görünce eşi Goncagülü hatırladı, hatırlamasıyla birlikte de kıpkırmızı oldu. Helalleşmek için hazırladığı onlarca isimlik listeye baktı. Evet, yoktu, nişanlıyken ve evliliklerinin ilk günlerinde senin için ölürüm dediği, bir yastığa baş koyduğu, evladının annesi, nefsinin teskin edicisi, yemeklerini yapan, çamaşırlarını yıkayan hayat arkadaşının adı listede yoktu... Utandı ama hem de nasıl... Tamam, eşine kızıyor, birçok bakımdan hareketlerini yanlış buluyordu. Bütün bunlar, onun üzerindeki haklarına mani olmazdı ki. Eşinin ismini, hemen anne-babasının isminden sonra yazdı. Eve gidince ilk iş olarak ondan helallik istemeğe karar verdi.

Listeyi bitirince hemen Marifetnâme kitabına bakmak için davrandı. Kitabı eline alalı beri açma fırsatı yeni doğmuştu. Merakla açtı. Açılan sayfayı görünce gönlünde nice bülbüller feryada başladı.

Açtığı sayfa, "İsâmiyet ve Kadın" başlığını taşıyordu. Tepeden tırnağa titredi. Bu neyin nesiydi, kendisine bir ihtar mıydı, yol gösterme miydi?

"İslâm dini, kadını en yüksek dereceye çıkarmıştır. İslâmiyyetin kadına verdiği kıymeti hiçbir din, hiçbir düşünce vermemiştir." cümleleriyle başlıyordu.

"Ey aziz! Erkeğin zevcesi ile görüşmesinde, otuz şeyi yapması lâzımdır." cümlesi hançer gibi yüreğine saplandı. Mehmet Hoca, sohbetinde, bu maddelerden bahsetmiş ve kitabı ilk açışta bu maddelerle karşılaşmıştı. Maddeleri okuma isteğiyle yandı. Büyük bir merakla okumaya başladı:

"1- Ona karşı her zaman, güzel huylu olmalıdır. [Allahü teâlâ iyi huylu olanları sever. Huysuzları sevmez. Bir insanı incitmek haramdır. İşkence yapanın evlenmesi haramdır.]

2 Ona karşı her zaman, yumuşak davranmalıdır.

Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu ki, (Müslümanların en iyisi, en faydalısı, zevcesine karşı iyi ve faydalı olandır)."

Maddeleri okudukça aklı başından gidecek gibi oldu. "Yapamayacağı şeyleri bile söz vererek gönlünü almalıdır." şeklinde başlayan maddeyi de okunca şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu.

Daha ilk altı maddede vurulmuştu. "Bu altı maddeyi uygulasaydım, bugün çektiğim sıkıntıların hiç biri olmazdı. Ezberleyip bunlara göre hareket etmeliyim." şeklinde düşündü. Bu sırada otobüs birdenbire boşalınca, Siteye geldiğini fark etti. Okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

İndi... Okuduklarını bir an önce uygulamak istemesine rağmen, ayakları eve doğru yürümüyordu. Ürkmüştü, Goncagül ile yüz yüze gelmeye cesareti yoktu. Ne yapsın bilemedi. Ne kadar kavgalı da olsa eşiydi... Çocuğunun annesiydi. Üzerinde çok hakkı vardı. Onlardan sorumluydu, onlara sahip çıkmalıydı, onlar için yapması gerekenleri bir an önce yapmalıydı.

Blok kapısı önüne geldi. Yapraklanma, kıştan çıkma, bahara ulaşma gayretindeki gül ağaçlarını gördü. Görmesiyle, Mehmet Hocanın "Gül ile güldüğünde, mutluluğu kendinde aradığında gerçek mutluluğu yakalamış, ahrete hazırlanmış olacaksın" sözünü hatırdı. Gül ile gülmenin nasıl olacağını düşündü, ama çıkaramadı. Mehmet Hoca, "Gül ile gülmenin sırrı Marifetnâme kitabında." demişti. Kitabı, bir an önce baştan sona okuma isteğiyle yandı. Nasıl da olmuştu... Daha ilk açışta erkeğin eşine karşı vazifelerini yazan sahifelerle karşılaşmıştı.

Gül sözü, beynindeki hatıraları harekete geçirdi. "Gül ağacı, gül ağacı gönlüm dolu bin bir acı" diye başlayan Rumeli türküsü, türküyle birlikte annesinin bu türküyü söyleyen yanık sesi gönlüne düştü. Bu düşüşü hemen başka bir düşüş takip etti. Yüreği sancıdı, Goncagülün annesi hakkındaki düşünceleri taş olup, gönül

kuyusunda sağa sola çarpa çarpa derinliklerde kayboldu. Şu insan zihni ne garipti. Gülden türküye, türküden annesine, annesinden eşine, eşinden de kızgınlığa sıçramıştı.

Rumeli türkülerini severdi. Hem annesi hem de babası, ikisi de göçmen çocuklarıydı. Kendi hallerinde, yalnız kaldıklarında Rumeli türkülerini söylerlerdi. Gönlü, anne-babasının söylediği Rumeli türkülerinin yanık, hüzünlü ezgileriyle doluydu.

Dedeleri, 93 Harbi diye bilinen 1877-78 Osmanlı Rus Harbi sırasında göç yollarına düşmüşlerdi... Bugün Bulgaristan topraklarında kalan dün de bugün de güller diyarı diye bilinen Kızanlıktan gelmişler şimdi oturdukları köye... Osmanın ne Kızanlıktan, burasının güller diyarı olduğundan ne de Osman Yüksel Serdengeçtinin "Açmaz oldu Kızanlıkın gülleri/Biz neyledik o koskoca elleri." mısralarından ve bunların söylediklerinden haberi vardı.

Eli, iradesi dışında gül ağacına uzandı, ağaçta, annesinden izler bulacakmış gibi. Uzanmasıyla birlikte elini çekti. Parmağı kanıyordu. Gül ağacına uzanan eli, dikenini unutmuştu. Unutunca da diken parmağına batmıştı. Kanayan parmağına baktı, seslice güldü, "Bu gül ağacı, bizim hanıma benziyor. Hanımın ismi Goncagül, ama dikeni bol bir gül." diye söylendi. Gülün dikenli olmasındaki esrarı aklına bile getirmedi. Gülde diken niçin vardı? Gülü bülbülden mi, bülbülü gülden mi korumak içindi? Yoksa kavuşmanın, güzelliklere ulaşman bir bedeli olduğuna işaret miydi?

El, gül, diken ve kan... El vardı sevmeye, gülü okşamaya uzanır, duaya açılırdı, el vardı vurmaya, gülü parça parça etmeye, tetiği çekmeye kalkardı.

Zili çalmadı, asansörü de kullanmadı, merdivenlerden ağır ağır beşinci kata çıktı. Anahtarı deliğine soktu, ancak dönmedi. Kızdı Goncagüle... Hemen hükmünü verdi, "Geldiğimde kapıyı açamayayım diye kapıyı içerden kilitlemiş" diye söylendi. Böyle söylemekle kötü zanna düştüğü endişesini hiç yaşamadan, muhasebesini yapmadan... Otobüste karı kocayı görünce verdiği ve

ilmihali okumakla pekiştirdiği kararı aklına bile getirmedi. Eşinin ismini helalleşilecekler listesine anne-babasının isminden sonraya eklediğini... "İlk önce eşimle helalleşmeli, benim üzerimde en fazla hakkı olanlardan biri de o." niyetini hemen unutmuştu, kapıyı kilitli bulunca. Sertçe zil düğmesine bastı.

Biraz sonra, kapı arkasından sürüne sürüne gelen ayak seslerini işitti. Uykulu bir ses geldi:

"Kim o?"

Eşinin sesini duyan Osmanın beyninden, o gün yaşadıkları, verdiği kararlar silindi. Bütün cinleri tepesinde toplandı. "Kapının gözetleme deliğinden beni görüyor, yine de kim o diye sesleniyor. Bu saatte kapıyı çalan benden başka kim olacak" su-i zannı, düşüncesiyle bağırdı:

"Benim ben! Kocan Osman!"

Kapı açıldı, karşısında saçları birbirine karışmış, gözlerinden uyku akan eşi Goncagül vardı. Gözlerinden uyku akıyordu, ancak beyninden gönlüne, oradan da diline akanlar hiç de uykulu değildi, zehir gibiydi. Goncagül de unutmuştu, eşini güler yüzle karşılama kararını, bağıran sesini duyunca... Sertçe sordu :

"Saatin farkında mısın? Gecenin kaçı? Bu saate kadar nerelerdeydin? Evinde karınla çocuğun olduğu hiç aklına gelmiyor mu? Bir telefon etmeyi de mi düşünemedin?"

Kapıdan içeri giren ve elindeki kitabı etajerin üzerine koyan Osmanın zaten tepesinde olan cinleri hepten çıldırdı. Ne kitabın ne de onda az önce okuduklarının farkındaydı:

"A be kadın! Sen ne biçim eşsin? Eşin gece yarılarına kadar gelmiyor, sen ise hiç merak etmeden mışıl mışıl uyuyorsun... Sonra da utanmadan gece yarılarına kadar neredeydin diye hesap soruyorsun. Mışıl mışıl uyuyanın hesap sorma hakkın yoktur. Çekil önümden de ezmeyeyim seni."

Osman, Goncagülün yakasından tutmuş, yatak odasına doğru sürüyordu. Eşinden bu güne kadar böyle bir hareketi görmeyen Goncagül, şaşırmıştı. Ama kendini çabuk toparladı, saldırı vaziyeti

aldı ve karşı hücumda hiç beklemedi. Osmanın yüzüne okkalı bir tükürük göndererek olanca gücüyle bağırdı, sekiz katlı apartmanın bütün katlarındakilerin duyabileceğini düşünmeden:

"Kaba adam! Gücün ancak bir kadına yeter değil mi?"

Goncagülün tükürmesiyle aklı başından gitti, gözü bir şeyi görmez oldu. Eşinin yüzüne bütün gücüyle vurmak için elini kaldırdı. Vurmak, dağıtmak için kalkan el inemedi. İçerden bir ses geldi. Bu seste, gönle, gönülden beyine oradan da ele ulaşan "vurma, kıyma bize" fermanını okumuştu. Annesinin sesiyle uyanan Selime, içerde ağlıyordu.

Çöktü olduğu yere... İçi boşalmış bir çuval, sekiz şiddetinde depreme uğramış, betonundan ve demirinden çalınmış bir apartman bloğu gibi...

Goncagül, Selimenin uyuduğu, yatak odasına koştu, Osman da arkasından koşmak istedi, ama o kadar istemesine rağmen yapamadı, bir şey onu tuttu, koşturmadı.

İçinden bir ses, "Kalk, odaya zorla gir, ağzını, burnunu kır, götür, anasına teslim et" diyordu. İçindeki sesi dinlemedi.

Oturma odasına geçti. Tam karşısındaydı, evlilik fotoğrafları. Her ikisi de gülümsüyorlardı, yanak yanağa vermişlerdi. Fotoğrafa baktı, baktıkça ilk tanışmalarından o ana geçenleri hatırladı. Gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Evliliklerde gülümsemeler, yalnızca fotoğraflarda mı oluyordu? Gelinlik ve damatlık elbiselerle fotoğraf stüdyolarında çekilen fotoğraflarda...

Eve hangi niyetle gelmiş, ne ile karşılaşmıştı... Ne ummuş, ne bulmuştu. Neye niyet etmiş, ne yapmıştı?

"Eh bre Osman! En fazla üç ay ömrün kalmış... Hâlâ kuyruğum dik diyor, haklı haksız kavgası yapıyorsun. Zaman, hak arayacak zaman mı, yoksa hak verecek an mı? Zaman helalleşilecek zaman değil mi? Sen hâlâ akıllanmayacak mısın?"

Kafasında binbir düşünce çarpışan Osman, yatak odasına yürüdü. Hanımının kırılan gönlünü onarmak niyetiyle... Odaya

girdi, Goncagül, Selimeye sarılmış içli içli ağlıyordu. Osman yaklaştı, elini eşinin omzuna koydu, "Gülüm, hakkını..." diye başlayan kırık dökük cümlesini bitiremedi. Goncagül, hortlak görmüş gibi baktı yüzüne ve bağırdı:

"Git! Git başımdan. Şeytan görsün yüzünü. Utanmaz adam."

Osman şaşırdı, duyduklarına inanamadı:

"Sen! Ne dediğinin farkında mısın?"

Goncagülün gözleri çakmak çakmak, sözleriyse zehirli hançerdi:

"Farkındayım. Hem beni dövmeğe kalk. Hem de sıkılmadan yanıma gel, helallik iste. Çık! Görmek istemiyorum seni. Şeytan görsün yüzünü."

Tam manasıyla çıldırdı. Son 16 saattir yaşadıklarının üzerine şimdi gelenler... Çok fazlaydı. Goncagülün tepkisi, özellikle de ikinci defadır söylediği "Şeytan görsün yüzünü" sözü, çok gelmişti, beyni bu kadarını kaldıramamıştı.

Az önce vurmak için kalkan, Selime'nin sesiyle vurmadan inen eli, kalktı, yine vuramadı.

Gözleri, gözleriyle karşılaşmıştı... Goncagül'ün gözlerinde dehşeti ve nefreti görmüştü. Ne yapmıştı da bunu başarmıştı... Bir ömür boyu beraberliği düşündüğü, "uğruna bütün dünyayı yakarım" dediği kara gözlere, vurmak içini kalkan elini felç eden nefreti nasıl yerleştirmişti?

Neler olmuştu da, "gülüm" diye sevdiği, esen rüzgarlardan kıskandığı hayat arkadaşı, "Şeytan görsün yüzünü." diye bağırıyordu.

Goncagül çıldırmış gibiydi, gözleri yuvasından fırlamıştı:

"Git! Git! Gözüm görmesin seni. Gücün ancak kadına yeter. Utanmaz adam!"

Goncagül'ün bağırmasıyla, Selime ağlamağa başlamıştı.

Osman, ne yapsın bilemedi. Hangi niyetle gelmiş, neyle karşılaşmıştı. Derdini anlatmağa çalıştı:

“Goncagül... Ben... Senden ö...”

Daha ağzından ilk sözlerin çıkmasıyla Goncagül bağırmaya başladı:

“Konuşma! Bir saniye seni görmeğe tahammülüm yok. Git başımdan.”

Osman, Goncagül'le konuşmanın imkansızlığını anlamıştı. Şeytan, “Vur, ağzını, burnunu bir güzel düzle.” diyor... Hatta bununla da kalmıyor, “Sık boğazını, ebedi sustur.” diyerek öldürmeğe teşvik ediyordu.

Dehşet içindeydi, halinden korktu. Elinin kaşınmağa başladığını, eşinin boğazına sarılmak için dayanılmaz bir istek duyduğunu fark etmişti. Şeytana uymamak için kendini zor tutuyordu. Bir an daha dururs a, Goncagülün boğazına sarılacaktı.

Mehmet Hocanın, “Belaya bulaşmamak için bir an beklemeden bela yerini terk etmeli.” sözünü hatırladı. Hatırlamasıyla da bakışlarını Goncagülden kaçırdı. Ona baktıkça, kızgınlığı artıyor, üzerine atılmamak için korkunç bir istek duyuyordu. Bir saniye daha dururs a çok kötü şeyler olacağını anladı, kapıya doğru yürüdü.

Hırsla kapıyı vurdu, kapı sesi bomba gibi patladı, ortalık sarsıldı, yatak odasından çıktı. Karısı arkasından kapıyı kilitledi. Osman ne yapacağını bilemiyordu. Kırmak, dökmek, vurmak, ama en fazla da yatak odasının kapısını devirip, karısını öldüresiye dövmek, hayır hayır boğazlamak istiyordu. Kapıyı kırıp, hanımından hıncını alamayınca, salondaki sehpalar havalarda uçuştu, vazolar parça parça oldu. Yine de sinirleri yatışmayınca, kapıyı vurdu, dışarı çıktı. Sitede, hayat durmuş, sessizlik hakim olmuştu. Uzaktan uzağa, elektrik santralinin sesi, bir de Osmanın çok hızlı vuran yüreğinin atışı geliyordu.

Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Kafatası ateşte akkor haline getirilip beyninin üzerine oturtulmuş gibiydi. Osman yürüdü, Site içinde, çimenlerin üzerinde, semaya doğru birbiriyle yarışan ağaçların arasında yürüdü, yürüdükçe sinirleri yatıştı. Daha sıhhatli

düşünmeğe başladı.

Sabahtan beri yaşadıkları, inanılmazdı. Yirmi bir saat bile olmamıştı. Mehmet Hoca'nın söyledikleri, Marifetnâme kitabının yıllar sonra tekrar eline geçmesi, kitabı ilk açtığında karşına çıkan sayfada yazanlar ve eve döndüğünde başına gelenler.

Eve hangi niyetle gelmiş, neler olmuştu? Gelişi barışmaya, özür dilemeye, helallik istemeyeydi. Az daha kızının anasının, bir zamanlar bir tebessümü için bütün dünyaları vermeğe hazır olduğu hanımının katili oluyordu. Özür dilemeyi bile beceremmiş, özür dilemek isterken daha fazla kırmıştı.

Evinde, mutluluk kaynağı olması gereken yuvasında, son yaşadıklarını düşündükçe aklı gidecek hale geliyordu. Üç ay içinde her an gelebilecek ölüme, en yakınını öldürerek mi hazırlanacaktı? Hani herkesten helallik alacaktı? Hani kusuru kendinde arayacaktı. Eve gelir gelmez ilk işi, eşinde kusur bulmak, onu kendisini beklemeyip yatmakla suçlamak olmuştu.

Akıl alır gibi değildi, tek bir sözle eşini öldürecek hale gelmişti. Dolaşmaktan, ayakları artık yürümez hale gelinceye kadar, Site içinde yürüdü. Ayakları durunca eve gitti, üzerindeki elbiselerini çıkarmadan, salonda, çek yatın üzerine uzandı. Kulaklarında, Mehmet Hoca'nın, "Üç ay ömrün ya kaldı ya kalmadı" sözleriyle eşi Goncagül'ün "Yüzünü şeytan görsün" bağırışı çınlıyor, beyni, çatlarcasına zonkluyordu.

* * *

İki mektubuna da cevap gelmemişti. Buna rağmen ona kızamıyordu. “Tokat atmaya kalkışır, boğazını sıkmaya niyetlenirsen tabii ki cevap vermez. Sen olsan verir miydin?” diyerek kendine kızıyor, üçüncü mektubu yazıp yazmamak konusunda bir türlü karar veremiyordu.

Defalarca telefonla aramıştı açmamış, mesaj göndermiş cevap vermemiş, en sonunda çareyi mektup göndermekte bulmuştu.

En ufak bir boş vaktinde Marifetnâme kitabının başına

oturuyor, yutarcasına satırları alttan ve üstten çizerek, notlar alarak okuyordu. Mehmet Hoca "Gül ile gülmenin sırrı Marifetnâme kitabında demişti. Önce otuz maddeyi defalarca okumuş, âdeta ezberlemişti. "Eğer zamanında bu maddeleri okusaydım, Goncagül ile en ufak bir kavgamız olmaz." diye düşünüyordu.

Bir de kalın bir sözlük almıştı. Bazı kelimeleri anlamakta zorlanıyordu. Bir de bazı kelimelerin farklı yazılmasını anlayamamıştı. Mesut yerine mesûd, namaz yerine nemaz yazılması gibi... Bunu Mehmet Hocaya sormuş... O da "Bu kelimeler, Osmanlıcadaki asıllarına göre yazılıyor ve böylece mananın bozulmasının ve kelimenin aslının unutulmasının önüne geçiliyor." cevabını vermişti.

Kitabı okurken anlatılmaz bir zevk alıyordu. Eline aldığında rahatladığını hissediyordu.

Otuz maddeyi iyice kafasına yerleştirdikten sonra baştan okumaya başlamıştı.

Daha ilk sayfada vurulmuştu. Bu sayfadaki şu satırları adeta ezberlemişti:

"İnsanın dünyâda ve âhirette mesûd olması için müsliman olması lâzımdır. Dünyâda mesûd olmak, râhat yaşamak demekdir. Âhıretde mesûd olmak, Cennete gitmek demekdir. Allahü teâlâ kullarına çok acıdığı için, mesûd olmak yolunu, Peygamberler vasıtası ile kullarına bildirmişdir. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği dîne İslâmiyyet denir.

Şimdi seâdete kavuşmak için İslâmiyyeti öğrenmekden ve öğrendiklerini ihlâsla yapmaktan, her hareketinde Hazreti Muhammede uymakdan başka çare yoktur."

Peki iyi bir Müslüman nasıl olacak, her hareketinde Hazret-i Muhammede nasıl uyacaktı? Gönlü ve aklı bunun cevabı Marifetnâme kitabında diyordu.

Okuduğu kadarıyla gül ile gülmenin sırrını yakalar gibi olmuştu, ancak emin değildi. Anladığı kadarıyla gül ile gülebilmek, gerçek

manada, ihlâslı Müslüman olmakta, mutluluğu kendinde aramakta, savaşı kendisiyle yapmaktaydı. İyi bir Müslüman olmak için çırpınıyordu.

Zihni, okuduklarıyla dolu Osman, apartmanlarının dış kapısından çıktı. Kapının hemen sağında, dikeni eline batan gül ağacını gördü. "Gül ve diken", "Gül ile gülmek" sözleri yine beynini zonklatmağa başlattı.

Kızı Selimeyi çok özlemişti. Peltek peltek baba deyişleri kulağından, boncuk gözleri zihninden bir an olsun gitmiyordu. İtiraf etmekten çekiniyordu ama Selimenin annesini de özlemişti hem de çok... "Bütün o söylediklerinden sonra onu nasıl özlerim, insan bu kadar zayıf olur mu?" diyerek kendine kızıyordu, ama gönlüne hüküm geçiremiyordu. "Gönül ferman dinlemez." sözünün ne manaya geldiğini daha iyi anlamıştı.

Aradan bir ay geçmişti. Ama o hâlâ bir adım dahi yol alamamıştı Goncagüle ulaşmakta... Mehmet Hocanın "İşin sırrı gülde... Gülü anladığında, gül ile güldüğünde, mutluluğu kendinde aradığında bütün dertlerinin çözüldüğünü göreceksin." sözünün esrarına dokunur gibi olmuştu, ama hayatına uygulamakta zorlanıyordu.

Binlerce gül dikeni beynine batıyor, yüreğini sancıtıyordu.

"Osman kardeş, çok dalgınsın."

Sese döndü. Konuşan emekli edebiyat öğretmeni Sabri Beydi. Bloğun sağ tarafında gülleri budamakla meşguldü. Yeşil alanın her şeyiyle Sitenin peyzaj elemanları uğraşıyordu. Ama Sabri Bey, kendi bloklarının önündeki işleri onlara bırakmıyordu. "Çiçeklerle uğraşmak beni dinlendiriyor." diyordu. Goncagülün evi terk ettiğinden haberdardı.

Osman derin bir iç geçirdi:

"Ah be hocam! Dalgın olmamak elde mi? Bütün gayretime rağmen olmuyor, başaramıyorum. Hanım ile irtibat tamamen koptu."

Osmanın dert yüklü sözleri Sabri Beyi üzdü, teselli gayretine düştü:

"Üzülme be Osman kardeş. Bunlar da geçer. Her gecenin bir sabahı vardır."

Osman, Sabri Beyin sözleriyle gönlünün pır pırlandığını hissetti:

"Haklısın hocam, her gecenin bir sabahı var. Ama bizim gecemiz kutup gecesi galiba... Altı ay sürecek gibi."

Osmanın sözleri Sabri Beyi gülümsetti:

"Ümidini kesme, Rabbim isterse altı aylar an olur, olmazlar olur hale gelir."

Osman bir türlü cesaret edemiyordu sormaya, birkaç defa niyetlenmişti ama yapamamıştı... Sabri Bey edebiyat öğretmeniydi, "Bilse bile o bilir." diyordu ama tereddüdünü yenemiyordu:

"Şey... Hocam..."

Sabri Bey, Osmanın tereddüdünü sezdi:

"Buyur Osman kardeş. Diyeceğin bir şey mi vardı? Çekinmeden söyle. Biz komşuyuz. Çare olacaksa canım kurban yoluna."

Osman, Sabri Beyin sözleriyle duygulandı:

"Yok be hocam... O kadar da değil. Çok sevdiğim biri söyledi, eşim ile olan sıkıntımızla ilgili olarak... İşin sırrı güldedir. Gülü anladığında, gül ile güldüğünde, bütün dertlerinin çözüldüğünü göreceksin. dedi, ama açıklama yapmadı. Bunun ne demek olduğunu sen bulacaksın diye söyledi. Siz edebiyat öğretmenisiniz. Gül ile gülmek, güldeki sır nedir? Bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz diyecektim."

Sabri Bey, elindeki makası bir kenara koydu. Derdini almak istercesine Osmana baktı:

"İşin sırrı gülde, gül ile gülmekte, dedi ha. Çok manalı, çok derin konuşmuş. Gülün anlattıklarını, temsil ettiklerini, hakikatini bir bilebilsek... Bildiklerimizle, gülün söylediklerine uygun bir hareket edebilsek. Bırak karı koca arasında kavgayı, kurt ile kuzu arasında düşmanlık kalmaz."

Sabri Bey, elini Osmanın omzuna koydu:

“Yeğenim, sualine ayaküstü cevap verebilmek zor. Vaktin var mı?”

Sabri Beyin sualiyle Osmanın yüzü aydınlandı:

“Var hocam var.”

Sabri Bey, bloğun yan tarafında, ağaçlar altındaki oturma grubunu işaret etti:

“Şurayı oturalım. Hava da serin ama... Ben, yengene çay hazırlamasını söyleyeyim, içimizi ısıtır. Hem çay içer hem de anlatırız.”

Ağaçların altına geçtiler, oturma grubuna yerleştiler. Sabri Bey, eşine diyafonla çay hazırlamasını söyledi. Osman heyecan içindeydi. Kaç gündür beynini ve gönlünü kemiren suale cevap bulacaktı.

Sabri Bey, Osmanın heyecanını fark etti:

“Bak Osman kardeşim. Bu gül meselesi... Sana söylenildiği gibi içinde bulunduğun sıkıntıyla çok yakından ilgili. Hem de iki bakımdan... Biri gülün temsil ettiği mana... Diğeri de hanımefendinin ismi sebebiyle...”

Osman, düşündü, gülün içinde bulunduğu dertle ilgisini bulamadı, hanımının isminin Goncagül olmasından başka:

“Vallahi Sabri Bey, bir ilgisini bulamadım.”

Sabri Bey, güldü. İlginin ne olduğunu açıklayacaktı vazgeçti. Osmanın bunu, zamanı gelince kendisinin anlamasının daha uygun olacağını düşündü:

“Mühim değil, vakti saati gelince bulursun. Ecdadımız Arayan bulur demiş. Sen de aradığına göre günü gelince bulursun.

Ümmü Sinan hazretlerinin gül ile alakalı çok güzel, çok esrarlı bir şiiri var. Allah dostlarının sözlerinde ilahi tesir vardır. Biz de söze Ümmü Sinan hazretlerinin sözleriyle başlayalım ki, başlangıcımız bereketli, güzel ve güllü olsun.”

Sabri Hoca gözlerini yumdu, gönlünün bir köşesinden okuyormuş gibi söyledi:

"Seyrimde bir şehre vardım,
Gördüm sarayı güldür gül.
Sultanının tâcı tahtı,
Bağı duvarı güldür gül.
Gül alırlar gül satarlar,
Gülden terazi tutarlar,
Gülü gül ile tartarlar,
Çarşı pazar güldür gül.
Toprağı güldür, taşı gül,
Kurusu güldür, yaşı gül,
Has bahçenin içinde,
Servi çınarı güldür gül.
Gülden değirmeni döner,
Onun ile gül öğünür,
Akar suyu döner çarkı,
Bendi pınarı güldür gül.
Ak gül ile kırmızı gül.
Çift yetişmiş bir bahçede,
Bakışırlar hâre karşı,
Hâr-ı ezharı güldür gül.
Ümmi Sinan gel vasfeyle.
Gül ile bülbül derdini.
Yine bu garip bülbülün,
Ah u figanı güldür gül."

Sabri Beyin okuduğu şiirle Osmanın aklı başından gitti. Bir anda kendini kırmızı ve beyaz güller arasında bulur gibi oldu, sanki kendinden geçti.

Osmanın hali, Sabri Beyin dikkatinden kaçmadı, takılmadan edemedi:

"Ne o Osman kardeş. Ümmü Sinan hazretlerinin şiirini çok uçuk, çok hayali mi buldun?

Osman, Sabri Beyin sözleriyle bir yerine iğne batırılmış gibi irkildi:

"Tövbe hocam... O nasıl söz? Tam tersi, bu şiir bütün benliğimi kuşattı, bir anda beni buradan aldı, güller diyarına götürdü."

Sabri Hoca tebessüm etti:

"Hayırlı mübarek olsun Osman kardeş."

Osman şaşırdı:

"Hocam, anlayamadım, ne hayırlı mübarek olsun?"

"Kardeşim... Şiirden bu şekilde etkilenişin hayırlı mübarek olsun."

Osman boyun büktü:

"Hocam, yine anlayamadım. Ne olur kusuruma bakma."

Sabri Hoca, hafifçe güldü:

"Anlayamaman normal. Bu şiirden etkilenmen, iyiye işaret... Gönlünün hâlâ güle dönük olduğunu, yaradılış hassasını kaybetmediğini, gülün sırrına erme, gül ile gülme istidadının devam ettiğini gösteriyor. Eskiden edebiyata meraklı olanlara bu şiiri okurlarmış. Etkilenmezse sen hiç boşuna yorulma derlermiş"

Osman, Sabri Beyin sözlerine sevindi:

"İnşallah hocam dediğin gibidir. Şiirden hakikaten de çok etkilendim. Çok merak ettim. Taşı, toprağı, sultanın sarayı, tacı, tahtı, çarşı, pazarı, servi, çınarı, değirmeni gül olan... Gülden teraziyle gül alınıp gül satılan bir şehir var mıdır? Varsa nasıl bir şehirdir?"

Sabri Bey, gonca gül açılırcasına gülümsedi:

"Böyle bir yerin olduğu kesin, ama nerededir bilemem. Ümmü

Sinan hazretleri seyrimde vardım diyor. Seyr, yürümek, bakmak, rüya görmek manasına geldiği gibi tasavvuf, evliyalık yolunda yürümektir. O mübarek zat hangi şekilde bu şehre vardı? Herhalde gül ile gülenler bilir."

Osman, titredi, Sabri Hoca da gül ile gülmekten bahsetmişti. Bakalım, gül ile gülebilecek, gülün esrarına varabilecek miydi?

Sabri Bey, konuşmasına devam etti:

"Osman, kardeşim... Gül; ilahi aşka, kırmızı gül, iki cihanın efendisi Peygamberimiz aleyhisselâma, şehitliğe, al bayrağımıza işaret eder. Beyaz gül ise, yaradılıştaki saflığa, bozulmamışlığa işarettir. Başkaları gülü bir çiçek diye sever belki de. Ama biz gülü gül diye, hatırlattıklarıyla severiz.

Bizim için gül sevgilidir, gül güzelliktir, gül coşkudur, ebedi güzelliklerin, aşkın, Kainatın yaradılış sebebinin habercisidir. Gül, Allahü teâlânın isimlerinin eşyaya tecellisinin esrarıdır. Gül aşktır, gül sevinçtir, gül bahardır, yeniden doğuştur, dünya derdiyle bunalanlara ebedi güzellikler müjdecisidir. Gül, ezelle ebet arasındaki bütün zamanların en güzelinden yansımalar taşıdığı için güzeldir."

Sabri Bey gülden bahsettikçe Osman, gül kokuları içinde kaldığını hissetti. Sabri Bey, konuştukça sanki gönlünde bin bir renk ve kokuda güller açılıyordu.

"Kırmızı katmer gül, rengini şehitlerin kanından, kokusunu Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellemden; Onun mübarek teninden aldığı için çiçekler sultanıdır. Bu sebeple olsa gerek, gülün kokusuyla kendimizden geçeriz. Bir başka âleme gideriz. Yol buluruz maveraya...

Biz güle, gülistanda, gül bahçesinde açan katmer kırmızı güle niçin vurgunuz? Peygamberlik Gülzarının, gül bahçesinin Eşsiz Gülünün remzi olduğu için vurgunuz. Ve gülü her kokladığımızda salevat getiririz, Onun terinin kokusundan bir zerreyi teneffüs ettiğimiz için...

Gülü tarife ne hacet... Gül, Muhammed sallallahü aleyhi ve

selleme ve Onun Yaratanına aşkının ismidir. Ve bizler gönlü gülistan, gül bahçesi olan insanlara meftunuz, Kainatın Solmayan Gülünün aşkıyla... Gün gelir gözyaşıyla gül sularız. Bir gül için binler dikene su veririz. Ve biliriz ki güllerin içinde diken yoktur, dikenler içinde gül vardır.

O, aşkımızın mihrabındaki gül... O, alemlere rahmet olarak gönderilen bir Resul... O, çöl sıcağındaki bir Kevser şelalesi...

O, teşrifiyle kainatı aydınlatan ve ışık bahşeden sonsuz bir nur şulesi... Gündüzleri dünyayı ışıtan güneş ve geceleri, gökyüzündeki çiçek çiçek açan yıldızlar, Onun sönmeyen ışığının en mütevazi kandilleri..."

Osman, gülün temsil ettiği manalar karşısında tam manasıyla vurulmuştu. Çocukluğundan beri güllerin arasında yaşamıştı. Ancak bir gün olsun bu anlatılanlar aklına gelmemiş, etrafında güller açmıştı, ama o güllerin söylediklerinden habersiz güllere bakmıştı. Osmanın dalıp gittiğini gören Sabri Bey, sorma ihtiyacını hissetti:

"Anlattıklarımla inşallah sıkmamışımdır seni. Serde edebiyat hocalığı, mevzu da gül olunca... İşte böyle çenemiz düşüyor."

Osman telaşla cevap verdi:

"Yok hocam. Ne sıkılması. Tam tersi, anlattıklarınla mest oldum. Lütfen devam edin."

"Peki, öyle olsun" diyerek tebessüm eden Sabri Bey, konuşmasını sürdürdü:

"O Gülün sevdasını kelimelerle anlatmak ne mümkün? O, tebessümünden Cennetler yaratılanının, âlemlerin Efendisinin habercisi...

O Efendimiz ki (aleyhisselâm)... Çaresizlerin çaresi... O, kimsesizlerin kimsesi... O, hurma kütüğünün bile hasretinden inlediği bir ülfet çeşmesi... O, hep ümmetim ümmetim diyen nefsim demeyen Hatemül Enbiya...

Gül yüzlüler gözyaşlarıyla gül sularken, tomurcuk veren güllerin açılmasını beklemektedir...

Gonca güller açıldığı zaman vuslat, kavuşma baharı gelecektir.

Bazı tasavvuf büyüklerine göre gonca halinde gül birliği, açılmış gül ise birliğin çokluk halinde görünüşünü temsil eder. Gülşen, gül bahçesi, gönül açıklığıdır, kirinden, pasından, nefsin esaretinden temizlenerek ilahi güzelliğin yansımasına hazır hale gelmiş kalptir.

Ama bütün bu anlattıklarım, eğer şimdi söyleyeceğim olmazsa boşunadır. O, olmadan gülün sırrına erilemez, gül ile gülünemez."

Sabri Beyin gül ile anlattıklarıyla kendinden geçen Osman şaşırdı:

"Hayır olsun, hocam. Bizi iyice meraklandırdın."

Sabri Hoca, gülümsedi:

"Hayır, Osman kardeşim hayır... Şer değil. Gülün kıymetini kim bilir?"

Osman fazla düşünmeden cevap verdi:

"Tabii ki bülbül bilir hocam."

Sabri Bey neşelendi:

"Hah tamam. Gülün sırrına erebilmek, gül ile gülebilmek için bülbül olmak gerekir."

Osman, bülbülden bahsedilince "Gül-Bülbül ve Kartal" hikayesini hatırladı. Bu hikayede gül ile bülbül birbirlerinin kıymetini bilmemişler, aralarına kartalın girmesine müsaade etmişler ve ebedi güzellikler diyarına yolculuğu bitirememişlerdi. Birbirlerini tamamlamak, bir olarak güç bulmak yerine, birbirlerinin gücünü kırmışlardı... Ve yolda kalmışlardı...

Kendi halleri de bu hikayedeki gül ile bülbülün hâline benzemiyor muydu? Birbirlerini yemekle, kırmakla meşgul değiller miydi? Aralarına kartalın girmesine izin vermişlerdi... Nefislerinin emrine boyun eğerek...

Kartal kimdi? Kartal neydi? Yoksa nefisleri miydi?

Sözlerinin Osmanın gönlünde meydana getirdiği fırtınadan

habersiz Sabri Bey, konuşmasına devam etti:

"Gülden bahsedip de gülün aşığı bülbülden söz etmemek noksanlık olur.

Bülbül, âşıkı, sevgilisinin aşkıyla yananı, kendinden geçeni temsil eder.

Şair,

İşte devr-i gül denilen bahar geldi, erişti.

Bülbül'ün gülşende gül ile söyleşmesinin vaktidir.

Mısralarıyla Gül zamanı, bülbülün gül bahçesinde gül ile söyleşme vakti olan baharın geldiğini haber veriyor. Bahar, gül mevsimi, tekrar dirilişin, ebedi güzelliklere erişmenin, şehitlik için sefere çıkıp, kırmızı güle kavuşmanın mevsimi, vaktidir.

Bülbül, aslî yurdundan, aşk diyarından uzak düşen kalbin, ruhun remzidir, işaretidir. Ayrı düştüğü diyarın hasretiyle yanmakta feryat etmektedir. Ve tabi bu tasavvufî mânanın ötesinde yaygın olarak âşığın sembolüdür. Sevgilinin yüzü güle, ağzı goncaya benzetilir. Bülbül, güle kavuşamamanın ıstırabı ile sabahlara kadar kalbini kanatarak âh çeker. Vücudu yanıp kül olsa da içindeki aşk ateşinin kıvılcımı bir türlü sönmez.

Bizim geleneğimizde gül deyince bülbül, bülbül deyince de akla hemen gül gelir. Bu ikisi birbirinden ayrı düşünülemez.

Bülbül, güle aşıktır, gül ise bülbülün sevgisini imtihan için nazlarda görünür, aslında yaptığı naz değil, aşkı her dem canlı tutma isteğidir.

Hak şairi,

Gül ile bülbülü sordum, o gonca güldü dedi,

Benim gibi sana yok, senin gibi hezar bana.

Demiş, Yani, gül ile bülbülün maceralarını sorunca o gonca dudaklı gülerek, Benim gibi bir gül bulamazsın sen, ama bana senin gibi binlerce bülbül var. şeklinde naz etmiş. Burada hezar, bülbül

demek olduğu gibi ayrıca 1000 manasına gelir."

Osman şairin " o gonca güldü" sözüyle irkildi. Evet, eşi Goncagüldü, ancak gülmemiş ağlamıştı hoyrat davranışı sebebiyle hem de özür dilemek için gittiği anda... Özür dilemek isterken kırmıştı...

Sabri Bey, Osmanın içindeki fırtınadan habersiz okumasını sürdürüyordu:

"Yunus Emre Hazretleri, bülbülün derdiyle, kendi derdi arasında nasıl da benzerlik bulmuş.

İsmi süphan virdin mi var

Bahçelerde yurdun mu var

Bencileyin derdin mi var

Garip garip ötme bülbül

Ötme bülbül ötme bülbül,

Derdi derde katma bülbül

Benim derdim bana yeter

Bir de sen katma bülbül

Bilirim aşıksın güle

Gülün halinden kim bile

Bahçedeki gonca güle

Dolaşıktır bakma bülbül

Diyerek güle aşıkların, bülbülün haline dile getirmiş."

Genç Osman bu sefer de Yunus Emrenin mısralarıyla vuruldu. "Bahçedeki gonca güle/Dolaşıktır bakma bülbül." diyordu Yunus Emre Hazretleri...

Evet, Osmanın bahçesindeki gonca gül, dolaşık çıkmış, yarı aydınlık gündüzünü gece eylemişti. Ama görünen oydu ki hakiki aydınlığa kavuşmasına da Goncagül sebep olacak gibiydi. Goncagülün ayrılmasından, Mehmet Hocaya danışmasından sonra

hayata bakışı değişmişti, dünyaya gelişin sebebini, en büyük düşmanın nefis olduğunu öğrenmiş, Gül ile gülmenin derdine düşmüş, gülü ve bülbülü, kartalı keşfetmişti.

Sabri Hoca, gül ile bülbülü anlatmanın coşkusunda sözüne ara vermiyordu:

"Bülbülün gülün aşkıyla can verişi, gülün kırmızıya dönüşü şöyle anlatılır:

Bülbül, beyaz güle aşık olmuş. Ama gül naz eder, bülbülün feryatlarını duymazdan gelirmiş. Bu hâl, yıllarca devam etmiş. Bülbül bin bir lisanla aşkını söylemiş, dil dökmüş, gül de naza devam etmiş. Bülbül bu kadar naza, bu kadar cilveye daha fazla dayanamamış. Bir seher vakti, kendini gül dalına atmış. Gülün dikeni göğsüne batmış, al kanı beyaz gülün üzerine düşmüş, oradan da toprağa karışmış. Bülbül de cansız gül fidanı dibine yığılmış.

O seher vaktinden sonra beyaz gül, kan kırmızı açmağa başlamış... Toprak bülbüle vatan olmuş, vatan olmanın bedelini al kanda görmüş... Ve... vatan olmak, vatan olarak kalmak için şehit ve kurban kanı, gönül nuru ve alın teri istemiş..."

"Sevgili eşim,

Bu sana üçüncü mektubum... İlk iki mektubu açmadığını düşünüyorum. Belki bunu da açmayacaksın, ama ben bıkmadan sana yazmaya, telefon etmeye ve mesaj atmaya devam edeceğim, ta ki benimle görüşmeyi kabul edinceye kadar.

Hakkını helal et. Hatırlamak istemediğim o akşam için çok çok özür dilerim. Ne desen, ne yapsan haklısın... Benden ayrı yaşamak istemekte de boşanmaya karar vermekte de... Hiç bir şeyde gözüm yok, yeter ki sen bana Hakkını helal et. Son on beş gündür yaşadıklarım, bana yirmi altı yıllık hayatımda öğrendiklerimden çok fazla ders verdi. Artık, şu üç günlük dünyanın hiçbir şeyini, hiç kimsenin ama hiç kimsenin kalbini kırmaya değer bulmuyorum. Özellikle de biricik kızım Selime'nin annesinin, üzerimde ödenmez hakları bulunan sevgili eşimin... Artık kalbini kırmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum.

Bundan sonra, haklarımın değil, vazifelerimin derdindeyim. Başta Yüce Rabbim olmak üzere, bütün canlıların, bütün insanların, yakınlarımın haklarını ödeme, yerine getirme gayretindeyim. Bana şunu yapmışlar, benim için şunu söylemişler, hiç umurumda değil. Ben ne yapıyorum, ben ne söylüyorum, bunların hesabındayım.

Burnundan kıl aldırmayan, hep haklı olduğunu söyleyen, her şeyi bildiğini iddia eden bu herife ne oldu böyle? diyorsun herhalde. Evet, bana çok şeyler oldu. Ne mi oldu? Ölüm gerçeğini keşfettim. Ölüm gerçeğiyle karşı karşıya bulunanın, ölümden kaçması imkansız olanın... Kendi kusuru varken başkalarının kusurunu görmesinin, başkalarının hakları varken, var zannettiği kendi haklarını almak, bunları savunmak için uğraşmasının ne kadar boş olduğunu anladım.

Hiç hatırlamak istemediğim o akşama gelince... İnan ki durum göründüğü gibi değil... O akşam senden hakkını helal etmeni istemek niyetiyle geldim. Ama bardak dolunca, tek damlayla

taşarmış. Benimkisi de öyle oldu. Senin uykulu gözlerle, "Bu saate kadar nerelerdeydin?" demen beni çıldırttı. Ondan sonra da kontrolden çıktım ve olanlar oldu.

O akşamki olanlar için çok üzgünüm. Sonsuz defalar özür diliyorum. Ne olur hakkını helal et.

Goncagülüm! Bu satırları yazarken, inan ki sana karşı en ufak bir kırgınlığım yok. Tam tersine, sana karşı mahcubum. Eşimi, hayat arkadaşımı bu kadar çok üzmenin pişmanlığı içindeyim. Yine söylüyorum, bin defa da olsa söyleyeceğim, ne olur, hakkını helal et. Senden başka hiçbir şey istemiyorum.

Tek isteğim, hakkını helal etmen. Bunun için her türlü şeyi yapmağa hazırım.

Bu değersiz sözlerimle seni daha fazla rahatsız etmemek için satırlarıma son veriyorum. Ama içimde, derdimi, maksadımı, hâlimi tam olarak anlatamamanın endişe ve ezikliği var.

Ne olur beni affet, hakkını helal et, biricik kızım Selime'yi benim için öp.

Senin için her türlü fedakârlığa hazır eşin Osman."

İnanamıyordu, bunları yazan Osman olamazdı. Eşiyle son yaşadıklarından sonra koca evini terk ederek baba evine dönen Goncagül, okuduklarına inanamıyordu. Osman'ın üçüncü mektubu karşısında tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. İlk iki mektuba pek aldırmamıştı, ama üçüncüsü, onu epey sarsmıştı.

Gördüğü rüyanın üzerine bir de bu mektup gelince hepten perişan olmuş aklı karışmıştı. Rüyayı hatırlayınca yüreği sancıdı...

Önceki geceydi. Kucağında kızı Selimeyle birlikte anlatılmaz güzellikte bir kartalın sırtındaydı. Yerden havalanmışlardı, önlerinde bütün heybetiyle uzanan yüce dağlara doğru uçuyorlardı. Bu sırada eşi Osmanın geldiğini görmüştü. Üstü-başı paramparça olmuş, düşe kalka geliyordu. Bir taraftan da “Goncagül! Ne olursun geri dön! Kartaldan sana yar olmaz.” diye bağırıyordu. Hâlâ rüyanın etkisindeydi. Bütün zorlamasına rağmen rüyanın devamını

hatırlayamıyordu. Kartalla yüce dağları gitmiş miydi, bilemiyordu. O zorlamalar sonrası bir şeyi hatırlamıştı, kucağındaki Selimenin ağladığını...

Ne yapsın bilemiyordu. Rüya, mektup... Selime ve eşi Osman... Acaba yazdıklarında samimi miydi? Samimiye benziyordu.

Ayaklarına takılan bir şey dikkatini çekti Goncagül'ün... Baktı, yürümeye çalışan Selime'ydi. Acı acı gülümsedi. Selime'nin günahsız yüzünde, gelecek yılları görür gibi oldu. Baba yolunu gözleyen, babasızlıkla boynu bükülmüş, gözlerinde baba özlemi yer etmiş Selime... Bu düşünce anne kalbini sızlattı. Rüyada ağlayışı hatırladı. Hemen uzandı ve çocuğunu, can parçasına kucağına aldı, göğsüne bastırdı.

"Evet kızım. Bu yavruya babasız büyütmeğe hakkın yok."

Sese döndü, babasıydı, mektubu saklamaya çalıştı. Beceremedi, mektup elinde kala kaldı. Baba, kızının telaşına gülümsedi:

"Damattan mı?"

"....."

Şefkatle cevap vermeyen kızına baktı:

"Osmandan değil mi?"

Yüzü kızardı, suçlu bir şekilde, duyulur duyulmaz bir sesle cevap verdi:

"Evet, baba... Ondan..."

Kızının eşinin ismini ağzına almaması babanın yüreğini sancıttı:

"Ne diyor, eve dön mü?"

Babasının suali, şaşırttı. Osmanın ne dediğini nereden biliyordu? Yoksa mektubu okumuş muydu? Ama mümkün değildi. "Eve dön, demiyor" demek için ağzını açtı ama diyemedi, babasına o ana kadar hiç yalan söylememişti, boyun büktü:

"Evet, eve dön, her dediğini yapacağım diyor."

"Böyle demesine çok sevindim. Sen de dönüver be kızım. Şu çocuk babasız büyümesin. Yine de sen bilirsin. Gitmezsen evim

evindir."

Babasının "Sen de dönüver be kızım" sözleri, gördüğü rüyayı, mektupta yazılanları ve Selimenin hatırlattıklarını unutturdu. O geceyi hatırlattı. İsyan bayrağını çektirdi bağırır gibi konuştu:

"Hayır! Dönmeyi katiyen düşünmüyorum."

Kızının tepkisi şaşırttı. "Dönüver" sözünü söylemekte acele ettiğini anladı. Yatıştırma gayretine düştü:

"Tamam.,. Sakin ol kızım. Kimsenin sana hemen dön dediği yok. Hele biraz zaman geçsin. Yuvayı yıkmak kolay... Ayakta tutmak zor... Yaraların çok taze..."

Babasının sözünü kesti:

"Bıktım baba... Bıktım... Onun yüzünü bir daha görmeye dayanamam. Dönmeyeceğim o eve! Onunla bir araya yeniden gelemem."

Salim Efendi, kendi halinde bir iş adamıydı. Kızını çok serbest yetiştirmiş, ona karışmamıştı. Hanımına ise hiç karışmazdı. Kızının üzerinde hanımının etkisi çok büyüktü.

Damadı, Osmanı sevmişti. Daha ilk tanıştıkları günde, Osmanın işinin zor olacağını anlamıştı. Kızıyla Osman ayrı dünyaların insanlarıydı. Kızının evliliği çok istediğini görmüş... "Evlilik kızımı boş işlerden kurtarır." düşüncesiyle de evliliği kolaylaştırmış, karısının karşı koymasına rağmen bir an önce evlenmeleri için ne gerekirse yapmıştı. Evliliği kızı için bir kurtuluş görmüştü.

Ama olmamıştı işte... Kızı, kucağında çocukla baba ocağına gelmişti. Salim Efendi, kızına hiçbir şey dememiş, sanki bir şey olmamış gibi hareket etmiş, ortalığın yatışmasını beklemişti. Bir aydır yanlarında olmasına rağmen bir gelişme olmamıştı. Kızına yardımcı olma vaktinin geldiğine inandı. Hazır hanımı da evde yokken iyice konuşmalıydı:

"Kızım... Bir aydır buradasın, niçin geldiğini sormadım. Kızgınlığın geçer, evine dönersin diye bekledim. Ama görüyorum ki

kızgınlığın geçmemiş, evine dönme niyetin yok. Anlat bakalım... Hayırdır inşallah.

"Hayırdır inşallah" sözüne Goncagül hemen tepki gösterdi:

"Hayır falan yok baba... Baştan başa şer."

Kızının sözleri babanın yüreğini sızlattı. Ona anlatmamıştı ki, hayır nedir, şer nedir diye. İncitmeden konuşmaya çalıştı:

"Evladım. Bizim şer gibi gördüklerimizde hayır, hayır gibi gördüklerimizde şer olabilir. Hele söyle. Seni böyle apar topar bize getiren nedir? Anlat ki bir baba, çok yaşamış, görmüş bir kimse olarak can parçam kızıma yardımcı olabileyim."

Goncagül, babasına baktı, onda aradığı sıcaklığı, sığınağı buldu, ağlamaya başladı, onunla birlikte kucağındaki Selime de ağlıyordu. Hıçkırarak ağlıyor, "Olmuyor baba... Ben artık o eve dönmeyeceğim." diye söyleniyordu. Salim Bey, "Bu sefer bu iş ciddi galiba." diye düşündü. Kızını tanırdı, kolay kolay ağlamazdı. Saçlarından okşadı:

"Anlat hele kızım, neler oldu."

"Neler olmadı ki. En son olarak şiddetle tartıştık. Tartışma sonrası beni dövmeye yürüdü. Ben de yatak odasına kaçtım. Kapıyı kilitledim. Bütün yalvarmasına rağmen kapıyı açmadım. Bu sefer daha fazla kızdı. Ortalığı kırdı döktü. Ertesi sabah da, valizimi topladım, Selimeyi aldım, buraya geldim."

Baba, kızını iyice konuşturarak gerçeği anlama derdindeydi:

"Başka?"

"Hangi birini anlatıyım ki. Çok sıkıldım tatile gidelim. dedim, Gidemeyiz, işlerim çok yoğun, şimdi izin alamam. dedi. Salondaki halı eskidi zaten koltuklara uymuyor değiştirelim, haftaya arkadaşlar bize gelecek ayıp olur' dedim. Bizi eşyalarımıza göre seven bizim arkadaşımız olamaz diye cevap verdi.

Deli edecek beni baba, deli edecek. Bu görgüsüz, anlayışsız, odun gibi adamla daha fazla yapamam."

Salim Bey, evlenirken kocasını ölesiye sevdiğini, onsuz yapamayacağını söyleyen kızının şimdiki haline baktı. "Onun için seve seve ölürüm." dediği kocasını acımasızca eleştiriyordu, "şunu bunu niçin almadı, beni tatile niçin götürmedi" diye... Değiştirmedi diye kızdığı halıları alalı ise henüz iki sene olmuştu. Halıları kendisi beğenmişti ve çok pahalı, kıymetliydi. Tabii ki parasını Salim Bey ödemişti.

"Beni dinlemiyor musun baba?"

Salim Bey, kızı Goncagülün sözleriyle daldığı âlemden içinde bulunduğu ana döndü, yaşlı gözlerle konuşan kızına baktı, canı acıdı:

"Dinlemez olur muyum, dinliyorum... Yıllar evvel halan da senin gibi baba evine gelmiş, anneme ağlayıp zırlamış, bir daha kocasının yanına dönmeyeceğini söylemişti."

Goncagül şaşırmıştı. Halası, kocasıyla çok iyi geçinirdi. Birbirlerini kırdıklarını hiç görmemişti. Herkes onları örnek çift olarak gösterirdi. Acaba yanlış mı anlamıştı? Şaşkınlık içinde sordu:

"Bir yanlışlık olmasın? Halam kocası Halim eniştenin evini mi terk etmişti?

Salim Bey kızının şaşkınlığına gülümsedi:

"Evet kızım. Halim eniştenin evini terk etmişti."

"Allah! Allah! Şimdi birbirlerini ne kadar da seviyorlar. Peki, sonra ne oldu? Babaannem ne yaptı, halama ne dedi?"

"Ne yapacak? Çok kızdı. Sonra da halanı bir güzel azarladı, getirdiği bohçayı kolunun altına sıkıştırdı.

Ben kocanı iy tanırım. Senin bir dediğini iki etmez. Gece gündüz evi için çalışır. Ne olmuş, bir istediğini yapmamışsa. İnsanın her istediği yapılır mı? Adamın elinde, avucunda var mı? Baban da benim her istediğimi yapmıyor. Bu evde sana yer yok, bilirsin ki evden çıkan gelin kız geri dönmez, hadi bakalım dön kocanın yanına, özür dile, yalvar ki seni af etsin dedi ve halanı adeta kovar gibi kapının önüne koydu. Halan o zaman çok kızmış, aylarca bir daha baba evine gelmemişti.

Yaklaşık bir sene sonra bana, "Eğer o geldiğimde annem beni geri göndermeseydi, ailemiz dağılırdı. Anneme, şimdi hak veriyorum. Eve döndükten sonra, annemin dediklerini düşündüm ve ona hak verdim. Eşim gecesini gündüzüne katarak yuvamız için çalışıyordu. Bana düşen, sabırdı, onun işini kolaylaştırmak, ona yardımcı olmaktı. İyi ki geri göndermiş beni. Eniştenle şimdi mutluyuz. Kimseye muhtaç etmiyor ailemizi, Allah, onu başımdan eksik etmesin, ondan razı olsun. dedi."

Goncagül, hemen babasına tepki gösterdi:

"Ne yani, şimdi babaannem gibi sen de beni, geri mi göndereceksin?"

Kızının tepkisine Salim Bey güldü:

"Öyle şey olur mu kızım. Maksadım, bir baba olarak sana yardımcı olmak. Aslında bunları sana annenin anlatması lazım ama... Anneni biliyorsun, baştan beri bu evliliğe karşıydı.

Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle, tarih tekerrür etti ve eder de... Sen de bu söylediklerimi kendi evladına söyleyeceksin belki."

Babasının söyledikleri dikkatini çekmişti, sözünü kesmedi, Salim Bey, konuşmasına devam etti:

"Bak kızım. Biz sana dinini öğretemedik, bu bizim en büyük hatamız oldu. Dinini öğrenemeyince de kul, koca hakkını da öğrenemedin. Dinimizde en büyük günah, kalp kırmaktır. Kusuru başkasında değil kendinde aramalı. İnsana düşman olarak nefsi yeter. Kişi aynı yastığa baş koyduğu, hayat arkadaşına düşman olur mu?"

Bu sefer dayanamadı:

"Ama baba... Hiçbir dediğimi yapmadı, her isteğime karşı çıktı."

Babası biraz sertçe konuştu:

"Hele sözümü kesme de dinle... Ben, Osmanı çok severim hiç saygısızlığını görmedim. Eli açık, cömert, hem sana hem de herkese karşı... Sana ve çocuğuna bağlı. Size daha iyi imkânlar sağlamak için, gece gündüz çalışıyor sizi kimseye muhtaç etmiyor. Yediğiniz önünüzde yemediğiniz ardınızda. Bizim gençlik günlerimizde

olduğu gibi yokluk çekmiyorsunuz. Çamaşırı çamaşır makinesi, bulaşığı bulaşık makinesi, halıları halı makinesi yıkıyor. Ekmek yapma, soba yakma derdiniz yok, evler kaloriferli...

Sana ve senin gibilere rahat batıyor kızım rahat... Seninkisi düpedüz şımarıklık... Sen para kazanmadığın için bilmiyorsun. Ekmek artık aslanın ağzında değil midesinde. Ne yapsın adam, başka iş bulmak kolay mı? Sen kocanı yok tatildi, yok halıydı diye bunaltırsan tabiki kızar... Zaten yorgun geliyor adam... Eve gelince onu rahat ettirmezsen, şunu alalım, bunu alalım der, her şeyden şikayet edersen olacağı bu..."

Goncagül, duyduklarına inanamıyordu, babası kendisine karşı kocasını tutuyordu. Gerçi söylediklerinin çoğu doğruydu ama...

"Baba! Sen kimden yanasın? Kızından yana mı, yoksa o kaba adamdan yana mı?"

"Haklıdan yana olmaya çalışıyorum. Sen, sen ol. Sakın gereksiz isteklerle kocana sıkıntı verme. Eskinin kıymetini bilmeyenin, yenisi olmaz derler. Lüzumsuz istek ve harcamalardan kaçın. Kendini kocanın yerine koy.

Bütün gün insanlara laf anlatmak, yük çekmek kolay değil. Dırdır eden kadın olma, hiç kimse, dırdır dinlemek istemez. Kaldı ki yorgun gelen koca hiç istemez. Kocanın kılık kıyafetine, ütüsüne dikkat et; çünkü erkek dışarıda karısını temsil eder. Ütüsüz gömlek ve pantolon, ondan önce seni küçültür. Sakın sesini kocandan fazla yükseltme, ondan izinsiz hiçbir şey yapma, buraya bile gelirken izin almayı ihmal etme. Kocanı güler yüzlü, neşeli karşıla."

Goncagül, söze karışacak oldu. Babasının sus işaretiyle sustu, babası devam etti:

"Sakın arkadaşlarına beyini anlatma. Arkadaşların ve arkadaşlarının kocaları hakkında duyduklarını beyine bahsetme! Kimse, bir başkası ile karşılaştırılmaktan hoşlanmaz. Kendine, kılık kıyafetine özen göster. Beyini ana baban da olsa, kimseye şikâyet etme."

Bu babası neden bahsediyordu? O kocasını terk etmiş, bir daha dönmemek üzere ayrılmıştı. Babası ise yeni evlenecek kıza nasihat verir gibi konuşuyordu.

"Baba sen neden bahsediyorsun? Bu nasihatleri bana evlenmezden önce edecektin. Çömlek kırılmış, yüz parça olmuş, sen bana şunu yapma, bunu yapma, diyorsun."

Kızının sözleri babasının kalbine hançer gibi saplandı. Doğru söylüyordu. Bunları evlenmezden önce söylemeliydi. Hatta söylemekle kalmayıp, kızını bu söylediği tarzda hareket edecek şekilde yetiştirmeliydi. O ise hem yetiştirmemiş hem de bu nasihatleri yapmamıştı. Şimdi yapıyordu, yuva dağıldıktan, gönüller kırıldıktan sonra... Yine de söyleyeceklerinden vazgeçmedi, o zaman söyleyememişti, şimdi söyleyecekti, zararın neresinden dönerse kârdı.

"Haklısın kızım... Sana bunları evlenmezden önce söylemeli, seni anne adayı, yuvayı yapan diş kuş olarak yetiştirmeliydim, ama yapamadım. Annen yapar diye düşündüm.Şimdi yapabileceğimi yapmakta kararlıyım. Beni iyi dinle."

Babasını ilk olarak böyle kızgın ve kararlı görüyordu, sözünü kesmeye cesaret edemedi.

"Yuva yıkmak kolay ama yapmak zordur. Yuvana sahip çık, evinin hanımı ol. Baba evinde misafir sayılırsın. Senin evin, yerin, kocanın yanıdır. Kocanı üzersen beni üzmüş olursun, bunu unutma. Benim rızamı kazanmak, duamı almak istersen bir an önce evine dön, eve gittiğinde de beyinden özür dile. Olur mu kızım?"

Goncagül, babasının söyledikleriyle tam manasıyla şok oldu, gözleri yerinden fırladı, çıldıracak gibi oldu:

"Baba, sen ne dediğinin farkında mısın? Beni dövmeğe yürüyen kimsenin yanına, nasıl dönerim. Beni evinde istemiyorsan açıkça haber ver. Ben başımın çaresine bakarım."

Salim Bey, bağırdı:

"Kızım ne laf anlamaz bir kızsın sen. Kimse sana burada kalamazsın demiyor. Başımın üzerinde yerin var. Ben, dünya ve

âhiretini kurtarmağa çalışıyorum."

Goncagül, "Yeter baba! Bırak kararımı ben vereyim. Çocuk değilim. Daha fazla üstüme gelme. Öldürsen de o herifin yanına dönmem." diyerek kızı kucağında, babasının yanından gözyaşları içinde koşarak uzaklaştı. Yatak odasına girdi ve kapıyı kilitledi.

Salim Bey, yatak odasına giren kızının arkasından baka kaldı. Giden kızı değil de sanki gönlüydü. Kızını yetiştirememiş, kendisine öğretilenleri kızına öğretememiş, aile kurmak, yuva olmak nedir anlatamamıştı. Pahalı okullara göndermek yeter zannetmişti. Ama yetmemişti. Hanımı annelik vazifesini yapmamıştı. Hiç olmazsa kendisi babalık vazifesini yapabilseydi. Ne yazık ki o da babalık vazifesini pahalı okullarda okutmak, bol bol harçlık vermek, her istediğini yapmak olarak görmüştü.

Derin bir iç çekti. "Şimdiki kızlar, sıkıntıya gelemiyor, sabır göstermiyor, bu sebeple de evlilikler yürümüyor. Evinde sıkılan, kocası ile tartışan, baba evine koşuyor. Babalar da yuvayı kurtarmaya değil, yıkmaya yardım ediyor. İncir çekirdeğini doldurmayan sebeplerle boşanıyorlar. Biz seni sokakta bulmadık, bırak, gel kızım. diyen anne baba sonra çok pişman oluyor ama olan çocuklara oluyor. Evlatlarına sabırlı olmayı, yük çekmeyi, saygı ve sevgiyi öğretemeyen aileler, sonuçlarına hep birlikte katlanıyor." düşüncesi yüreğini yaktı. Ne yazık ki kızına karşı aynı hataları kendisi de işlemiş, hayatın gerçeklerini ona öğretememişti.

Kendisini yatak odasında yüzükoyun yatağın üzerine atan Goncagül, içli içli ağlıyordu. Babam, beni istemiyor, diyor, "Artık yaşamanın bir anlamı kalmadı, kendimi öldüreyim de görsün bakalım babam, kim yük oluyormuş." diye düşünüyordu.

Gözleri kızı Selimiye gidince, "Seni kimselere bırakamam" diyerek kucakladı. Kızının sıcaklığı bedenini kuşatınca, daha sakin düşünmeğe başladı, kendini öldürme düşüncesinden utandı.

Kızının yüzüne baktı. Ne kadar da çok kocası Osmana benziyordu. Bugüne kadar nasıl olup da fark etmemişti. Tabi ki

benzeyecekti. Kızının babasıydı. Aslında kocası iyi bir adamdı, kötü bir alışkanlığı yoktu. Hiçbir zaman kendisine kötü davranmamış, olumlu isteklerini yerine getirmeye çalışmıştı.

Mektupta yazdıkları ve gördüğü rüya aklına geldi.

Babasının sözleri, beyninde yuvarlanıp duruyordu...

* * *

Yavrusundan ayrı düşen, kul hakkının ağırlığıyla ezilen Osmanın eve dönünce ilk işi, blok girişindeki posta kutusuna bakmak oluyordu, beklediği gelmiş mi diye... Günler birbiri ardına geçiyor, ancak beklediği gelmiyordu.

Artık, ümidini kesmişti Osman. Goncagül, mektuplarına ve mesajlarına cevap vermediği gibi telefonlarına da çıkmıyordu.

Kızı Selimeyi de çok özlemişti. İşten erken ayrılıyor, hemen kaynatasının Şişli'deki evinin karşısındaki kahveye koşuyordu. Bir yandan yorgunluk çayı içerken diğer yandan da gözlerini bir an olsun, kaynatasının oturduğu apartmanın giriş kapısından ayırmıyor... Kızının birinin kucağında kapıdan çıkmasını bekliyordu. Çıktığında da uzaktan uzağa, kendisini göstermeden hasret gidermeğe çalışıyordu.

Goncagül'ün kızı Selime'yle birlikte evi terk etmesinin üzerinden tam bir ay geçmişti. Bu bir ay, Osman'a yıllar gibi gelmişti.

Bir taraftan, tanıdığı herkesle helalleşmek için çalışıp her boş vaktinde Marifetnâneme kitabını okurken diğer taraftan da Goncagül'e ulaşmağa gayret etmişti. Ulaşamayınca da kızı Selime'nin ayrılığıyla yanmıştı.

Marifetnâme kitabını okudukça da hayata bakışı değişmiş, önceden problem olarak gördüklerinin ne kadar boş olduğunu fark etmişti.

Bir şeyi daha fark etmişti. Herkes ona karşı çok iyiydi. Herkes onunla çok iyi geçiniyor, kimse ters bir şey söylemiyordu. Şaşkınlığı büyüktü. Çöpçüsünden işyerindeki müdürüne kadar herkes ona

karşı güler yüzlü, tatlı dilliydi. Derdini bilenler, teselli etmek için güler yüzlü davranıyor kabul edilse, çöpçünün, sütçünün nezaketine ne demeli, nasıl izah etmeli. Hatta sokaktaki köpekler bile değişmişti, önceden onu görünce havlayan köpekler, şimdi mahzun mahzun bakıyorlardı. Yoldaki taşlar dahi ayağına takılmaz olmuştu.

Bunun sebebini bir türlü çözememişti. Ta ki bir gül dalına takılan bir takvim yaprağını okuyana kadar. Yaşadıklarından ve Osman Beyin anlattıklarından sonra, gül mevsimi olmamasına rağmen, gül ağaçlarına bakmadan yanlarından geçemez hale gelmişti. Yine böyle bir geçiş esnasında, gülün dikenine takılmış bir takvim yaprağı dikkatine çekmişti. Merakla dikenden kurtarmış, önce ön yüzünü bakmıştı. Şubat ayına ait bir yapraktı, cemre toprağa düştü, diyordu. Şu cemre, bir de Goncagülün gönlüne düşse, diyerek arka yüzüne bakmış ve okumuş, okudukça, çevresindeki her şeyin ona karşı niçin çok iyi olduğunun sırrını çözmüştü.

Takvimde şöyle yazıyordu:

"Ali Râmitenî Hazretleri, anlattı. Hocam Ebû Saîd Ebül Hayr Hazretleriyle kıra gezmeye çıkmıştık. Dağdan büyük bir engerek yılanı önümüze indi, herkes bir tarafa kaçtı, hocam, attan indiler ona doğru yaklaştılar,

yılan başını kumlara sürmeye başladı, yılana, sen kendi yerine git, talebelerim korktu, dedi. Yılan uzaklaştı.

Hocam, bu ne haldir, diye sual ettim.

Ben, dedi, yıllarca bu dağda bir mağarada bu yılanla birlikte yaşadım. Beni unutmamış, kokumu alınca geldi.

Hocam, bu nasıl olur, yılanın işi insan ısırmaktır, dedim.

Hocam, güldü, Ahlakı güzel olana, iyi olana, her şey iyi olur, İbrahim Aleyhisselâmın ahlakı çok güzeldi, ateşe atıldığı zaman, ateşin ahlakı da güzel oldu ve ateş onu yakmadı, Allahü teâlânın sevgili kulu, cansızlara bile bir şey söylese onlar itaat ederler, buyurdu."

Osman, takvim yaprağında okuduklarından sonra herkesin kendisine karşı niçin güler yüzlü ve tatlı dilli olduğunu anlamıştı. Üç aylık ömrün ya var ya yok sözünden sonra, değişip, herkesle iyi olunca, kavgasını yalnızca kendisiyle yapınca ona karşı herkes iyi olmuştu, o değişince herkes değişmişti.

Herkesin kendisine karşı iyi olmasının sırrını çözen Osman, Sabri Beyle konuşmasından sonra gülün sırrına da bir nebze olsun erer gibi olmuştu. Ama hâla gül ile nasıl güleceğini bilmiyordu.

Aradan geçen otuz gün içinde, ümidini iyice yitirmişti Osman.

Mart ayı gelmişti, ama hava adam akıllı soğuktu. Belediye otobüsünden indi. Ayakları eve doğru gitmiyordu. Kendisiyle birlikte otobüsten inip dairelerinin zillerine basan babaları görünce yüreği sızladı. Onun bekleyeni yoktu. Daire boştu. Selimesinin "Baba... baba..." diyen peltek sesini duymayacaktı.

Evde bulaşıklar olduğu gibi duruyor, yemek artıkları tabaklarda kuruyordu. Ağrı Dağı gibi olmuşlardı. Yemek yapmak dert, yedikten sonra sofrayı toplamak, bulaşıkları yıkamak ayrı bir dertti. İlk zamanlar, lokantada yemeyi denemiş, ama yürümemişti. Zaman zaman evde yemek yapıyor, sonra bunu bir hafta yiyordu. Çamaşır ve ütüye gelince, ne yapacağını şaşırıyordu.

Evliliğin, aile huzurunun, akşam gönül rahatlığıyla eve gelmenin, huzur içinde başını yastığa koymanın ne demek olduğunu daha hanımı evi terk etmeden anlamıştı. Evliliğin, yemek, bulaşık ve çamaşır kısmıysa, hanımı baba evine gittikten sonra bütün acılığıyla kafasına vurmuştu.

Önceden, "Şu kadınlar, bütün gün evde ne yapıyor? Her âlemin kadınları hem işte çalışıyor hem de ev işlerini yapıyor. Bizimkilerse yalnız ev işlerinde öldüm bittim diyor." şeklinde düşünüyor. Ev işlerinden yorulduğunu söyleyen hanımına kızıyordu. Şimdi ev işlerinin ne kadar ağır olduğunu fark etmişti.

Osmanın canı eve gitmek istemiyordu... Onu evde, yalnızlık, hasret ve pişmanlıktan başka bekleyen yoktu.

Blok kapısından içeri girdi. Artık ümidini kesmişti. Ama yine de

elinde olmayarak ya geldiyse ümidiyle posta kutusuna baktı. O ne? Bir zarf vardı, heyecanlandı. Telaşla kutunun başına gitti. Zarfı aldı, gözlerine inanamadı, zarfın üzerindeki yazıyı tanımıştı, bu mektup eşi Goncagüldendi. Daireye çıkmayı beklemeden elleri titreyerek zarfı açtı, daha doğrusu yırttı, mektubu hemen eline aldı, sanki bir koru avuçlamıştı, eli yanıyordu, ayakta durmakta zorlandı, duvara dayandı. Büyük bir heyecan içinde okumaya başladı:

"Osman Bey,

Üçüncü mektubunu okudum. Yazdıklarına şaşırmadım desem yalan olur. Bir insanın kısa bir zamanda bu kadar değişeceğine kabul etmiyorum. 'Beni bu kadar değiştiren ölüm gerçeğidir' diyorsun... Ölüm gerçeğinden yeni mi haberin oldu?

Yazdıklarına inanmıyorum. Ama yazdıklarının doğru olduğunu ispatlaman ve hakkımı helal etmem için sana bir şans vermek istiyorum.

İki şartım var: Birincisi, apartman dairesinin tapusunu benim üzerime yaptırman... İkincisi de eğer, tekrar beraber yaşamağa başlarsak anne ve babanı bir daha eve kabul etmemen.

Tekliflerimi kabul edersen, cevap verdiğin mektupta, dairenin tapusu da olsun.

Selime'yi merak etme iyi. Bizi uzaktan uzağa takip etmene lüzum yok."

Hoşça kal."

Mektubu bir solukta okuyan Osman, tam manasıyla gönlünden vuruldu. Beyni kazan gibi kaynamağa başladı. Bir insan bu kadar insafsız nasıl olurdu? Kocasının anne babasıyla görüşmemesini nasıl isterdi? Bir anneye, bir evlada bu yapılır mıydı?

Hemen kayınpederinin evine gidip Goncagülü dövme isteğiyle yandı. Onu parça parça etmek için anlatılmaz bir istek duydu. Hıncını mektuptan aldı, yırttı, parçalarını yere attı, ayakkabılarıyla ezdi, Goncügülün yüzünü eziyormuşçasına... Çamura bulanmış, yerle bir olmuş mektup parçaları kızgınlığını azaltmak yerine daha da fazlalaştırdı.

Apartman kapısından çıktı, kayın pederinin evine gitmek, Goncagüle haddini bildirmek üzere... Hızla giderken paltosu bir şeye takıldı. Kızgınlık içinde baktı. Paltosu gül ağacının dikenine takılmıştı. Öfkeyle çekti, paltosu yırtıldı. Bu, eşine olan kızgınlığını da arttırdı. "Bu gül de bizim hanım gibi dikeni çok bol." dedi.

"Bu gül de..." deyince Mehmet Hocanın "İşin sırrı, gül ile gülmende, kendi derdin ile yanmanda" sözünü hatırladı. Hatırlamasıyla da kızgınlığı azaldı, ayakları onu çekmez oldu. En yakın bir bankın üzerine oturdu. Ne beklemiş ne bulmuştu...

Barışmak için şartların en ağırı, en acımasızıyla karşı karşıya kalmıştı. Bir aydır çektiği sıkıntılarla dolan gönlü daha fazla dayanamadı. "Goncagül, niçin böyle yapıyorsun?" diyerek içli içli ağlamaya başladı. Birileri görecek diye aklının ucuna gelmiyordu. Bir müddet ağlayınca sakinleşti.

Yazdığı mektup, son bir aydır yaşadıkları aklına gelince, daha sakin düşünmeğe başladı. Onu Goncagülün ne yaptığı değil, kendisinin ne yapacağı ilgilendirmeliydi. Kendi derdiyle yanmalıydı. Şunun şurasında iki aylık ömrü kalmış, o ise hâlâ eşini dövme, öldürme düşüncelerindeydi. İçinde bir ses, "Baksana anne-babanla görüşmeni, onların evine gelme istemiyor. Kızmakta haklısın." dedi. Gönlü, "Haklı olmak, kaba kuvvete başvurma hakkı vermez. Sen, ölüm ensesinde dolaşan bir insansın. Bir an önce eşinle helalleşmelisin. Üzerinde en fazla hakkı olanlardan biri de o." cevabını verdi.

Yerinden kalktı. Apartman kapısında içeri girdi. Yırtılmış ve çiğnenmiş mektup parçalarını gördü. Asansöre doğru yürüdü ama devam edemedi. İçinden bir ses yerdeki mektup parçalarını toplamasını söyledi. İtaat etti, topladı. Şaşırdı, mektup parçaları, elini kor gibi yakıyor, ateşi ta yüreğine vuruyordu. Neye yorsun bilemedi. Ama kızgınlığı, gönül kırıklığı kesindi.

Goncagül, ona bir şans tanımış, hatta eve dönme sinyali de vermişti. Ama istekleri... Dairenin tapusunu düşünmeden üzerine yaptırırdı. Ancak, anne-babasını eve kabul etmemeye nasıl rıza gösterir böyle bir isteğe nasıl evet derdi. Son yaşadıklarından sonra,

Goncagül'e ısınan kalbi yine buz gibi olmuştu. Eşini bir türlü anlayamıyordu. Anne-babasının senede birkaç defa gelmesinden bu kadar rahatsızlık niyeydi?

Anne-babasına, "Hanım size istemiyor, bu sebepten evime gelmeyin." nasıl derdi? Bu düşünceler yine kızgınlığını arttırdı.

"Ah be Goncagül, nedir bu anne-babama karşı düşmanlığın? O garipler ne yaptılar sana? Bize geldiklerinde varlıkları belli değildir? Hiçbir şeye karışmazlar? Eve sırf benim hatırım için gelirler. Bütün istedikleri oğullarının mutluluğu... Yeter ki oğlumuz mutlu olsun diye düşündüklerinden, kendilerine yapılan haksızlıkları sineye çekerler, ses çıkarmazlar."

Dairesine çıkan Osman, kendini çekyatın üzerine zor attı. Bakışları şifonyerin üzerindeki vazoya gidince cinleri yine tepesine çıktı. Bu vazoya, bütün karşı çıkmasına rağmen yüzlerce lira vermişti. Vazonun şeklinin Goncagülün yüzüne benzediğini görür gibi oldu. Yerinden fırladı. Vazoyu kaptığı duvara patlattı. Parça parça oldu. Öfkesi dineceği yerde daha da kabardı.

Hemen kalkıp, Goncagül'ün bulunduğu baba evine gitmek, kapıda herkesin duyacağı şekilde, "Sen ne utanmaz kadınsın? Bu nasıl kin? Onlar sana ne yaptılar, güler yüz tatlı dilden başka ne gösterdiler?" diye bağırmak, zorla Goncagül'ün yanına girip ağzını burnunu bir güzelce dağıtmak isteğiyle yandı. Gönlünün uzak bir köşesine sığınmış "Kendi derdinle yan." sözünün cılız ikazı tekrar çekyata döndürdü. "Kendi derdimle yanmak istiyorum, ama Goncagül bırakmıyor ki... Her sözüyle, her davranışıyla hortum gibi beni üzerine çekiyor, öfkemin üzerine milyonlarca öfke tohumu ekiyor" diye söylendi.

Barışmak,helalleşmek için her türlü fedakarlığı göze almışken, Goncagül, onu en zayıf, en hassas noktasından vuruyordu. Karşısına anne-babasını çıkarıyordu.

Osman bütün bunları düşündükçe daha çok hırslanıyor, üç ay ömrün ya var ya yok haberinden sonra, nefsim için kimseye kızmayacağım, kızdığımda ayaktaysam oturacağım, kızgın halde hiç

söz söylemeyeceğim, hiçbir hareket yapmayacağım şeklinde kendi kendine vermiş olduğu sözü unutuyordu. Hiç olmazsa, telefonla, Goncagül'ün ağzının payını vermek için telefona sarıldı. Hırsla telefon numaralarını tuşladı. Karşı tarafta telefon üç defa çaldı. Telefon kaldırıldı, karşı taraftan 'alo' sesi geldi. Evet, oydu, Goncagüldü. Bağırdı , "Goncagül, sen ne biçim kadınsın, ana-babama nedir bu düşmanlığın?" diye...

"Ne Goncagül'ü be? Aptal damat sen misin?" cevabıyla domdom kurşunu yemiş gibi oldu.

Bir şey demeden hemen telefonu kapattı. Kızgınlıkla Goncagülün cep telefonu yerine kayınpederinin evindeki sabit telefonu çevirmişti. Konuşmakta, karar vermekte yine acele etmişti, üstüne üstlük kızgın olduğu, aklı başında bulunmadığı halde... Ana kızın seslerinin birbirine çok benzemesi Osmanı yine şaşırtmıştı. Daha önce de bir kaç defa olmuştu. İşte şimdi de karşıdakini tanımadan konuşmuş ve hiç sevmediği kaynanasına rezil olmuştu. Ama bunu Goncagül'ün yanına bırakmayacaktı. Anne-babasını eve sokmamasını nasıl şart koşar, böyle bir şeye nasıl cesaret ederdi?

Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Bir aspirin içti ve yattı. Telefon çaldı. Canı kimseyle konuşmak istemiyordu. Arayan Goncagül olabilir miydi? Belki kaynanası aradığını ve telefondaki söylediklerini ona anlatmıştı, o da kavga etmek için arıyor olabilirdi. Hızla telefona atıldı ve kızgınlıkla ahizeyi kaldırdı karşıdakinin kim olduğunu anlamadan bağırdı:

"Goncagül sen misin?"

Telefonun diğer tarafından hiç beklemediği bir ses geldi:

"Osman, evladım, benim, Mehmet Hoca... Hayır olsun? Goncagül ile aranızda bir şey mi geçti?"

Osman, şaşırdı. Arka arkaya iki seferdir aynı hatayı yapmış... Karşısındakini tanımadan konuşarak tam anlamıyla rezil olmuştu. Goncagül'e duyduğu öfke aklını başından almıştı. Hocasına ne diyeceğini bilemedi:

"Hocam... Ben... şey...

“Osman ne oldu? Anlat hele.”

Osman, Mehmet Hoca'nın “Üç aylık ömrün ya var ya yok.” sözünde sonra aradan geçen bir ay içinde onunla görüşmemişti. Mehmet Hocanın araması tam bir sürpriz olmuştu.

Osman'ın anlatmaya, özellikle de çok sevdiği, bilgisine, tecrübesine, gönlüne güvendiği Mehmet Hoca'ya derdini dökmeye çok ihtiyacı vardı.

Ve anlatmaya çalıştı, bir aydır yaşadıklarını, en son olarak da, Goncagül'ün mektubunu... Mektubundaki “Eğer, tekrar birlikte yaşamaya başlarsak, anne-babanı eve kabul etmem.” sözünü...

Ve ağladı Osman... Bir aydır yaşadıklarıyla dolan, taşan gönlünün, beyninin zorlamasıyla, bütün karşı koymasına, ağlamak istememesine, ağladığı için çok mahcup olmasına rağmen...

Mehmet Hoca, ertesi gün, okula gelmesini istedi. Anlatmak istediklerini Osmana telefonda anlatmak son derece zordu. Mutlaka yüz yüze görüşmeleri, gönül gönüle vermeleri, gönülden gönüle yol bulmaları lazımdı.

Mehmet Hoca, telefonu kapattıktan uzun bir süre daha Osman, kendine gelemedi. Telefonda ağlaması sebebiyle kendine kızdı. “Bütün bunlar, Goncagül yüzünden” diye düşünüyor, ona kızgınlığı artıyordu.

Yaşadıklarını anlamakta güçlük çekiyordu, daha doğrusu anlayamıyordu, yapmak istediğiyle meydana gelenler arasında ne kadar büyük fark vardı. Gönül almak, helalleşmek istiyor, ama daha fazla gönül kırıyor, kul hakkı hesabı kabarıyordu.

Mehmet Hocayla görüşmesine rağmen rahatlayamamıştı. İçinden bir ses hâlâ “Hemen kalk, kayınpederinin evine git. Kapıyı kır, önce kaynananı, sonra Goncagülü kurşun yağmuruna tut, sonra da son kalan kurşunu kendi beynine sık.” diyordu.

Elinin altında tabanca olsaydı, hiç beklemeden gider, düşündüklerini yapardı, o kadar çok kızmıştı Goncagüle... Gözü

kendisine nefretle bakan Goncagül hayalinden başka bir şey görmüyordu.

* * *

"İşte böyle Osman... Kızmakta haksızsın."

Bir yere iğne batırılmış gibi sıçradı. Şaşkınlık içinde kekeledi:

"Hak... Hak... Haksız mı? Ama... Ama hocam... Nasıl olur?"

Şaşkınlıktan gözleri yerinden fırlamış, rengi değişmiş, zor nefes alan Osmana baktı, başını salladı:

"Bayağı olur. Senin doğrun, Hak yanında doğru olmayabilir. Bu meselede doğru bildiğin şey yanlış... Biliyorum, bunu kabullenmekte zorlanıyorsun... Anne-babamı evime kabul etmeyen kimse nasıl haklı olabilir? Bırak anne-babayı, her hangi bir misafir karşısında bile oflamak dinimizde var mı? diyorsun. Fakat dinimizin gerçekleriyle, senin gerçeklerin farklı..."

Mehmet Hocadan duyduklarına bir türlü inanamıyor, kabullenemiyordu:

"Ama hocam... Bu mümkün mü? Anne-babamı kabul etmeyen bir kimseyle nasıl evli kalabilirim? Onunla aynı yastığa nasıl baş koyabilirim?"

Mehmet Hoca, şefkatle Osmanın omuzlarını sıktı:

"Evladım, Osmanım. İşin sırrı burada... Anne babana bakmak mecburiyetinde olan sensin. Eşin, birlikte yaşadığınız evinizde onlara hizmet etmek zorunda değil. Hatta misafir geldiklerinde dahi... Onlara bakması, misafir geldiğinde ikram etmesi, güler yüz göstermesi, ihsan etmesidir, iyiliğindendir. Yapmazsa bir şey deme hakkın yoktur."

Mehmet Hocanın söylediklerini, aklı bir türlü almıyordu:

"Hocam, nasıl olur? Anne-babama bu şekilde davranan bir kimseye, nasıl eşim derim, nasıl yüzüne bakarım, nasıl bir arada yaşarım? Bunlar yapılmazsa eşler arasında saygı, sevgi olur mu?"

"Evladım, gül gibi geçinmenin sırrı burada... Hakkını kullanan

bir kimseye, darılmayacaksın, küsmeyeceksin. Tabi ki, ideal olanı, hanımının, anne-babanı, kendi anne-babası gibi benimsemesi, sevmesi... Ancak, hayat o kadar beklenilmeyen şeylerle doludur ki... İdeal olan çok az gerçekleşir. Mesele, hayatın gerçekleriyle kendi gerçeklerini dengede tutmaktadır. İşte bunu başaranlar, kısa ömürde, ebedi güzelliği kazanan, gül ile gülebilen, kavgası kendisiyle olan, mutluluğun kendisinde olduğunu fark eden kimselerdir."

Osman, tam manasıyla nakavt olmuş bir boksör gibiydi. Mehmet Hoca, gül gibi geçinmekten bahsediyor, gül ile gülebilen kimseler diyordu. Anne-babasını evine kabul etmeyen kimseyle gül gibi nasıl geçinirdi? Mehmet Hocanın yine kullandığı "Gül ile gülebilmek" sözü kafasını tam manasıyla karıştırmıştı?

Hangi gül ile gülecekti? Hakiki aşk ile mi, iki cihanın Efendisi Peygamberimiz Sallallahü aleyhi ve sellem ile mi? Yoksa onunla, Goncagül ile mi?.. Mümkün müydü? Böyle bir ihtimal o kadar uzaktı ki... "İki dağ bir birine kavuşur aklıma gelen mümkün olmaz" diye düşünüyordu Osman. Çaresizdi, derdini anlatmağa çalıştı:

"Ah be hocam! Öyle açmazlar içindeyim ki. Gül gibi geçinmekten bahsedersin? Bırak geçinmeyi ben katil olacak hale geldim. Akşam elimin altında tabanca olsaydı, gider vururdum. Eşime hakkını helal ettirmek için, gayret ettikçe, işler daha içinden çıkılmaz oldu. Hakkını helal ettirmek için her türlü fedakarlığı göze alarak harekete geçtim. Sonuçta ne oldu? Elime geçse, gözümü kırpmadan öldürecek hale geldim.

Bu nasıl oluyor? Anlamış değilim... Maksadım nerede, geldiğim nokta nerede? Arada dağlar kadar mesafe var. Ne yaptımsa, durumu düzeltemedim. Şu anda nasıl hareket edeceğimi bilemiyorum. Delirmek üzereyim. Ne yapayım?"

"Bardağı boşalt bre Osmanım."

Şaşırdı, önündeki çay bardağına baktı:

"Bunu mu?"

Osman Hoca hafifçe güldü:

"Çay bardağını değil. İçindeki bardağı. Hafızanın hesap

bardağını... Şu şunu yaptı, bu bunu yaptı diye doldurduğun bardağı... Unut sana yapılanları, haksız gördüğün şeyleri, yaptığın yargılamaları... Unut yaptığın iyilikleri, yapılan kötülükleri... Bardağın ağzına kadar dolmuş, en ufak bir şeyde taşıyor...

Asıl güzel olanı hesap bardağını kırıp atmak... Hesap işini ahrete bırakmak. Haklı-haksız orada meydana çıkacak. Kendimizi haklı gördüğümüz nice şeylerde, nice iddialarda... Haksız olduğumuzu anlayacağız ama iş işten geçmiş olacak. İyisi mi, kimseye, özellikle de eşlerimize hesap çıkarmayalım ki gül gibi geçinmek mümkün olsun."

"Ah be hocam... Söylemesi kolay... Boşaltmayı bir başarabilsem..."

Mehmet Hoca, birini işaret etti. İki bacağı da yoktu. Terlikli ellerini büyük bir maharetle kullanarak uylukları üzerinde yürüyordu. Hemen yanlarından geçti, inanılmazda ama yüzünde tebessüm vardı.

"Genç Osmanım. Şuna bak."

Osman, şaşkınlık içinde söyleneni yaptı.

"Ne gördün?"

"İki ayağının olmamasına rağmen bardağının boş olduğunu..."

Biraz sertçe, Osmanın sırtına şaplağı indirdi:

"Tebrik ederim Osmanım iyi yakaladın. O, bu hâline rağmen bardağına boşaltabiliyorsa, sen hesap bardağını tamamen kırarsın. Hocamın anlattığı çok ibretlik bir hikâyeyi dinlemek ister misin?"

Osman, gördüğü ve dinledikleriyle tam manasıyla şok olmuştu:

"Tabi ki dinlerim..."

Mehmet Hoca, çayından kuvvetli bir yudum aldı ve anlatmaya başladı:

"Ustaların çıraklarına sadece mesleği, zanaatı değil hayatı, ebedi güzellikleri de öğrettikleri zamanlardı.

Bir marangozun her şeyden şikayet eden bir çırağı vardı.

Usta çocuğa bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama sözlerinin hiçbir etkisi olmuyordu. Bir gün çırağını köye tuz almaya gönderdi. Çırak, tuzu alıp döndü. Usta bir bardak su getirmesini söyledi. Çırak bir bardak suyu da getirdi. Usta, Tuzdan bir miktar suyun içine at. dedi. Ustasının söylediğini yaptı.

Sonra usta; Şimdi o suyu iç. dedi. Çırak suyu içti ve tabi ki içer içmez de tükürdü.

Öfkeyle ustasına bakarken, usta; Tadı nasıl? diye sordu. Çırak kızgınlıkla, Çok acı. dedi. Usta çocuğa Tuzu yanına al. Gel, gidiyoruz. dedi, kalktı, yürüdü. Şaşkın vaziyetteki çırak da ustasının peşine takıldı.

Bir süre sonra civardaki gölün kıyısına geldiler. Usta çırağa; Bütün tuzu göle dök. dedi. Çırak söyleneni yaptı. Usta; Şimdi gölün suyundan iç. dedi. Çırak içti.

Suyun tadı nasıldı? diye sordu usta. Çırak, Çok güzeldi. diye cevap verdi.

Peki, tuzun acısını hissettin mi? diye sordu bu kez de. Çırak; Hayır! dedi. Usta çırağı karşısına oturtup anlattı:

Bak evladım. Hayattaki bütün olumsuzluklar işte bu bir avuç tuz gibidir. Eğer sen küçük bir bardak su isen... Ve her şeyin Allahü teâlânın takdiriyle olduğunu, bütün çirkinliklerin nefsimizden, güzelliklerin Allahü teâlâdan olduğunu bilmezsen... Nasıl tuzun bütün acısını bardakta tattıysan, hayatın bütün olumsuzluklarından da öyle etkilenirsin.

Eğer sen, imanın, tevekkülün, kanaatin, sabrın, kişiliğin ve gönlünle... Bütün iyilikleri yüce Mevlamızdan, kötülükleri nefsinden bilmekle, kusuru kendinde görmekle bu önümüzdeki göl gibi isen... Hayatta karsılaşabileceğin bütün olumsuzluklar, seni, o bir avuç tuz, gölün suyunu ne kadar etkilediyse o kadar etkiler. Bir bardak suda tattığın acıyı vermez sana.

Ustasından unutulmaz bir ders alan çırak boyun bükmüş, İnşallah ustam. Bundan sonra göl gibi olacağım, hayatımdan şikâyet etmeyeceğim. demiş."

Mehmet Hoca, Osmana sordu:

"Osmanım, nasıl bir hikâye?"

Osman boyun büktü:

"Mesaj alınmıştır hocam. Çok ibretlik, tam benim için söylenmiş bir hikaye..."

Mehmet Hoca, tebessüm etti:

"Genç Osmanım... Seçim bizim. Ya bardak olacağız ya da göl... Hatta derya, okyanus olmak için gayret edeceğiz, bunun da elimizde olduğunu, yüce Mevlamızın isteyene verdiğini bileceğiz."

Mehmet Hoca ve Osman Süleymaniye Camisinin hemen dibindeki çay ocağında oturuyorlardı. Hoca, garsona çayları tazelemesini söyledi. Çaylar geldi. Osmanın dertli dertli çay içmesini seyretti. Bitirici, şok edici darbenin zamanının geldiğine kanaat etti ve indirdi:

"Osmanım. Bana sorarsan, hanımının her iki isteğini de kabul et."

Mehmet Hocanın son sözleri yıldırım gibi düştü. Tam bu sırada çayını yudumlamak üzere olan Osman, o kadar çok şaşırdı ki, sıcak çay, ölçüsüz bir şekilde boğazından aktı, az kalsın boğuluyordu. Mehmet Hoca, suyu zor yetiştirdi:

"Evladım, sakin ol. Hemen şimdi yap demedim. Düşün taşın öyle karar ver demek istedim."

Boğazının yanması sebebiyle gözlerine yaşlar bürümüş Osman zor konuştu:

"Hocam, şaka mı yapıyorsun? Şaka kaldıracak halde değilim. Anne babamı eve kabul etmeme şartını nasıl kabul ederim?"

Mehmet Hoca güldü:

"Şaka değil Osman. Bu konunun dinimizdeki yerini anlattım. Bana sorarsan dedim. Hayat, senin hayatın... Kararı verecek ve uygulayacak sensin. Hiç kimse, başkasının hayatını yaşayamaz. Benimkisi sana yardımcı olma çabası."

Osman boyun büktü, tartışacak, fikir yürütecek halde değildi:

-Hocam. Allah razı olsun. Hiç bir zaman yardımlarınızı esirgemediniz. Düşüneyim. Çok zor durumdayım, Dağlar üzerime üzerime geliyor gibi."

"Tamam Osman... Karar vermek için acele etme. Bin düşün, bir karar ver. Gönlüne hayırlı olanı doğurması, hayırlı olanı nasip etmesi için yüce Rabbimize dua et. Ondan sonra karar ver. Sonra da kararından dönme. Oğlum! Kavgan kendinle, nefsinle olmalı, kendi derdinle yanmalısın, mutluluğun senin elinde olduğunu unutmamalısın... Bu zaman huzura erersin.

Başkalarında, özellikle de aynı yastığa baş koyduğun eşinde kusur aramaktan vazgeç. Herkesi haklı, kendini haksız bulursan, herkesle iyi geçindiğini fark edersin, eşinin yaptıkları sana acı gelmez, güler geçersin."

Osman, Mehmet Hocanın söyledikleriyle vuruldu:

"Hocam... Bütün bu yaptıklarından sonra eşimi nasıl haklı bulayım, buna imkan var mı?"

Mehmet Hoca acı acı güldü:

"Osmanım, hatırla. Geçen gelişinde sana Mevlanadan bir kıssa anlatmıştım. Hani, adamın birisi herkeste kusur bulup, kendini haklı görüyormuş. Bu sebeple hem kendisi hem de çevresindekiler çok huzursuzmuş. İş Sultana intikal etmiş. Sultan, pazarın kurulduğu gün başı üzerinde yağ dolu bir küpü taşımasını ve tek bir damla düşürmemesini istemiş. Hatırladın mı?"

"Hatırladım hocam."

"İyi ya işte bu kıssayı unutma... Bunu hayatına uygula. O nasıl ölüm korkusundan, kendi derdiyle yanmaktan, Pazar yerinde neler olduğunu fark etmediyse... Sen de öyle yap... Kendi derdinle yanmaktan kimsede, özellikle de kızının annesi, Allahü teâlânın emaneti eşinde kusur görme... Hesap bardağını kıramazsan, hiç olmazsa o bardağı göl kadar büyüt ki... Hemen dolmasın. Ha ne

dersin?"

Mehmet Hoca, Osmandan bir cevap gelmeyince konuşmasına devam etti:

"Ya Osmanım, işte anlattığım gibi... Kavgamız nefsimizle olursa, başkasında, özellikle de eşimizde kusur göremeyiz."

Osman cevap verecek halde değildi, anlatılanlar kafasını allak bullak etmişti.

Mehmet Hoca, Osmanın, iyice bunaldığını, müsaade istemek için can attığını, ancak cesaret edemediğini fark etti:

"Osman, evladım. Seni daha fazla tutmayayım. Yalnız adamsın. Bir an önce eve gitmek istersin. Yemek, bulaşık, çamaşır seni bekliyor."

Mehmet Hoca, "yemek, bulaşık, çamaşır seni bekliyor" diyerek bir daha vurmuş... Osmana hayatın gerçeklerini, evliliğin kıymetini bir daha hatırlatmıştı. Bütün bunları söyleyen Mehmet Hoca, gül ile gülmenin ne olduğunu niçin söylemiyordu, sormalıydı?

"Allah, razı olsun hocam. Hayatın gerçeklerini çok iyi anlattınız da... Şeyy..."

"Buyur oğlum, söyle, çekinme."

"Hocam bugün yine gül ile gülmekten bahsettiniz. Bir de bunun ne olduğunu söyleseydiniz."

Osman Hoca güldü:

"Evladım, gül ile gülmek anlatılmaz yaşanılır. Marifetnâmenin satırları arasında bulunur. Onun ne olduğunu sen bulacaksın. Daha doğrusu yaşayacaksın, gül ile gülersen mesele yok, gülemezsen... İnşallah gülersin..."

Mehmet Hoca yine esrarlı konuşmuş, "Gülemezsen" demiş ama devamını getirmemişti. Mehmet Hocadan daha fazla bir şey öğrenemeyecekti. Osman, boyun büktü, Mehmet Hocayla vedalaştı. Ağır ağır çay ocağından ayrıldı, omuzları çökmüş, ayakları yerden zor kalkıyor, sanki sürüne sürüne gidiyordu.

Onun gidişine bakan Mehmet Hocanın yüreği yandı, “Ey bre Osmanım... Çok zor bir imtihan içindesin. Yüce Mevlam, yardımcın olsun“ diye dualara durdu.

Goncagül, okuduklarına inanamamıştı. Osman, gönderdiği mektupta:

"Goncagül Hanıma,

Her iki şartını da kabul ediyorum. Bir an önce evine dönmeni bekliyorum. Ne zaman almamı istersen gelip alırım. Söz verdiğin gibi hakkını helal etmeni bekliyorum.

Kocan Osman"

Diyordu. Goncagülün aklı karmakarışıktı. Bu adama son bir ayda neler olmuştu. Apartmanın tapusunu kendi üzerine yapmış ve tapuyu da mektubun içine koymuştu. En olmaz dediği, öldürseler dahi kabul etmeyeceğini düşündüğü şartı, anne-babasının eve gelmemesini kabul etmişti. Bu şartı bilerek, eve dönmemek için yazmıştı... Ama olmaz gerçekleşmiş, Osman bu şartı da kabul etmişti.

Neler yaşamıştı da bu kadar büyük değişiklik olmuştu Osmanda. Yüreği sızladı. Osmanın son mektubunda, ilk üç mektubundaki sıcaklık yoktu. Belli ki son mektubunu, kendini çok zorlayarak yazmıştı. Osmanı, kabul edilemez şartlarını kabul etmek zorunda bırakan neydi? Önceki mektuplarına, "Sevgili eşime" diye başlarken, son mektubuna, "Goncagül Hanıma" diye başlamış ve çok kısa kesmişti. Yüreği sızladı, çok mu katı davranmıştı.

On beş gün önce babasının söyledikleri onu gönlünden vurmuştu. Halasına ninesinin verdiği öğütle ilgili anlattıkları aklını iyice karıştırmıştı. Bu sabah da babası evden çıkarken "Kızım, meseleye bir de kocanın gözüyle, onun değerleri, onun yetişme tarzıyla bakmayı denedin mi?" demiş. "Can kızım. Bu kağıtta yazan şiir, İbrahim Hakkı Hazretlerinin kızı Hanife Hatuna yaptığı nasihattir. Benim sana düğününde yapamadığım nasihat olarak kabul et. Ne olur, benim hatırım için oku. Oku da yarın ahrette Kızının terbiyesi için ne yaptın? diye sual eden Rabbime, İbrahim

Hakkı Hazretlerinin kızına nasihatlerini anlatan yazıyı verdim, baba hakkı olarak bunu okumasını istedim. diye cevap verebileyim. Ne olur bunu babalık hakkım için oku." diyerek üç sayfalık bir yazı vermişti.

Babasının evden ayrılmasıyla birlikte odasına çekilmiş ve şiiri okumuştu:

"EY CAN

Gönülden çün dile vardır yol ey can,
Mülâyim söyle, şirin söz bul ey can,
Acı söz deme, hilm ile dol ey can,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Namazlarını vaktinde edâ et,
Hem eşinin her sözün tut, devlete yet,
Ne yol kim gösterirse ol yola git,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Büyüğünle her işte meşveret kıl,
Ki aklına uyan pişman olur bil,
Sözün tut görme sen, bir işi müşkil,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Sakın nâmahreme, sen de uzak ol,
Hemen ehlin safâsiyle mutlu ol,
Murâdın terk edip söz tut reşîd ol,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Dilin hıfz eyle, gıybet etme ey yâr,
Ve yıkma bir gönül bir sözle zinhâr,
Sen etme sırr-ı nâsı nâsa izhâr,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Kula hizmettir Allah'a ibâdet,

Kusûrun afvdır hakka riâyet,
Hudâ'nın lütfudur sabr ve kanâat,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Seni Allah lütfundan yaratmış,
Sana lütfuyla Cennet'te yer etmiş,
Dahi dünyâda halka server etmiş,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Güzel Allah senden râzı olsun,
Güleç yüzün görenler zevki bulsun,
Sözünden her gönül lezzetle dolsun,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Çün Allah'ı seversin bil ki ol hem,
Seni sevmiştir ey can senden erham,
Sen ey mahbûb-ı Hak ol şâd u hurrem,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Sakın bir kimseyi incitme, sövme,
Ve sen bir kimseden incinme, dövme
Dahî sen kendini sohbette övme,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can.
Hanîfe Hanımın atası Hakkı,
Der ey kızım hemen Kur'ânı oku,
Seninle bile bil her hâlde Hakk'ı,
Güleç yüzlü, güzel sözlü ol ey can."

Bazı satırları anlamakta güçlük çekmişti... Ama anladıkları onu çok derinden etkilemişti.

Özellikle de "Hem eşinin her sözün tut, devlete yet." Satırı onu çok sarsmıştı "devlete yet" kısmının manasını çıkaramamasına

rağmen...

Ve bütün bunların üzerine Osmanın mektubu gelmişti.

Biraz düşününce, babasının sözleri, anlattıkları ok gibi yüreğine saplanmış. Evleneli beri kocasına karşı sergilediği tavırları bir film şeridi gibi gözlerinin önüne serilmişti. Hakikaten de babası haklıydı. Osmanla bir çatı altına geleli, yuva kuralı beri, problemlere hep kendi cephesinden bakmış... Kendini hiç Osmanın yerine koymamıştı. Hareketlerini hiç sorgulamamış, hep kendini haklı görmüştü. Onun da kendine göre bir dünyası, hayat görüşü, sevdikleri olduğunu, evliliğin, farklı görüşlere sahip iki kişinin uyum içinde yaşama sanatı olduğunu hiç düşünmemişti.

Osmanın mektubundan sonra, babasının sözleri, Goncagülün bakışını değiştirir gibi olmuştu. "Osmandan hep onun yapamayacağı şeyleri mi istedim? Onu anlamayı, hadiselere onun gözüyle bakmayı hiç mi düşünmedim?" şeklinde kendini hesaba çekmeye başlamıştı Goncagül.

Hep, "Madem evin reisi istediklerimi getirmek zorunda... Zaten öyle fazla şeyler de istemiyorum. Her âlemin hanımlarının istedikleri yanında benimkileri çocuk oyuncağı... Ufak tefek isteklerimi karşılayamayacak olduktan sonra neden evlendi?" diye düşünmüştü.

"Alacak gücü var mı?" diye sorgulamak aklına hiç gelmemişti. Bütün isteklerinin paraya bağlı şeyler olduğunu bir an bile düşünmemişti. O, istemiş, babası almıştı. İstediklerinin kaç para olduğu aklının ucuna bile gelmemişti. Aynı düşünce tarzı evlenince devam etmiş, yalnızca istemiş, isteklerinin nasıl temin edileceğini hiç hesaba katmamıştı.

Goncagül, Osmanın anne-babasına karşı tutumunu hatırladıkça utanmağa, doğru bir şey yapmadığını hissetmeğe başlamıştı.

* * *

İstanbulun insanı yoran, insana yalnızlığını iyice hissettiren, bir mart akşamıydı, puslu, kasvetli... Yağıp yapmadığı belli olmayan bir

hava... İstanbulun üzerindeki bulutlar sanki yere düşmek üzereydiler. Bu koca şehirden yükselen ahlar, vahlar, üzüntüler, feryatlar ve ihtiras hıçkırıklarıyla, akıl almaz gürültüyle öyle halsiz düşmüşlerdi ki ne yağmaya ne de yükselmeye güçleri yetiyordu... Ancak acınası hallerine bakıp gözyaşlarını gönderiyorlardı İstanbulun üzerine, ip ince, var ile yok arası...

İstanbula baktıkça, İstanbulu dinledikçe ve İstanbulu öğrendikçe... Nasıl bir ruh haliyse hep eşi Goncagülü hatırlıyordu. Bu haline kızıyor, kızdıkça daha çok hatırlıyor, İstanbulla Goncagül arasında daha çok ortak nokta buluyordu.

İkisi de acımasızdı, ikisi de ortak kabul etmiyordu çok sevdiğinin çok sevdiği olsa bile, ikisi de vazgeçilmezdi, ikisinin de havasına güven olmuyordu, ikisi de anlaşılmazdı, ikisi de güllerle anılıyordu, ikisi de sevdaların kaynağıydı, ikisi de nefretin sebebiydi...

On beş gün kadar önceydi, bir çay bahçesinde oturuyor, dertli dertli çayını yudumluyordu... Yine İstanbulu ve eşi Goncagülü düşünürken televizyondan gelen bir ses onu yerinden sıçratmıştı. İstanbul bana hep seni hatırlatıyor diyordu. Aklı başından gidecek gibi olmuştu. Hemen televizyonun başına koşmuştu, elinde kumanda aleti, müzik kanalı arayan bir garsonla karşılaşmıştı. Az önceki kanalı tekrar açar mısın diyememişti, hangi kanaldı, nereden bilecekti. Yerine oturmuştu, ancak İstanbul bana hep seni hatırlatıyor sözü bir türlü zihninden gitmiyordu.

En yakın bir internet cafeye koşmuş, hemen googlea müracaat etmişti. Ve satırların, Nurullah Gençin "İstanbul ve Sen" isimli şiirine ait olduğunu görmüş, tamamını yutarcasına okumuştu.

Şiirin;

"İstanbul bana hep seni hatırlatıyor.

Çünkü onun gözleri de en az senin ki kadar yeşil.

Hâlâ, gülümseyen bir lale gibi,

bana sürgününü gönderiyorsun.

dört yanı çevrili bir kale gibi,

ne sır umut, ne de sır veriyorsun”

Diye başlayan ilk mısralarıyla vurulmuş,

“sensiz çözülür mü gül ve muamma,

yüreğimden hâlâ habersiz misin?

adını göklere yazarım amma,

mehtabı kaybolur düşlerimin...”

Diye biten son mısralarıyla hücre hücre savrulmuştu. Muammanın ne manaya geldiğin öğrenince de aklı başından gidecek gibi olmuştu.

Bu şiirin baş ve son kısmı onun için yazılmıştı. “İstanbul bana hep seni hatırlatıyor” diye başlıyor, “Dört yanı çevrili bir kale gibi ne umut, ne de sır veriyorsun” sözleriyle tam manasıyla Goncagülü anlatıyordu.

Ya “sensiz çözülür mü gül ve muamma” mısrasını nasıl izah etmeliydi? Her kelimesiyle içinde bulunduğu durumu açıklıyordu. Goncagül olmadan, gülün sırrına ermenin, gül ile gülmenin imkanı yoktu, muamma, bulmaca, sır, çözülemezdi.

Bu şiiri işitmesi, bu satırların yazılması, tam manasıyla bir sırdı. Nurullah Genç ile tanışmak, ona bu sırrı sormak istemiş, onun ta Erzurumda oturduğunu öğrenince vazgeçmişti. “Demek ki Türkiyemizde, Osmanlar, Goncagüller, Mehmet Hocalar ve onların halini mısralara döken Nurullah Gençler eksik değilmiş” diyerek izah getirmeye çalışmıştı.

İstanbul ve Goncagül arasında gidip gelen Osman, ortalığın yavaş yavaş sarardığını fark etti, tıpkı umutları gibi...

“Güneş batmak üzere...” diye düşünürken, hemen bunu “Güneş kavuşmak üzere...” diye düzeltti. Mehmet Hoca, bir sohbette yeri geldiğinde söylemiş... “Ecdadımız, Yaratana hürmeten, battı dememiş, kavuştu demiş.” diye anlatmıştı.

Güneş kimlere kavuşuyordu acaba? Kendisinin kavuşmakla ilgili pek umudu yoktu... Beklediği belaydı... Bu belaya katlanacaktı,

başka şansı yoktu.

Evet, başka bir diyara kavuşan güneş, Osmanın olduğu diyarda kişileri varsa gönül ışığıyla, yoksa karanlıklarla baş başa bırakmak üzereydi. Kalabalıklar içinde bir yalnız insan Osman... Taksinin içinde, Goncagülün gelmesini bekliyordu, zihninde ve dilinde "İstanbul bana hep seni hatırlatıyor" mısralarıyla... İçinde bulunduğu hâl Güneşin kavuşmasına değil batmasına daha uygundu...

Güneşin kavuşup kavuşmadığını bilmiyordu, ancak İstanbulda Güneş batmak üzere olduğundan emindi... Ama apartmanlar sebebiyle Güneşin batışını seyredemiyordu, ancak gönlünde nice güneşlerin bir daha doğmamak üzere battığını hissediyor, bütün hücreleriyle görüyordu.

Güneşin batışını görememenin, gönlündeki nice güneşlerin doğmadan battığını hissetmenin sıkıntısındaydı. "Şu Şişlide yaşayanlar... Ne talihsiz insanlar. Yalnızca güneşin batışını değil, doğuşunu da göremiyorlar. Gece ve gündüzün farkında değiller... Geceleri gündüzlerine karışmış. Geceleyin ışık kirliliğinden yıldızları seyredemiyorlar. Benim oturduğum Huzur Sitesi Cennet gibi... Orada Güneşin adalar üzerinden doğuşu da, ağaçlar üzerinden batışı da, semasında yıldızların göz kırpışı da bir başka güzel... Ama Goncagülün dikenleri sebebiyle son zamanlarında ne Güneşin doğuşunun ne de batışının farkındayım" diye düşündü. Mehmet Hocaya suçu her zaman kendinde arayacağına dair söz vermesine rağmen her fırsatta eşini suçladığının farkında değildi.

Goncagül, eve gelmeyi kabul etmişti. Eve gelmesinin, hakkını helal etmesi manasına gelmesine rağmen, sevinemiyordu. Gönlü çok kırıktı hâlâ... Goncagülün "anne-baban eve gelmeyecek" şartının yıkımını yaşıyordu. Mehmet Hocanın anlattıklarına rağmen gönül kırıklığı geçmemiş, gün geçtikçe üzerine daha fazla koymuştu.

Mehmet Hoca, şartları kabul etmesini söyledikten sonra... Günlerce düşünmüş bir türlü karar verememişti. Düşündükçe de

köpürmüştü. Böyle bir şart ileri sürdüğü için Goncagüle daha çok kızmıştı. Tâ ki o rüyayı görünceye, o menkıbeyi dinleyinceye kadar.

Rüyasında, Kıyametin koptuğunu görmüştü. Hesabı görülmüş ve... "Namazlarını kılmayarak, Allahü teâlânın emirlerini yapmayarak, yasaklarından kaçmayarak Ona isyan etmişsin. Ama sonra halis tövbeyle bu günahlarından kurtulmuş... Herkesle helalleşmişsin, bir kişi hariç, eşin... Çok büyük bir suçla, eşinin hakkıyla gelmişsin. Atın bunu Cehenneme! Hanımıyla helalleşmeden gelmiş" denmişti.

Melekler, alıp Cehenneme götürürlerken feryat etmiş... "Ah nettim de, Mehmet Hocanın sözünü dinlemedim." diyerek gözyaşları içinde ağlamış... Meleklere, "Müsaade edin de hanımımı göreyim, ondan helallik dileyeyim. O beni affeder, hakkını helal eder." demişti. Fakat melekler, "Geçti, artık geçti, fırsat kaçtı, onu dünyadayken yapacaktın. Burası iş yapılacak, helâlleşilecek yer değil. Burası, yapılan işlerin karşılığının görüleceği yer" diye cevap vererek kabul etmemişlerdi.

Osman, diğer bütün hesaplardan kurtulup da, hanımıyla helalleşmediği için Cehenneme atılmasının pişmanlığı içinde durmadan ağlamış... "Keşke, Goncagülün şartlarını kabul etseydim, anne-babam, beni anlayışla karşılarlardı." sözleriyle pişmanlığını dile getirmiş... Ayakları yürümemiş... Ve melekler tarafından Cehennemin kapısına sürüklenmişti.

Cehennemin kapısına getirilmesiyle birlikte, korkunç bir sıcaklık Osmanı kuşatmıştı. Melekler, Cehenneme atmak için Osmanı kavradıklarında, "Hayır" diye feryat etmişti.

Feryadıyla birlikte de uyanmıştı. Uyandığında, hâlâ o korkunç sıcaklığı hissediyordu. Şu anda bile... Goncagülün gelmesine beklerken o anı dehşet içinde hatırlıyordu. Kapı açılmadığı halde bu kadar çok etkilenmişti, ya açılsaydı?

Mehmet Hocanın, "Cehennem ateşinden bir zerre yeryüzüne düşse bütün dünya erir." sözlerini hatırlamıştı. Uzun müddet

kendine gelememiş, gördüğünün rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu çıkaramamıştı. Rüya olduğunu anlayınca da, o kadar çok sevinmiş, o kadar çok sevinmişti ki anlatılır değil. Yatağın üstüne oturmuş dehşet içinde hüngür hüngür ağlamış... "Ya Rabbi... Bana bu rüyayla gerçeği görmeyi ihsan ettiğin için sana sonsuz şükürler olsun." diyerek şükretmiş, uzun uzun dua etmişti. O anı hatırladıkça şimdi bile eli ayağı buz kesiyor, aklı yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Bu rüyanın üzerine radyoda dinlediği bir menkıbe, kabul mektubunu yazmasını hızlandırmıştı. Menkıbe şöyleydi:

"Mübarek bir zat, talebeleriyle birlikte bir kabristanın yanından geçiyordu. Vefat edenlere on bir ihlas hediye ettikten sonra, Burada en fazla olan şey nedir? diye sual etti. Verilen cevapların hiç birini beğenmedi. Pişmanlıktır, dedi. Vefat edenler, ahrette Cennet ve Cehennemi gördükten sonra, niçin haram olanları yaptık, kalp kırdık, kul hakkıyla buraya niçin geldik, Allahü teâlânın emirlerini niçin yapmadık diye o kadar pişman olacaklar ki anlatılır değil.

Emredilenleri yapmak, iyi bir kul olmak için dünyaya geri gelmek isteyecekler. Allahü teâlâ bunu Kurân-ı Kerimde, Bakara Suresinde haber veriyor. Onlara, oradan gelmediniz mi denilecek. Bir dakika olsun dünyaya geri gelmek için her şeyi vermeye, yapmaya razı gelecekler, ama kabul edilmeyecek.

Talebelerine, Onlara bir dakika için dünyaya geri dönme imkanı verilseydi ne yaparlardı? diye sual etti. Onların cevaplarını dinledikten sonra, Evlatlarım. İmansız gitmişler ise iman ederler. İmanları bozuk ise ehl-i sünnet itikadı üzerine imanlarını düzeltirler, bütün günahlarına öyle bir samimi tövbe ederler ki bütün hücreleri tövbeye durur, çünkü Cehennemi gördüler, ateşini yakından hissettiler. Eğer mümkün olsaydı kendilerinde hakkı olanlarla, gönlünü kırdıkları, sövüp saydıkları, haksızlık yaptıklarıyla helalleşmek isterlerdi. Çünkü ahrette kul hakkına af yok dedi.

Anlattıklarının tesiriyle dehşete düşmüş talebelerine baktı. Size şu anda, bütün dünya hazinelerini verseniz alamayacağınız bir hediye vermek istiyorum desem inanır mısınız? dedi.

Talebeler şaşırdılar, ne diyeceklerini bilemediler, içlerinden yalnızca biri cılız bir sesle inanırız hocam dedi. Tebessüm ederek bu talebesine baktı. Dikkat edin, hediyeyi veriyorum dedi, bütün talebeler büyük bir merak içinde hocalarının eline baktılar, bir şey göremediler.

Mübarek zat bu bakışlar karşısında tebessüm etti. Hediye elimde değil, dilimde, iyi dinleyin, dedi. Öldüğünüzü, bugüne kadar kimseye verilmeyen bir hakkın, bütün kainata bedel bir hakkın, size verildiğini, dünyaya geri gelmenize müsaade edildiğini, bu anın, o an olduğunu kabul edin dedi.

Bütün talebeler, hocalarının sözleriyle donmuş vaziyette bir müddet birbirlerine baktılar ve sonra bütün günahlarıma tövbe ettim ya Rabbi diye tövbe edip, Hocam ne olur hakkını helal et diyerek hocalarına koştular.

Gözyaşları içinde hocalarıyla ve arkadaşlarıyla helalleştiler. Kul hakkıyla ahrete gitmemek için harekete geçtiler. Diğer hak sahipleriyle helalleşmeye gidebilmek için hocalarından izin istediler. En az izin isteyen bir ay istemişti.

Hocaları gözleri yaşlı izin isteyen talebelerine uzun uzun baktıktan sonra, "Tamam herkese istediği izni vereceğim. Ama önce beni bir dinleyin dedi ve şunları söyledi:

Evlatlarım. Tasavvuf, vaktini en kıymetli şey ile geçirmektir. Dünyanın bir saati, ahretin milyar senesine bedeldir. Çünkü ahrette, amel defteri kapanmıştır, amel etme imkanı yoktur. Dünyada ise fırsat elde iken bir defa Lâ ilâhe illallah dersiniz ebedi alemi kazanırsınız.

Ömrümüz günlere, saate göre değil nefese göredir. Her nefesin kıymetini bilmeli, hayırlı işler için harcamalı, aldığımız her nefes ve verdiğimiz her nefes için Allahü teâlâya şükür borcumuzun olduğunu, bundan gafil olarak alınan ve verilen nefeslerin günah hanemize yazıldığını unutmamalıyız. Nefes alamazsak hayatımız için şart olan oksijeni alamayız, nefes veremezsek zehir haline gelen havayı geri veremeyiz, zehirleniriz.

Evliyanın büyüklerinden Cüneyd-i Bağdadi Hazretleri talebeleriyle Bağdat çarşısında yürürken birinin sermayem eriyor diye feryat ettiğini şahit oldu. Niçin feryat ettiğini sorunca, dağdan kar getirdim, hava sıcak, kar eriyor, kimse kar almıyor, sermayem eriyor, bunun için ağlıyorum, dedi.

Bu sözler üzerine Cüneyd-i Bağdadi Hazretleri ağlamaya başladı. Talebeleri şaşkın bir vaziyette kendisine bakınca, evlatlarım, bu kimse, borç parayla tekrar sermaye temin edebilir, bir nefesi için bütün kainatı versek geri getiremeyeceğimiz ömür sermayemiz, her an azalıyor, biz bundan gafiliz, bunun için ağlamıyoruz, bu sermayeyi en iyi şekilde değerlendirmek için gayret etmiyoruz, dedi.

Hoca, talebelerine baktı, hepinize üç ay izin, dedi, mezarlığa doğru yürüdü."

Osman rüya ve radyodan dinlediği menkıbe sonrası uzun uzun düşünmüştü. Kendisini ikaz eden şeyler... Mehmet Hocanın dedikleri, dikende takvim yaprağı bulması, televizyonda şiiri işitmesi, rüya, menkibe, menkıbede hocanın talebelerine üç ay izin vermesi, bütün bunlar... Bu kadar şeyin üst üste gelmesi, tesadüf olabilir miydi? Bütün bunlar, imanla ve kul hakkından kurtulmuş olarak ahrete gitmesi için Allahü teâlânın ona merhametini, ihsanını göstermiyor muydu? Üç ay doluyordu, hâlâ Goncagül haksız hesabı mı yapacaktı?

Rüya ve menkıbeden sonra, son yaşadıklarını tekrar değerlendiren Osman, karar vermişti Goncagülün şartlarına evet demeyi...

Gönlündeki son engeli de kaldırmak için harekete geçmiş... Hemen köye, anne babasının yanına koşmuş, o iki garibe son bir buçuk aydır yaşadıklarını anlatmış... Mehmet Hocanın "Üç ay ömrün ya var yok" sözlerini ve bu sözlerden sonra Goncagül ile yaşadıklarını, Goncagülün şartlarını... Mehmet Hocanın bu şartı kabul etmesini söylediğini ve gördüğü rüyayı hem anlatmış, hem de ağlamıştı.

Onunla birlikte anne-babası da ağlamış ve her ikisi de evlatlarının bir buçuk ay ömrü kaldığı haberi karşısında perişan

olmuşlar... "Oğlum. Hiç düşünme. Hemen eşinin teklifini kabul et. Sakın bizim için üzülme. Sana kırılacağımızı ise hiç düşünme. Yeter ki senin hem dünyan hem de ahretin kurtulsun, Goncagül kızımıza söyle, bize olan hakkını helal etsin, bilmeden onu üzmüşüz" demişlerdi.

Anne-babasının sözleriyle bir daha vurulmuştu. Bunlar nasıl insanlardı? Bu devrin, bu memleketin insanı değiller miydi? Nereden gelmişlerdi? Kendilerini evinde istemeyen gelinlerinden haklarını helal etmesini istiyorlardı.

Anne-babasının bu yaklaşımı, Osmanın nispeten rahatlatmıştı. Ama bir ana-babaya... Oğullarının, ciğerparelerinin bir buçuk aylık ömrünün kaldığı haberini vermek... Bunu söylemek mecburiyetinde kalmak... Bunun üzüntüsü gönlüne çöreklenmişti.

Şimdi beklerken,

"İstanbul bana hep seni hatırlatıyor.

Çünkü onun gözleri de en az senin ki kadar yeşil.

Hâlâ, gülümseyen bir lale gibi,

bana sürgününü gönderiyorsun.

Dört yanı çevrili bir kale gibi,

ne sır umut, ne de sır veriyorsun"

mısraları zihninden hiç düşmüyordu. "İstanbul bana hep seni hatırlatıyor/Çünkü onun gözleri de en az senin ki kadar yeşil." mısraları aklına gelince, Goncagülün göz rengini düşündü, hatırlayamadı. Sahi Goncagülün göz rengi neydi? Yeşil, mavi, siyah... Kendisini o kadar zorlamasına rağmen hatırlayamadı ve Mehmet Hocadan üç ay ömrün ya var, ya yok haberini aldıktan sonra ilk defa güldü. Hemen yanında oturan taksici, deli mi ne bu der gibi kendisine baktı. Osmanın taksicinin bakışlarından mana çıkaracak hali yoktu. O, derinlerde kalmaya devam etti.

Taksicinin, "Abi, baksana! Beklediklerin geliyor galiba." sözleriyle yaşadığı ana döndü.

Apartmanın giriş kapısına baktı, hanımı Goncagül ile kayın

validesi Selime hanım geliyorlardı. Goncagülün elinde küçük bir valiz, Selime hanımın kucağında torunu Selime vardı. Selimeyi, ne zamandır ayrı olduğu kızını görmekle yüreği çırpınmaya başladı.

Hemen taksiden fırladı. Yüzüne bakmadan ve konuşmadan Goncagülün elinden valizi alıp bagaja yerleştirdi. Taksinin, sağ arka kapısını açtı. Gönlünün kapısı hâlâ kapalıydı. Ama Selime hariç... Gözlerini kayınvalidesinin kucağındaki yavrusundan alamıyordu. Başını kaldırıp "baba" demesi için her şeyini vermeye razıydı. Hareket yoktu, her halde uyuyordu.

Goncagül, annesinin elini öptü, kızı Selimeyi alıp taksiye bindi, Osman aceleyle kapıyı kapadı. Kayınvalidesinin yanına gitti. "Ver elini öpeyim anne, hakkını helal et" diyerek elini öpmek için eğildi. Kayınvalidesi, bir şey demeden hızla elini çekti, şeytan görmüş gibi baktı, kızgın bir şekilde başını çevirdi, Osmanın ve taksinin yanından ayrıldı. Arkasına bakmadan, apartman kapısından girerek kayboldu. Osmana kızması sebebiyle, son olarak kızına ve torununa bile bakmamıştı.

Osman, şaşkın bir vaziyette ortada kalakalmıştı. Döndü, taksinin ön koltuğuna oturdu ve taksi hareket etti.

Üzüldü, ilk olarak annesine karşı kocasının tarafında olduğunu hissetti, annesinin elini öptürmemesi karşısında... Osmanın içine düştüğü durumu gören Goncagülün yüreği cız etmişti. Osmana acıdı, ona bu acıları yaşatan kendisine ve annesine kızdı.

Annesi, eve dönmeyi kabul ettiği için çok kızmış, bağırıp çağırmış, "O Allahın köylüsünde ne buluyorsun bir türlü anlayamıyorum. Hazır fırsat elindeyken boşan. Ben sana nice zengin, modern koca bulurum, içlerinden beğendiğine git." demişti.

Goncagül, annesine, kocasını sevdiğini, bunu ayrılıkları müddetince daha iyi anladığını söyleyememişti. Yalnızca, "Anne, şartlarımı kabul edersen eve gelirim diye söz verdim, o da kabul etti, bunun için gitmem gerek. Hele bir daha deneyelim." sözleriyle kendisini savunmaya çalışmıştı.

Taksi, Huzur Sitesine gelinceye kadar konuşmadılar. Osman, sanki başka bir âlemde yaşıyordu. Goncagül, onun içinde bulunduğu durumu şimdi daha iyi anlıyor, ona bu acıları yaşattığı için kendisine kızıyordu. Ve kendisindeki bu değişikliğe de çok şaşıyordu. Nereden nereye... Önceden her şey için Osmanı ve onun hiçbir şeyden haberi olmayan annesine kızıyordu, şimdiyse kendisine kızmaya başlamıştı.

Eve geldiklerinde Osmanın gözü hep eşinin kucağındaki kızındaydı. Onu kucağına almak, bağrına bastırabilmek, biraz sevebilmek için can atıyordu. Goncagül, durumu fark etti, Selimeyi uzattı:

"Buyur, beşiğe sen yatır."

Eşinin yüzüne bakmadan "Allah razı olsun." diyerek kızını kucağına aldı. Bütün kainatı kucaklamış gibisine geldi. Kelebeğe dokunurcasına beşiğe yatırdı. Bu sırada Selime uyandı, uykulu gözlerle "Baba. Neredeydin? Ben seni çok özledim." dedi.

Osman, bu yaşında derdini böyle güzel anlatan kızına sarıldı, "Artık bir aradayız, ayrılmayacağız." cevabını verdi, vermesiyle de günlerinin sayılı olduğunu, ayrılık vaktinin yaklaştığını hatırdı. Gözlerini yaş bürüdü, kaşıyormuş gibi yaparak aceleyle gözyaşlarını sildi. "Haydi, sen şimdi yat. Sonra seninle bak ne oyunlar oynayacağız." diyerek kızını tekrar beşiğe yatırdı. Anne-babasını yan yana görmenin mutluluğundaki Selime, küçücük eliyle babasının parmağından tutarak hemen uyudu.

Baba ve kızını seyreden Goncagülün zaten dolu olan gönlü taşacak hâle geldi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kızının uyuduğunu gören Osman, eşi Goncagülün yüzüne bakmadan kanadı kırılmış bir sesle konuştu:

"Hakkını helal et. Kabaca davranarak seni çok üzdüm. İnşallah bir daha olmayacak... Varsa, ben hakkımı helal ettim. Eve dönmeyi kabul ettiğin için Allah razı olsun. Anne-babamla konuştum, onlara durumu anlattım. Olgunlukla karşıladılar, sana selâm söylediler. Bilmeden gelinimizi üzmüşüz, hakkını helal ederse çok seviniriz, ona duacı oluruz. dediler."

Goncagül, yüreğinin cız ettiğini hissetti. Bunlar nasıl insanlardı? Kendisi onların eve gelmesini istemiyor, onlarsa, gelinimiz hakkını helal etsin, diye haber gönderiyorlardı. Onların bu teslimiyeti, sabrı ve güzel ahlakı akıl erer değildi. Evlatlarının saadeti için katlandıkları fedakarlık karşısında iyice ezildiğini hissetti:

"Helal ettim. Sana da anne-babana da... Benim onlarda ne hakkım olabilir ki... Asıl onların bende hakları var... Onları çok üzdüm. Keşke onlardan helallik alabilseydim."

Osman şaşırdı, Goncagül, ne diyordu böyle, yanlış mı duymuştu:

"Goncagül! Ne dedin sen öyle? Yanlış mı duydum? Keşke onlardan helallik alabilseydim mi dedin?"

Goncagül, Osmanın şaşırmasına gülümsedi, bu haline hak verdi. Rüyasında bile kendisinden böyle bir hareket görseydi inanmazdı, şimdi inanamaması gayet normaldi. Kendisindeki değişikliğe kendisi bile inanamıyordu ki... Osmana mahcup bir şekilde baktı:

"Yanlış duymadın. Asıl anne babanın, senin... Sizin bana haklarınızı helal etmeniz lazım. Bir imkân olsa da anne-babanla helalleşebilsem, dualarını alabilsem... Ben olduğunu pek zannetmiyorum ya varsa bütün haklarımı helal ettim. Ne olur sen de helal et."

Osman duyduklarına inanamadı. Rüyada mıydı? Dişleriyle alt dudağını ısırdı, acıyı hissetmişti, demek ki rüyada değildi. Kendisine bakan Goncagülün omuzlarından tuttu, rüyada gibi çekinerek... Gözlerine baktı... Sevgi pırıltılarını, bu pırıltıların gözyaşı, rahmet olup göz pınarlarından süzülüşünü gördü. İnanılmazdı, Goncagül ağlıyordu. Ve gözlerinin yeşil, yeşillerin en güzeli olduğunu fark etti, yeşil renk, bugüne kadar hiçbir zaman kendisine bu kadar güzel gülümsememişti.

Hâlâ duyduklarına ve gördüklerine inanamıyordu, endişeyle, sesi titreyerek konuştu:

"Goncagül... Benimle eğlenmiyorsun değil mi? Bak... Eğer öyleyse ne olur yapma. Böyle bir şaka kaldıracak halim yok. Çok zor günler geçiriyorum."

Goncagül, hâlâ kendisine inanmakta zorluk çeken eşinin ellerini tuttu. Ateş gibi yandıklarını hissetti. Ellerinin ellerine değmesiyle birlikte buz duvarların çözülmeğe başladığını fark etti:

"Eğlenmek mi? Hiç bende eğlenen insan hali var mı?"

Osman, hâlâ yaşadıklarına inanamıyordu. Goncagüle neler olmuştu böyle? Bir insan bu kadar kısa zamanda bu kadar nasıl değişirdi? Yoksa Goncagül, hakikaten de kendisiyle eğleniyor muydu? Kendi hâli aklına geldi? "Üç aylık ömrün ya var ya yok." sözüyle kendisi bir anda nasıl değişmişti? Goncagüle kim ne söylemişti? Yoksa Hızır mı görünmüştü?

Goncagülün bir şey görüp görmediğini bilmiyordu ama o, görmüştü, saadetin gönlüne bir güneş gibi doğduğunu... Bir buçuk aydır yaşadıklarıyla gönlü dolup taşan, ümit güneşi nice defa doğup ümitsizce batan, kaç defa intiharların eşiğinden dönen Osman... Bu kadar üzüntüden sonra böyle bir sevinci daha fazla kaldıramadı.

"Erkekler ağlamaz" fermanını dinlemedi... Ve rahmet olan gözyaşlarını göz pınarlarından bildiğince akmaya bıraktı, silmek ve saklamak için uğraşmadan... Osman, Goncagülü sıkıca göğsüne bastırmış, sarsıla sarsıla ağlıyor, gözyaşlarıyla, Goncagülün saçlarını yıkıyor, gönlünü ateşlere veriyordu.

* * *

Goncagül, yaşadıklarına inanamıyordu. Eve döneli bir hafta olmuştu. Her geçen gün şaşkınlığını fazlalaştırmıştı. O eski Osman yoktu... En ufak bir şeye kızan Osman gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. İsteklerini, söylediklerini o kadar anlayışla karşılıyordu ki... Goncagül, yoksa rüyada mıyım diye düşünüyordu.

Önceden, marketten alınacakların listesini verince, önce tek tek bakar, "Bu deterjan niçin listede var, daha on gün önce almıştık. Ne çabuk bitti? Yahu çamaşır yıkaya yıkaya telef olacaksınız, elbiseleri yıkaya yıkaya eskitiyorsunuz, her gün çamaşır yıkamağa mecbur musunuz? Deterjan fabrikalarıyla ortak mı çalışıyorsunuz." gibi benzeri sözler söyler, ya deterjanı ya da kolayı, ama mutlaka

herhangi bir şeyi fazla bulur, söylenir dururdu.

Neymiş, anneleri külle çamaşır yıkamış, onların zamanında hazır çocuk bezi yokmuş, vesaire vesaire... Ondan sonra da kavga çıkardı. Şimdiyse, listede ne yazılı olduğuna bile bakmıyor, "Unuttuğumuz bir şey olmasın" diyordu.

Son bir buçuk aydır, Osmana neler oldu bir türlü anlamıyordu. Bir insanın bu kadar değişeceğini rüyada görse inanmazdı. Ama işte olmuş, Osman değişmişti. Ne olmuştu da Osman bu kadar değişmişti? "Değişen yalnızca Osman mı? Ben de ne kadar değiştim. Şimdi ki halimi rüyada görsem inanmam." diye düşünüyor, değişikliğin nasıl meydana geldiğini bir türlü anlayamıyordu.

Eve gelişinin ertesi günüydü. Eşi işe gitmişti. Çalışma masasının üzerinde kalınca bir kitap gördü. Dikkatini çekti. Eline aldı. Kapağında "Marifetnâme" yazıyordu. Açmak için davrandığında bir şey dikkatini çekti. Sayfalar arasına kalın bir kağıt konmuştu. Kağıdın olduğu yerden kitabı açtı. 298 ve 299. sayfalardı.

Açtığı karşılıklı iki sayfada da cümleler, bazı kelimeler çizilmiş, kimisi daire için alınmıştı. Soldaki sayfanın başında "İslâmiyet ve Kadın" diye konu başlığı vardı. Karşı sayfada bir cümle kırmızı kalemle taranmıştı. Okudu. "Ey aziz! Erkeğin zevcesi ile görüşmesinde, otuz şeyi yapması lâzımdır." yazıyordu.

İlk madde, "Ona karşı her zaman güzel huylu olmalıdır." cümlesiyle başlıyordu.

Maddeleri birbiri ardı sıra okumaya başladı, aklı başından gidecek gibi oldu. İslâmiyet erkeğe ne kadar ağır yük yüklemişti.

Osmandaki değişikliğin sebebi bu kitap ve bu kitapta okudukları mıydı?

Kadının erkeği karşı vazifeleri yok muydu? Bu düşünceler içindeyken elinden kitap masa üstüne düştü. Telaşla almak için uzandı. Kitap düştüğü yerde açılmıştı. Açılan sayfaya bakınca hayretten bağırmamak için kendini zor tuttu.

Sayfa başında, "Bir Babanın Kızına Nasihati" şeklinde konu başlığı bulunuyordu. Başlığı görünce aklına babası, son gidişinde nasihat için söyledikleri geldi.

Açılan sayfada ilk maddesi "Saadet nedir?" sualiyle başlayan madde başlıkları vardı. Maddeleri yutarcasına okudu. Dünya, ahret, insan, insanlar içinde de kadının ne demek olduğunu, insanın ne için yaratıldığını anladı. Kadının; Allahü teâlâya, anne-babasına ve eşine karşı vazifelerini öğrendi. Öğrenince de bunları bilmeden geçen günlerine yandı.

İlk fırsatta Osmana bir tane de kendisi için Marifetnâme kitabı aldırdı. O günden sonra her boş vaktinde bu kitabı okumak için çırpındı. Okudukça acizliğini, cahilliğini, daha önceki hâlinin yüce Yaratana karşı nasıl bir isyan olduğunu anladı. Osmanla Marifetnâme okuma yarışı başlamıştı.

Osmandaki büyük değişikliğin Marifetnâme sebebiyle olduğuna kanaati iyice kuvvetlenmişti. Yalnız Osman mı değişmişti? Kendisi de değişmişti, hem de hiç beklenilmeyen bir şekilde.

Evet, değişen yalnızca Osman değildi. Sorumluluk nedir bilmeyen zengin kızı Goncagül de çok değişmişti. Önceden Osmanın her hareketi, konuşması, gülmesi, oturuşu, kalkışı, ellerini yıkayışı, helaya girişi, yemek yiyişi, giyiniş tarzı, ayakkabıları, hemen hemen her şeyi Goncagüle batardı.

Şimdiyse farklı davranışları hoşuna gidiyor, bunlara bol bol gülüyordu. Hadi Osmana ne olduğunu anlamaması normaldi. Ancak, kendine ne olduğunu da bir türlü anlamıyor, kavga ile birbirinin kalbini kırarak geçen günlere yanıyor, yanıyordu...

Değişmesinde, Marifetnâme kitabının, babasının nasihatlerinin, anlattıklarının, Osmanın içinde bulunduğu hâlin, ekmek verdiği kadının duasının tesiri olduğuna inanıyordu.

Meydana gelen değişikliğe anlam, isim vermeye, sebebini bulmaya çalışmış ve Goncagül, mutluluk için iki şart bulmuştu: Birinci şart, bir takvim yaprağında okuduğu "Her gördüğünü Hızır,

her geceyi kadir bil" sözüne uymaktı. İkinci şart, düşman olarak kendi egosunu, nefsini görmek, kavgayı, başkalarıyla değil, kendiyle yapmaktı.

Osman, Mehmet Hocanın anlattığı pazar yerinde zeytin yağı dolu küpü taşıyan kişinin hikayesini ona nakletmiş, çok hoşuna gitmişti. Bu hikaye hiç aklından çıkmıyordu.

Evet, mutluluğun kaynağı, kusuru başkalarında değil kendinde aramak... Başkaları, özellikle de eşi, yakınları, devamlı birlikte oldukları hakkında iyi düşünmek... "Bir müminin bir hareketinden yüz mana anlaşılsa, doksan dokuz kötüye, biri iyiye işaret etse, iyiye yorumlayın" güzel sözüne uygun hareket etmekti.

Goncagül, eşi Osman, kızı Selime ile birlikte hayatının en güzel günlerini yaşıyordu. O kadar mutluydu ki anlatılır değil. Osman, akşam işten gelince, yemeklerini yiyorlar sonra da ya evde birlikte oluyorlar, kitap okuyorlar ya da gezmeğe çıkıyorlardı. Osman tam bir ev kedisi olmuştu. Önceden Osmanı evde tutmak çok zordu. Şimdiyse, evden uzaklaştırmak imkansız gibiydi, bütün vaktini kendisi ve kızı Selime ile geçiriyordu.

Osmanın anne ve babasına daha önce yaptıkları, onların gönlünü kırması, eve gelmemeleri şartı koşması Goncagülün içine dert olmuştu. Misafirliğe geldiklerinde, kendisinin olur olmaz şeyde bağırmaları karşısında boyunlarını büküp bir şey dememeleri, garip garip durmaları, şimdi gözünün önüne geldikçe, yüreği sızlıyordu.

Osman evde olmadığı zamanlar onlara o kadar hakaret etmesine rağmen, davranışlarıyla ilgili Osmana tek bir söz söylememişler, kendisine de bir defa olsun, "Kızım niçin böyle yapıyorsun?" dememişler, boyunlarını büküp sessiz kalmışlardı.

Goncagül, o zaman onların bu sessiz kalışlarını, "Yanımızda birkaç gün daha kalıp sırtımızdan geçinmek için ses çıkarmıyorlar. Korkak, menfaatçi şeyler... Üç kuruş dünyalık için her türlü hakarete katlanıyorlar" şeklinde yorumlamıştı.

Ancak, kendisinin bir daha evlerine, oğullarının yanına gelmeme şartını kabul etmelerinden sonra gerçeği fark etmiş... Bu sessiz

kalışların, hakaretleri sineye çekmelerin, hep evlatlarının mutluluğu için olduğunu anlamıştı.

Goncagül, o iki ihtiyarın gönüllerini bir an önce almak, helallik dinlemek, hayır dualarına kavuşmak istiyordu. Daha bunu Osmana açmağa cesaret edememiş, onun, "Ne yüzle onların yanına gideriz" demesinden korkuyor, biraz zaman geçmesini bekliyordu.

Şimdi o anları hatırladıkça, çok pişman oluyor, onlardan helallik istemek, "helal ettim" sözlerini duymak ateşiyle yanıyor, dualarını alabilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Bütün bu güzellikler içinde Goncagülü huzursuz eden bir şey vardı. Osman, çok mutluydu, ancak gizli bir derdi vardı. En neşeli zamanında, kızıyla oynarken bile bir an dalıp gidiyordu. Kocasını bazen kızı Selimeye bakıp gizli gizli ağlarken yakalıyordu.

Goncagülün bütün ısrarına rağmen, Osman bir şey söylemiyor, yalnızca, "A benim Goncagülüm... Ben ağlamayayım da kim ağlasın. Bugüne kadar boşa giden günlerime ağlıyorum. Seni üzdüğüm günlere yanıyorum." diyordu.

Bir defasında da "Yarın ahrette, boşa geçen günlerimin, Yüce Rabbimin verdiği nimetlerin hesabını nasıl veririm, bunu düşünüyorum. Aklıma hep, Peygamber efendimizin bir sahabisi geliyor. Yeni Müslüman olmuş bir sahabi, Peygamber efendimize (sallallahü aleyhi ve sellem) Ya Resulllah! Müslüman olmazdan önce günah işlerken, Allahü teâlâ beni görüyor muydu? diye sual etmiş. Peygamberimiz de (sallallahü aleyh ve sellem), Evet görüyordu buyurunca, o sahabi Allahü teâlâdan utancından bir ah çekiyor ve orada canını, emaneti Yüce Mevlaya teslim edip şehit oluyor. İşte bunları düşündükçe ağlıyorum, bunları düşündükçe halim ne olacak diye dalıp gidiyorum." demişti.

Goncagül, onun bu sözlerine pek inanmamış, kendisini üzmemek için bir şeyler sakladığına iyice emin olmuş. Daha fazla üstelemeyip işi zamana bırakmıştı.

Nisan ayının başlarındaydı. Bir Pazar günüydü... Osman, eşi

Goncagül ve kızı Selimeyle birlikte Sultanahmet meydanına geldi. Hava biraz serinceydi. Nice kış günlerinden sonra yanan gönülleri, onları ısıtmağa yetiyordu, üşüdüklerinin farkında değillerdi. Erguvanların çiçeğe durduğu günlerdi. Çevrelerindeki güzellik anlatılır gibi değildi. Etraf erguvan çiçeklerinden meydana gelen bir gelinlik giymiş gibiydi. Simit alan Osman, "Çaysız simit gitmez" diyerek çay söyledi.

Osman, öğrencilik günlerinden gelen alışkanlıkla taze simitle beraber çay içmeyi çok seviyordu. Çaylar geldi. Osman, simidinden ufak bir parça koparak ağzına attı. Çiğnedi, çiğnedi ve kıvamına geldiğini hissederek bir yudum çay aldı. Çayla simit birbirine karışarak daha önce tatmadığı lezzetlerde midesine ulaştılar. Osman, bu lezzeti daha iyi hissedebilmek içi gözlerini kapattı.

Bu anlatılamaz lezzeti doyasıya yaşamak istiyordu. İki yıldır, yediği hiçbir şeyden bu kadar tat aldığını hatırlamıyordu.

Goncagül, eşinin bu halini seyrediyor, bundan bugüne kadar hissetmediği bir zevk alıyordu. Sanki Osmanla birlikte, o da simit yiyor, çay içiyordu.

Osmanın gözü, eşi, kızı ve erguvanlardayken, kulağıysa, 13 haberlerini veren televizyondaydı.

Tetikçi katiller, Şamda, Halepte yine durmamış, ellerindeki dürbünlü tüfeklerle savunmasız kadın ve çocukları vurmuşlar. Uçaklar, sivilleri, hatta camileri bombalamışlardı.

Osman, elinde olmayarak ana kucağındaki Selimeye baktı. Onun büyüdüğünü, yedi yaşına geldiğini ve katiller tarafından öldürüldüğünü, al kanlar içinde kaldırımların üstünde yattığını, annesinin de başında, üstünü başını yırtarak feryat ettiğini hayal etti. Mehmet Hocanın, "Bana öyle geliyor ki üç aylık ömrün ya var ya yok" sözü aklına geldi. Vefatını, ölümünden sonra, geride kalan anne-babasının ve eşi Goncagülün halini düşündü.

Doyasıya sevemediği kızı Selimeye, kendisiyle yeni yeni evliliğin, aile olmanın doyumsuz güzelliğini tattığı eşi Goncagüle baktı. Burun direği sızladı. Gözyaşlarının göz pınarlarını terk etmesine mani olamadı, gizlemek istedi, ancak beceremedi.

Gözyaşlarına izah getirmeye çalıştı:

"Suriyede yaşananlara dayanamıyorum. Kadın ve çocuklardan ne istiyorlar? Avrupanın göbeğinde, Bosna-Hersekde yaşananları seyredenler buradaki zulmü de seyrediyorlar.

Avrupa ülkeleri, Amerika seyrediyor Esadın yaptığı katliamı... Hani demokrasi, hani insan hakları? Bunlar yalnızca kendilerine var. Müslümana bırakın insan hakkını, köpeklerine tanıdıkları hak bile yok. Bosnada yaşayanların tek suçları, Avrupanın göbeğinde Müslüman olmak, Osmanlı sonrası Müslüman kalmaktı. Suriyedekilerin de..."

Goncagül, Osmanın niçin ağladığını saklamak için bunları konuştuğunu hissetmişti. Onu Suriyede ve Saraybosnada yaşananlardan başka ağlatan, üzen, düşündüren bir şey daha vardı. Önceden olsa, buna aldırış etmez, ne hali varsa görsün, derdi. Şimdi, Osmanın üzüntüsü, onun da üzüntüsü olmuştu. Onu ağlatan, derinlere alıp götüren derdi bilmek, onunla paylaşmak, yapabilirse, yarasına merhem olmak, bu da olmazsa onunla üzülmek, onunla ağlamak istiyordu.

Osmanın masa üstündeki elini tuttu. Osman şaşırdı. Goncagülün, elini tutmasına pek alışık değildi. Son senelerde hiç el ele olmamışlardı. O da eşinin elini sıkıca yakaladı, yeşil gözlerindeki ışıltıya baktı, "İstanbul ve Sen" şiirini hatırladı. Goncagülün yeşil gözlerinde mutluluğu yakalamış, bu mutluluğu, kendisinin getirdiğini, mutluluğun kendinde olduğunu, kendisi iyi olursa, herkesin, hatta her şeyin iyi olduğunu fark etmişti. Ama hâlâ İstanbulun sevileni nasıl hatırlattığının sırrına erememiş, ""sensiz çözülür mü gül ve muamma" mısrasının esrarını çözememişti.

Gözleri, tekrar eşinin yeşil gözleriyle buluşunca, onun göz rengini hatırlayamadığı aklına geldi ve gülümsedi. Bu gülümseyiş Goncagülün dikkatini çekti:

"Hayır olsun, gözlerimde neyi gördün ki gülümsedin?"

Bu sual, Osmanı tekrar gülümsetti. Ona nasıl anlatacaktı o

gözlerde neler gördüğünü...

Anlatmaya çalıştı, "İstanbul bana hep seni hatırlatıyor." mısrasını ilk defa nasıl işittiğini, sonra, "İstanbul ve Sen" şiirini nasıl keşfettiğini, bu şiirde, kendisini ve onu nasıl bulduğunu... Onu almaya geldiğinde "Çünkü onun gözleri de en az senin ki kadar yeşil" mısrası üzerine, gözlerinin rengini düşündüğünü, hatırlayamadığını, şimdi de gözlerine bakınca o anı hatırladığını ve bunun için tebessüm ettiğini... Ve o şiirin ezberinde olan satırlarını okudu.

Goncagül anlatılanlar karşısında şok oldu. Kendisinin bir şiirin satırları arasında aranması, İstanbul ile kıyas edilmesi çok hoşuna gitti. O satırlarda çok şey buldu. Eşinin inci taneleri içinde parıldayan gözlerine baktı, seslice güldü:

"Sen, benim gözlerimden bahsedince, senin göz rengini düşündüm, hatırlayamadım. Senin gözlerinin rengini unutmuşum. Kim bilir, belki de hiç öğrenmemiş, merak, dikkat etmemiş olabilirim."

Gözlerini yumdu, iç geçirdi, Osmanın ellerini tuttu:

"Bunu telafi etmek için, bizim şiirimizin ismi; İstanbul ve Biz olmalı derim."

Osman, bu sözlerle bir daha vuruldu, birbirlerini bir nebze olsun anlamadan, üzerek, gündüzlerini gece ederek geçen zamana yandı.

Goncagül de benzer duygular içindeydi. Bu sefer Osmana söyletmeliydi, çünkü onlar artık, sen ve ben değil, İstanbul ve Biz idiler:

"Efendim..."

Osman, irkildi, duyduğuna inanamadı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Çay, nefes borusuna kaçtı. Az kalsın boğuluyordu. Gözleri yerinden fırladı, öksürürken helak oluyordu. Yanlarından geçenler merakla onlara bakıyordu. Goncagül,sözünü tamamlayamadan yerinden kalktı, telaşla su yetiştirdi. Suyu içtikten

bir müddet sonra rahatladı. Eşinin rahatlamasını bekledikten sonra hafifçe gülerek sordu:

"Efendim kelimesi mi seni şaşkına çevirdi?"

Yaşlı gözlerle bakarak "Evet" dedi. Osmanın elini sıktı:

"Bu sabah okudum, Marifetnamede... Kadının kocasına adıyla hitap etmesi tahrimen mekruhtur. yazıyordu. Bunu okuduktan sonra sana nasıl hitap edeyim diye düşündüm. Efendim de karar kıldım, ama sabahtan beri bir türlü söylemeye cesaret edemedim. En sonunda söyledim ve az kalsın ölümüne sebep oluyordum. Gördüğün gibi, benim saygı sözlerim bile öldürücü..."

Osman güldü. Goncagül, kızar gibi yaktı:

"Söylediklerim çok mu komik?"

"Hayır, hayır. Hiç de değil. Ben de ne zamandır sana gülüm diye seslenmek istiyordum, ama tıpkı senin gibi cesaret edemiyordum. Buna güldüm."

Duydukları Goncagülün yüzünde güllerin açmasına sebep oldu:

"Demek bana gülüm diye hitap etmek istiyordun ha?"

Osman gülerek "Evet, gülüm." dedi.

"Gülüm" hitabı Goncagülü dünyalar verilmiş gibi sevindirdi:

"Evet, efendim... Geleyim şimdi yarım kalan sözüme... Ben, eve geri geleli beri sende bir hâl var. Yıllar sonra birbirimizi anlamağa başladık, evimizde huzur var. Çok sevinçliyken birden bire dalıp dalıp gidiyorsun. Eğer anne-baban için üzülüyorsan, artık üzülme. Artık onlara, kendi anne-babam gibi saygı duyuyorum. İstedikleri zaman bize gelebilirler.

"Efendim" hitabının kanatlanmasındaki Osman, duyduklarına çok sevindi. Goncagül, onu babasının yanından aldığı gün de benzer şeyleri söylemişti. Bunları tekrar eşinden duymak onu kanatlandırmıştı, ama hâla inanmakta zorluk çekiyordu:

"Gülüm! Sen ne diyorsun? Yanlış duymadım değil mi? Onlara

kendi anne-babam gibi saygı duyuyorum mu dedin?"

Goncagül, Osmanın söylediklerine inanmakta zorlanmasıyla vuruldu, yüreğinin cız ettiğini hissetti. Son bir aydır yaşanılan inanılmaz değişikliğe rağmen, Osman, anne-babasıyla ilgili söylediklerine hâla inanamıyordu, acı acı gülümsedi:

"Evet, bir tanem... Aynen öyle söyledim. Daha önce de dile getirmiştim. İlk fırsatta köye gidelim. Onlardan helallik dilemek, hayır dualarını almak istiyorum. Düşündükçe, onları haksız yere ne kadar çok üzdüğümü daha iyi anlıyorum. Ne zaman istersen, anne-babanı evimize getirebilirsin. İsterlerse yanımızda da kalabilirler. Bundan yüksünmem. Hatta memnun olurum. Onların hayır dualarını almak, onlara hizmet etmek benim için en büyük fırsat...

Goncagülün söyledikleri, Osmanın rüyada işitse inanamayacağı şeylerdi:

"Gülüm. Söylediklerin, rüyamda işitsem inanamayacağım şeyler. Sende, çok büyük değişiklikler oldu, babanların yanından taksiyle getirdiğim günden beri... Öyle değişiklikler ki inanamıyorum. Neler oldu da, bu kadar değiştin?"

Goncagül, gülümsedi:

"Bana neler oldu anlatacağım ancak bir şartla tamam mı?"

Osman, Goncagüldeki değişikliğin sebebini o kadar çok merak ediyordu ki, hiç düşünmeden cevap verdi:

"Tamam. Sendeki değişikliğin sebebini o kadar çok merak ediyorum ki, ne olduğunu sormadan şartını kabul ediyorum"

"Anlaştık o zaman. İlk önce bana neler olduğunu anlatayım... Sonra da şartımı söyleyeyim. İlk değişiklik, babamın nasihatleriyle, halamın başından geçenleri anlatmasıyla başladı.

Beni almağa geldiğin gün ikinci büyük değişikliği yaşadım. Selimeyi düşündüm. Eğer kavgamız devam ederse, geçimsizliğimizin acı faturasının ona çıkacağını, anne baba şefkatinden, sevgisinden mahrum büyüyeceğini fark ettim. Senden

üçüncü mektup geldiği gün anlattı babam, ninemin kocasını terk edip eve gelen halama söylediklerini, Kızım, meseleye niçin hep kendi cephenden bakıyorsun, bir de kocanın gözüyle bakmağa çalış. dedi. Onun sözleri de beni çok etkiledi.

Ama en fazla etkileyen eve döndükten sonra çalışma masanda bulduğum Marifetname kitabı oldu. Merak ettim, bu kalın ciltli kitabın içinde ne var diye. Elime aldım, sanki için için kaynayan bir tencereyi tutmuştum. Ellerimden bütün vücuduma bir sıcaklık yayıldı, şaşırmıştım. O şaşkınlıkla kitaba baktım. İşaretli bir yer vardı. Açtım, hangi sayfa çıksa beğenirsin. İslâmiyet ve Kadın yazısının başladığı sayfa... Şaşkınlığım daha da arttı. Baktım, her satır senin tarafından çizilmişti. Bazı kelimeler daire içine alınmıştı. Ve okudum. Senin bana karşı iyi tavırlarının nereden geldiğini fark ettim. Okuyunca biraz olsun anladım, evliliğin, eşlerin birbirlerine karşı vazifelerinin ne olduğunu, insana düşman olarak kendi nefsinin yettiğini..."

Goncagül, anlattıklarıyla heyecanlanmıştı. Önündeki bardaktan bir yudum aldı, içindekileri boşaltmak ister gibi derin bir nefes verdi. Sonra sözlerine devam etti:

"İşte böyle beyim... Bendeki değişiklik böyle başladı ve devam etti. Hâlâ da devam ediyor. Her gün yeni bir şeyler öğreniyorum. Hakikatten, ebedi güzelliklerden habersiz geçen günlerime yanıyorum... O günleri hatırladıkça yüce Rabbimize, sana ve anne-babana, o iyi insanlara karşı mahcubiyetimden ne yapacağımı şaşırıyorum. Şimdi gelelim şartıma..."

Osman heyecanlandı ve huzursuz oldu. Gözleri eşinin dudaklarında, kulakları da buradan gelecek fermandaydı...

Goncagül, eşindeki huzursuzluğu fark etti ve hak verdi. Kendisinden gelen şartlar, Osmanı hep yaralamış, zor durumda bırakmıştı. Yüreği yandı. Gözlerini kapadı, bir müddet durdu, ne gördüyse gördü ve şartını söyledi:

"Şartım... Sana neler olduğunu hiç saklamadan anlatman... Söz verdin, gizlemeyeceksin. Ben senin eşinim, bilmek hakkım. Derdin neyse birlikte çözüm arayacağız. Evet, asıl değişiklik sende. Peki,

sana neler oldu da bu kadar çok değiştin, evliyaya benzedin? Bekliyorum... Sana neler olduğunu anlatmanı..."

Osman, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Huzursuzca yerinde kıpırdadı. Telaşla çay bardağını tuttu, bir yudum aldı. Eşine nasıl anlatırdı, bir aylık ömrünün kaldığını, bunu ona nasıl söylerdi, onun buna tahammül etmesini nasıl beklerdi.

Söz vermişti, ama eşinin üzülmesine sebep olacak bir sözü tutmak zorunda mıydı? Bir defasında Mehmet Hoca, "Eşini üzmemek ve iki Müslümanın arasını bulmak için yalan söylemek caizdir" demişti. Yoksa "Bir kaza geçirdim, ölümü çok yakından hissettim, ölüm gerçeği karşısında bütün dünyanın, malın-mülkün, dünya için kalp kırmanın ne kadar boş olduğunu anladım" mı deseydi.

Goncagül, Osmanın tereddüt içinde olduğunu fark etti:

"Evet, Osman, seni dinliyorum. Anlat bakalım, söz verdin. Lütfen, benden bir şey gizleme. Yoksa çok kırılırım."

Osman, Goncagülün gözlerine baktı, ona yalan söyleyemeyeceğini anladı ve anlattı, iki ay önce, Mehmet Hocaya ne niyetle vardığını... Boşanma işini tanışmak için gittiğini ve Mehmet Hocanın ona söylediklerini. Ancak, Mehmet Hocanın "Üç ay ömrün ya var ya yok" sözünü söyleyemedi. Mehmet Hocanın "Ölüm her an yanı başımızda, her an ölebiliriz. Her an ölebilecek kimsenin şunun bunun kusuruyla ilgilenmesinin akıllı işi değil. Kavgası kendisiyle, kendi nefsiyle olmalı. Her an ölecekmiş gibi yaşamalı." sözünü nakletti.

Sözlerini, "İşte Goncagülüm ne olduysa bana o görüşmeden sonra oldu. Ölümü kendime çok yakın hissettim. Her geçen saatin, günün beni ölüme daha da yaklaştırdığı gerçeğini daha iyi anladım." diyerek bitirdi.

Goncagül, Osmanın sözleriyle tatmin olmamıştı, sevgiyle Osmanın ellerini tuttu:

"Anlattıklarına inandım. Ancak noksan gibime geliyor. Ölüm,

yalnızca senin değil, hepimizin, her an yanı başında, hepimiz her an ölebiliriz. Seni bu kadar etkileyen, ölümü bu kadar yakın hissettiren başka bir şey olmalı. Ne olur benden gizleme. Unutma söz verdin."

Elinde olmayarak gözleri Goncagülün gözlerini buldu. "Ne olur hakikati anlat" diye yalvaran göz bebeklerini gördü. Gerçeği şimdiden bilmenin onun da hakkın olduğunu düşündü. O eşiydi. Başına gelecekleri bilmeliydi. Bilmeliydi ki ona göre davranmalıydı. Söylemediklerini, kendisine sakladıklarını da söyledi.

Ve... "Mehmet Hocam, Sen, çok daha mühim meseleler varken boşanmakla uğraşa dur. Bana öyle geliyor, içime öyle doğuyor ki üç ay ömrün ya var ya yok. Boşanmak yerine, barışmaya, anlaşmaya, helallik almaya çalışsana. Hanımının kusurlarını göreceğine kendi kusurlarını görsene dedi, bundan tam iki ay önce" diyerek sözlerini bitirdi.

Goncagül şaşırmıştı:

"Osman, ne diyorsun? Delirdin mi? Sen... şimdi... Mehmet Hocanın sözlerine inanarak bir aylık ömrünün kaldığını mı söylüyorsun?"

Heyecandan, efendim, yerine eskisi gibi yine Osman demiş, beyine adıyla hitap etmişti. Alışkanlıkları terk etmek kolay değildi.

Osman boynunu büktü:

"Evet, öyle söylüyorum. Mehmet Hoca demişse doğrudur. Kendisi kravatlı evliyalardandır. Çok düşündüm, hazır ayrılmışken bir daha bir araya gelmeyelim, sana ayrılık acısı bir daha yaşatmayayım, diye... Ama sana başka türlü hakkını helal ettiremeyince çaresiz kaldım. Bu sebeple tekrar eve dönmeni istedim.

Goncagül, anlatılana inanamıyordu:

"Yahu Efendi! Bu Mehmet Hoca, doktor mu, peygamber mi? Gelecekten nasıl haber veriyor? Senin ne kadar ömrün kaldığını nereden bilmiş?"

“Peygamber mi?” sözü Osmanı korkuttu:

“O nasıl söz? Tabi ki Peygamber değil... Doktor da değil... Öğretmen... Namazında, abdestinde, çok iyi bir insan... Bana sorarsan evliya... Bugüne kadar ne derse çıktı. Allahü teâlanın bildirmesiyle sevgili kulları gelecekle ilgili haber verebilirmiş...”

Goncagül, anlatılanları kabullenmekte zorlanıyordu, kızar gibi oldu:

“İnsanı çıldırtma... Mehmet Hoca, kesin bir şey söylememiş. Üç aylık ömrün ya var ya yok demiş. Doğrusu da bu... Kimse ne kadar ömrünün olduğunu bilemez, her an ölebilir.”

Osman, anlamıyorsun dercesine güldü:

“Bu tarz şeyler, açıkça söylenmez, yalnızca işaret edilir. Anlayan anlar, anlamayan sürünmeğe devam eder.”

Goncagül, Osmanın tam manasıyla üç ay meselesine inandığını görmüştü. Gerçi, inanması da iyi olmuş, bu hayırlı, güzel gelişmeler meydan gelmişti... Ancak Goncagül, gerçek mutluluğu, saadeti yakaladım, dediği anda, Osmanın paranoya haline gelen ölüm korkusuyla bunu kaçırmak istemiyordu. Mehmet Hocanın söyledikleri gerçek olabilir miydi? “Bilinmeyeni, geleceği yalnızca Allahü teâlâ bilir.” diye işitmişti. Gerçi “Allahü teâlânın haber vermesi, bildirmesiyle evliya kulları da bilebilir.” diye Marifetnâme isimli kitapta okumuştu. Tam mutluluğu yakaladım dediği anda eşini kaybedecek miydi? Durumu bütün açıklığıyla öğrenmeliydi:

“Kimdir bu Mehmet Hoca? Telefon numarasını bana verebilir misin? Bir de ben görüşebilir miyim? Sen belki de yanlış anlamışsındır?”

Goncagülün istekleri Osmanı huzursuz etti:

“Tanımazsın... Senin görüşmen uygun olmaz. Bu ikimizin arasında... Sorduğumda o da senin dediğin gibi açıkladı. Bu kuralın herkes için geçerli olduğunu, kimsenin, şu kadar ömrüm var diyemeyeceğini, herkesin her an ölebileceğini, onun için her an

ölüme hazırlıklı bulunmak gerektiğini söyledi."

Goncagül gülümsedi:

"Bak... Hocan da aynı şeyleri söylemiş. Bunu saplantı haline getirerek ömrünü, ömrümüzü zehirleme. Yeni yakaladığımız mutluluğu ürkütme. Her an ölecekmiş ölüme gibi hazırlan, buna mani bir şey yok."

Osman, yanlış anlaşılmanın sıkıntılarındaydı:

"Goncagülüm. Neyin, ne zaman, nerede, ne şekilde, hangi sebeplerle söylendiği önemli... O anı sen yaşasaydın sen de aynı şeyi anlardın. Sana söylemek istemiyordum. Ama bir defa söz verdim. Düşününce söylemem gerektiğine inandım. Önceden bilirsen, daha sağlıklı değerlendirme yapar, dilediğin gibi hareket edebilirsin diye düşündüm, bunun için söyledim. Her neye karar verirsen başım üzere. Değil mi ki sen bana hakkını helal ettin, artık hiçbir şey umurumda değil. Bundan sonra her türlü zorluğa severek göğüs gererim. Dağlar üstüme gelse bana mısın demeyecek gibiyim."

Goncagül, eşinin bu sözlerinden sonra ne desin, ne söylesin bilemedi. Söyleyeceği her şey dayanaksız kalacak, fazlalık duracak gibisine geldi. Radyoda, Cuma günü, bir hocanın söyledikleri aklına geldi:

"Şimdi hatırladım. Bir hoca dün söylemişti, radyoda... Bir dinleyicinin sualine cevap verirken, "Sılayı rahim, akrabayı ziyaret etmek, sadaka vermek ömrü uzatır. Bunu Peygamber efendimiz hadis-i şerifle müjdelemiştir.

Bir gün Peygamber efendimiz (sallallahü aleyhi ve selem), eshabıyla otururken Cebrail aleyhisselâm gelip, orada bulunan bir genci işaret edip, Peygamber efendimize o gencin ertesi sabah vefat edeceğini söylemiş.

Efendimiz de o gence bir isteğinin bulunup bulunmadığını sual edince, genç, evlenmek istediğini söylemiş. O akşam hemen o genci evlendirmişler. Ertesi sabah ölüm haberini beklerlerken, gencin sabah namazına geldiğini görünce hayret etmişler.

Cebrail aleyhisselâm gelip, gencin yastığının altına bakmasını söylemiş. Gençle birlikte eve gidip yastığın altına baktıklarında, kocaman, ölü bir yılan görmüşler. Cebrail aleyhisselâm, genç ve eşinin geceleyin kapılarına gelen bir garibe tatlı ikram ettiklerini ve bu sebeple gencin ömrünün uzadığını söylemiş."

Goncagülün anlattıkları Osmanı çok etkilemişti:

"Anlattıklarına tereddütsüz inanıyorum. İnşallah bizlere de yakın akrabayı ziyaret etmek, fakirlere yardımda bulunmak nasip olur. Böylece ömrümüze ömür katılır, seninle birlikte nice güzel yıllar yaşamak kısmet olur."

Goncagül de bu duaya can-ı gönülden "İnşallah" diyerek iştirak etti.

Son sözleriyle birlikte Osmanın beyninde "Üç ay! Üç ay" sözleri yine tekrarlamaya başladı. Bütün neşesi bir anda söndü, gülünü kaybeden bülbüle döndü. Goncagül, Osmanın birdenbire niçin sessizleştiğini merak etti:

"Hayır olsun, efendi? Niçin birdenbire durgunlaştın?"

Osman, yağmur bulutları içinde kaybolmuş gözlerle eşine baktı, ağlamamak için kendini zor tuttuğu belliydi:

"Ne olsun Goncagülüm. ...ömrümüze ömür katılır, seninle birlikte nice güzel yıllar yaşamak kısmet olur. sözlerimle birlikte beynimde Üç ay! Üç ay! feryatları yine başladı. Mehmet Hocanın söylediği üç ay dolmak üzere. Ben hâla sizlerle birlikte nice güzel yıllar yaşamanın hesabındayım. Tam mutluluğu, aile olmanın güzelliğini yakaladım derken çok yakın zamanda öleceğim, sizlerden ayrı düşeceğim aklıma geldi."

Osmanın sözleri Goncagülün yüreğine oturdu. Eşi, Mehmet Hocanın sözlerini "mutlaka üç ay sonra öleceksin" şeklinde anlamıştı. Nasıl cevap versin, Osmanın gittikçe büyüyen ölüm düşüncesinde nasıl kurtarsın bilemedi. Ama bir şeyler yapmalıydı.

"Yeni yakaladığım saadetin ölüm düşüncesiyle yıkılmasına izin vermemeliyim. Ama ya Osmanın dediği gibi Mehmet hocanın söyledikleri doğru çıkarsa. İhtimal üzerine hayat kurulmaz.

Hepimiz her an ölebiliriz. Osman bu düşünceyi kafasından atmalı" şeklinde düşünen Goncagül, ikna için hücuma geçti:

"Beyim. Sen bu üç ay meselesine iyice kafayı takmışsın. Mehmet Hoca da, Öylesine üç ay dedim, hepimiz her an ölebiliriz. demiş. Niçin bunu kesin bir şey diye anlıyorsun."

Osman çaresizce başını salladı:

"Sen Mehmet Hocayı tanımıyorsun. Onun söyledikleri bugüne kadar hep doğru çıktı. Bu tarz şeyler zaten kesin olarak söylenmez."

Goncagül, Osmanı Mehmet Hocanın sözleri konusunda ikna edemeyeceğini anladı. Osman, Mehmet Hocanın dediğinin gerçekleşeceğine iyice inanmıştı. Onu, bu inancından çevirmek imkansız gibiydi.

Osmanı ölüm düşüncesinden uzaklaştırmak için aklına bir çare geldi. Az önce bir hocanın ağzından anlattığı "Sıla-i rahim, yakın akrabayı ziyaret etmek ömrü uzatır." mübarek sözüne sarılmalıydı. Bu kararla birlikte biraz olsun rahatlayan Goncagül, sevgiyle beyinin elini tuttu, yağmur bulutları altındaki gözlerine baktı, gözlerin söyledikleri, uğruna ölünesi şeylerdi. Bu gözlerin verdiği güçle hücuma geçti:

"Peygamber efendimiz, Yakın akrabayı ziyaret etmek, sıla-i rahim yapmak ömrü uzatır. buyurmuş. Biz de bu sebebe sarılalım. Yakın akrabalarımızı ziyaret edelim, hayır dualarını alalım, bol bol gariplere iyilik yapalım, dualarına kavuşalım. Bu dualar, sıla-i rahim yüzü suyu hürmetine Rabbimiz ömrümüzü uzatır. Ne dersin, ilk sıla-i rahmi, yakın akraba ziyaretini, anne-babamlara yapalım mı?"

Osmanın yüreği, eşinin "İlk ziyareti anne-babamlara yapalım." sözüyle sancıdı. Eşinin aklına hemen kendi anne-babası gelmişti. Onların mutluluğu için her türlü fedakarlığı göze alan kocasının anne-babasını aklının ucuna bile getirmemişti. Osman, bu düşüncesinden utandı, kişinin ilk önce kendi anne-babasını hatırlamasından daha normal ne olabilirdi? "Sıla-i rahim yüzü suyu hürmetine Rabbimiz ömrünü uzatır." sözü Osmanın gönlünü

aydınlattı, ümit ışığı yaktı:

"Tabi yapalım. Hayırlı işi geciktirmemek lazımmış. İstersen hemen şimdi, bir taksiye atlayarak Şişliye gidebiliriz."

Goncagülün burun direği sızladı:

"Şişliye değil..."

Osman şaşırdı:

"Şişliye değil mi? Annenler başka yere mi taşındı?"

Goncagül, burun direğindeki sızının yüreğine indiğini hissetti. Bu kadar yıllık kocası, son yaşananlara, ondaki son değişikliklere rağmen, hanımının, kayınvalidesinin köyüne gitmek isteyeceğini, kayınvalidesinden annem diye bahsedeceğini aklının ucuna bile getiremiyordu:

"Annemler yine Şişlide, taşınmadılar. Ama biz başka yere gideceğiz."

Osmanın şaşkınlığı arttı:

"Başka yere mi, nereye? Annenler tatile mi çıktılar?"

Osman hâlâ nereye gideceklerini çıkaramamıştı. Goncagül, kızar gibi yaptı:

"Osman Bey! Osman Bey! Benim iki tane annem yok mu? Anlasana, kaynanama, senin annene gidelim, diyorum."

Osman duyduklarına inanamadı:

"Goncagül, sen ne dediğinin farkında mısın?"

Bu sefer, hakikaten de kızdı:

"Farkındayım, Osman... Farkındayım... Ama sen olanların farkında değilsin. Ben, farkında olduğum için de çok üzüntülüyüm... Utancımdan ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Senin bu şekilde düşünmene sebep olduğum için... Kendimi nasıl affettirebileceğimi bilemiyorum."

Osman, hanımından duyduklarından sonra... Ne yapsın, ne

söylesin bilemedi, sevincinden ve üzüntüsünden. Sevindi, hanımından böyle bir istek geldiği için. Üzüldü, onun hakkında su-i zanna düştüğü, kötü düşündüğü için. Hemen özür diledi, helallik istedi.

Goncagül, Osmanın haline güldü:

"Helal ettim. Günümüz insanının hali böyle işte... Hemencecik su-i zanna düşüyoruz. Sonra da bu kavgalar, çekememezlikler, kin, nefret nereden geldi diye hayret ediyoruz.

Hanımının sözleriyle kanatlandı, gönlü genişledi, bütün Kainatı içine alacak hâle geldi. Ama hemen saadet meltemi, gerçek duvarına çarptı, Mehmet Hocanın, üç ay ömrün ya var ya yok sözleri aklına geldi. Mutluluğu yakaladığım dediği anda, sevdiklerine bir ay sonra elveda mı diyecekti?

Goncagül, o kadar dolmuştu ki, eşinin karşısında, böyle göz göze diz dize daha fazla oturamayacağını anladı:

"Kalkalım mı? Biraz üşüdüm."

Osman da Goncagül gibi taşacak hâle gelmişti, eşinin teklifini canına minnet bildi:

"Hay hay, kalkalım."

Yürüdüler, tramvay durağına doğru. Osman, köşede ak yaşmaklı, feraceli bir kadıncağız gördü. Nisan ayının serin bu ilk günlerinde bir şeyler satmanın telaşındaydı. Üşümüş, yüzü, elleri morarmıştı. Giyinişi, duruşuyla yıllar önce kaybettiği ninesine benziyordu. Önündeki bir gazetenin üstüne çetikler, çoraplar koymuştu, belli ki satılıktı. Bir taraftan da elinde şişle, yenilerini örüyordu.

Çetik satan ninenin önünde durdu, Goncagüle döndü:

"Beğen bakalım Goncagülüm. Teyzemin ördüğü rengarenk çetiklerden..."

Goncagül, bir Osmana, bir çetikleri satan yaşlı teyzeye, sonra da çetiklere baktı. Osmanın duygularının, gönlüne aktığını hissetti:

"Sen beğen. Senin, benim için beğendiğin, benim kendim için beğendiğimden milyonlarca defa daha anlamlı. Bakalım, hangi

renkleri, hangi desenleri sevdiğimi hatırlayabilecek misin?"

Goncagül, sözler ağzından çıktığı anda ne söylediğini fark etti, ama faydasızdı, söylenmezden önce esiri olan sözlerin esiri olmuştu. Kadınlık damarı baskın gelmiş, sevdiceğini imtihanla baş başa bırakmış, sevdiği renkleri ve desenleri bilip bilmediğini öğrenmek istemişti. Hemen telafi etmek istedi:

"Zaten sen bilirsin, benim renklerden cam göbeği maviyi, desenlerden de karanfili sevdiğimi."

Osmanın, Goncagülün renk ve desen sormasıyla yanan yüreği, mavi ve karanfil demesiyle ferahladı. Kaç yıldır evli olmalarına rağmen, eşinin sevdiği renk ve desenleri bilmediğini fark etmenin utancıyla sarsıldı.

Osman, çetikler içinde cam göbeği mavisiyle karanfil deseni işlenmiş bir çiftini seçti. Yaşlı teyzeye fiyatını sordu, beş lira cevabına on lirayla karşılık verdi, duayı aldı.

Duayla birlikte gönlüne "Gül-Bülbül ve Kartal" hikâyesi düştü, kartalın gül ile bülbülün arasından gittiğini hissetti.

İkinci Bölüm

"Yahu efendi... Ne olacak bu Osmanımızın hâli? Bir tarafta hanımı... Bir tarafta da hocanın söyledikleri... Hocanın üç ay ömrün kaldı sözü ya doğru çıkarsa... Son gelişindeki hâli... Bir türlü gözümün önünden gitmez.

"Sabır ve dua bre hatunum. Elden başka ne gelir?"

"Sabır, demek kolay... Anayım ben ana... Sabredecek halim kalmadı. Yüreğim yanar efendi, yüreğim. Bu acı beni bitirecek gibi. Osman ne kadar yaşar bilemiyorum, ama benim fazla ömrüm kalmadı."

"Te be hatun tövbe de! Öyle sözler söyleme. İnşallah bu fani dünyayı beraber terk ederiz. Ben sensiz yaşayamam."

Efendisinin "sensiz yaşayamam" sözü hem sevinci hem de üzüntüsü oldu, hâlini anlatmaya çalıştı:

"Efendi... Ana yüreği... Ferman dinler mi? Osmanımın hâli, yakar yüreğimi... Bunun için böyle sözler dökülür gönlümden, bunun için fazla yaşayamam derim."

"Osmanın haline, benim yüreğim yanmaz mı? Duadan gayri elimizden ne gelir. Yüce Mevlamın işlerine akıl sır erer mi? Bizim şer gibi gördüklerimizden nice hayırlar doğar. Hele bekleyelim... Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler.

Sonra, şu kadar ömrüm kaldı sözünü duymak istemiyorum. İnşallah, bu dünyadan beraber gideceğiz. Sensiz bir ömrü düşünemem. Hanımdan sonraya kalmak hepten rezillik... Koca Alinin hâli meydanda."

Eşinin, hayat arkadaşının kendisinden sonra kalmak istememesi, ikinci defadır bunu söylemesi elinde olmadan sevindirdi, gönlünü şenlendirdi:

"İnşallah efendi inşallah. Rabbim nasip eder de... O yolculuğa birlikte çıkarız. Ben de ömrümün son günlerinde kimseye yük olmak istemem. Osmanın hali meydanda... Kızların yanında da biz rahat edemeyiz."

"Haklısın bre hatun. Kızı da olsa insan rahat edemiyor. Birkaç gün kaldıktan sonra, sanki hep yediğim lokmaları sayıyorlarmış gibime gelir. Allah razı olsun damatlar, saygıda kusur etmezler ama... Ne dersen de bre hatun. Olmuyor... Olmuyor...

İnşallah hiç kimseye yük olmadan bu dünyadan ayrılırız. Cenazemizi nasıl olsa birileri kaldırır. Yüce Mevlam, evladımızın acısını göstermesin bizlere. İnşallah ilk önce biz vefat ederiz de evlat acısını yaşamayız."

Halime Hanımı, kırk yıllık eşi Dülger Hasan amcanın söyledikleri dertlendirmişti, "Amin efendi, amin!" diyerek eşinin dualarına can-ı gönülden katıldı.

Zaman, 2012 yılının Mayıs günlerinin başından bir gün, vakit ikindi sonrasıydı... Eşi Hasan ustanın çiçeklerle uğraşmasını, onlarını dibini çapalamasını seyreden Halime Hatun, dalıp gitti. Çiçekler gözünden gönlüne düştüler. Halime Hanımın gönlünde şekil değiştirdiler. Uğruna her şeyini düşünmeden vereceği gönül gülüne, biricik oğlu Osmana döndüler.

Osmanı bir başka severdi. Yüce Allah, üç kız evlattan sonra Osmanı onlara vermişti. Hasan Efendi, her kız çocuğu doğuşta sevinmişti, ama Halime hanım, onun gözlerinde hep bir erkek evladı özlemini okumuştu.

Ne mübarek adamdı şu Hasan Efendi, bir defa olsun yanında "Ah bir de erkek evladımız olsun" dememişti. Hatta kendisi yanlış anlar da gönlü kırılır diye erkek çocuklarla ilgilenmemişti. Başkalarının erkek evlatlarından dahi bahsetmemiş, yanında kimsenin erkek çocuğunu sevmemişti.

Halime Hanım, gizli gizli ağlamış, dualar etmişti "Ya Rabbi bize bir erkek çocuk nasip et" diye... Bu şekilde dualarından sonra hemen eklemişti, "Ya Rabbi hakkımızda hayırlı ise erkek çocuk ver,

hakkımızda ne hayırlı ise onu nasip et" diye.

Mutlak ihsan sahibi yüce Allah, onlara üç kız çocuktan sonra bir erkek evlat vermişti, Hasan Efendinin rahmetli babasının ismini vermişler, "Osman" demişlerdi. Osmancık, evin neşesi olmuştu. Hasan Efendi çok sevinmişti, ancak yanlış anlaşılır diye sevincini gizlemeğe çalışmış, ama beceremişti.

Halime Hanım ve kızları, onun Osmanı her kucağına alışında nasıl değiştiğini, kanatlandığını, gözlerinin nasıl ışıldadığını görmüşlerdi. Hasan Efendi, eğer hanımı tarafından Osmanla sarmaş dolaş vaziyette yakalanırsa suçüstü yakalanmış gibi kızarıp bozarmış, "Alın şu boklu herifi benden, üstümü batırmadan" demişti.

Ve yıllar geçmiş, Osman el bebek gül bebek, bir evin tek erkek çocuğu olarak büyümüş, okullara gitmiş, okulları bitirmiş, İstanbulda çalışmağa başlamıştı.

Halime Hanımın çok korktuğu, büyük bir heyecan içinde gerçekleşmemesi için dua ettiği şey olmuş... Osman, İstanbuldan kendi beğendiği birisiyle evlenmişti.

Halime Hanım, ne kadar da çok istemişti, Osmanını kendi beğendiği, huyunu suyunu, ailesini çok yakından bildiği açılmamış bir gonca gül ile evlendirmeyi. Ama olmamıştı işte. Biricik oğlu Osmanı, kendi beğenmiş, "Şu kimseyle evlenmek istiyorum." diye anne-babasına söylemişti. Hasan Usta ve Halime Hanım da boyunlarını bükmüşler... "Hayırlı olsun oğlum, Yüce Mevlamız güzel geçimler versin" demişler, Osmanın bulduğunu, gelinlerini, öz kızları gibi kabullenmişlerdi.

Ama olmamıştı, onlar, gelinlerini öz kızları gibi sevmişler, fakat gelinleri onları bir türlü ana-baba bilmemiş... Osmanı elinden alacak rakipler olarak görmüştü.

Halime Hanımın en korktuğu şeydi... Oğlunun hanımıyla ailesi arasında kala kalması, bu acımasız mengene içinde hayatının zehir olması... Korktukları başlarına gelmişti. Biricik oğulları Osman,

evliliklerinin ilk günleriyle birlikte anne babasıyla hanımı arasında her biri zehirli ok olan günler yaşamağa başlamış, geçen her gün dayanılmaz gönül yükleri getirmişti.

Zor günler yaşayan, yalnızca Osman değildi. Halime Hanım ve Hasan Efendi de, anlatılmaz acılar içindeydi. Hele Halime Hanım... Oğlunun bir acısı, ana gönlünde bin acı oluyordu. Ciğer paresinin hanımıyla öz anne babası arasında kıvrandığını gördükçe, ana yüreğine nice bin hançer saplanıyordu.

Gelinin, kendilerini sevmediğini, oğullarının yanına, biricik gönül ışığı evlatlarının evine gelmelerinden huzursuz olduğunu fark ettiklerinde karar vermişlerdi, Halime Hanım ile Hasan Efendi... Osmanın evine mecbur oldukça gitmemeye, onu zor durumda bırakmamaya, gelinleriyle yüz yüze gelmemeye...

Ve bundan sonra bağırlarına taş basmışlar, evlatlarının evine mecbur olmadıkça gitmemişler, telefonla hal hatır sormakla yetinmişler... Osman, bayramdan bayrama yalnız olarak köye gelmiş, o zaman, evlatlarıyla hasret gidermeğe çalışmışlardı.

Evlatlarını bayram bayrama görmeğe dayanmışlar, sabretmişlerdi, ama bir şey onlara çok zor geliyordu. O hasrete dayanamamışlardı. O hasretle, gizlice İstanbula gitmişler, gizli gizli Osmanın evini gözlemişler, ancak hasreti dayanılmaz olanı görememişler, kaç defa boyunları bükük köylerine dönmüşlerdi.

Bir vesileyle, Osmanın evine gittiklerinde de gelinleri onlara, hasretiyle kavrulduklarını göstermemiş, şöyle bir kucaklarına almağa müsaade etmemişti.

Hasretine dayanamadıkları, torunları Selimeydi. Torunları iki yaşına girmesine rağmen hâlâ kucaklarına alıp sevememişlerdi.

Halime Hanım, "Oğul balını sevemedim." diye gizli gizli ağlıyordu. Hasan Efendi, hayat arkadaşının halini görüyor, ama " Sabır bre hatunum sabır... Her şey Allahü teâlânın takdiriyle... Bunda da bilemediğimiz bir hayır vardır." demekten başka bir şey yapamıyordu, çünkü aynı ateş onu da yakıyordu.

Halime Hatun, konuşmanın kesilmesinden faydalanarak eşinin yanından ayrıldı. Mutfağa geçti. Kaşla göz arası, ikindi sonrası, çiçeklerle halleşen Hasan Ustaya, çay demledi. Hasan Usta, çayı çok sever, sanki çay içerek derdini unuturdu.

Halime Hatun, "Efendi buyur çayın, afiyet, şeker olsun" diyecekken bir şey dikkatini çekti. Kırk yıllık eşi kendi kendine bir şeyler konuşuyordu. Seslenmedi, beyinin söylediklerine kulak verdi.

Hasan Usta, "A be gelinim. Biz sana ne yaptık? Ne kötülüğümüzü gördün, niçin böyle yaparsın? Torunumuzu niçin bize göstermezsin? Ey yüce Allahım! Gelinimize insaf ver. Torunumuzu bize göstersin. Osmanımız daha fazla üzülmesin. Oğluma iman selâmeti ihsan eyle..." diye gelinine sesleniyor, Yüce Rabbine dua ediyordu.

Hasan Ustanın, aksakalları üzerinden gözyaşları süzüle süzüle akıyordu. Yüreciği cız etti. Gönülden gelen bu dualara o da her şeyiyle "amin" dedi. Eşinin kendisini gördüğünü fark etmesini ve bu şekilde mahcup durumu düşmesini istemeyen Halime Anne, biraz geriye gül ağacının arkasına çekildi. "Kış! Kış!" diyerek tavukları kışladı. Halime Hatunun sesinin duyan Hasan Usta, aceleyle, sakalından süzülen gözyaşlarını sildi. Eli ayağına dolaşmıştı:

"Ah benim gül yüzlü hatunum. Şu çayı nasıl demlersin? Kokusu ta Şamdan gelir."

Halime Hanım, içi mis gibi çay ile hayat bulmuş hususi bardağı uzattı. Hasan Usta, çayını porselen bardaktan içerdi. Eşinin üzüntüsünü gizleme gayretine o da uydu, şikayetçi bir sesle konuştu:

"A efendi... Bu yaşa geldin bana takılmadan edemezsin. Benimle niçin maytap geçersin... Yüzümün güllüğü mü kalmış. Muşmula desen neyse..."

Eşinin sözleri, Hasan Efendinin içlenmesini alıp götürmüştü, hafifçe güldü:

"A benim hatunum... Sen benim için solmayan bir gönül gülüsün. Gönül gülleri hiç solar mı? Her dem taze olurlar. Gönlünde açan oradan da yüzüne vuran gülleri fark etmem mi sanırsın?"

Halime Hatun, eşinin neşelenmesine sevindi, o da takılmaya sürdürdü:

"A koca usta. İhtiyarlayınca gözlerin de iyice görmez, muşmula ile gülü ayırt edemez oldun. Hele, şu çayı yudumla da biraz gözlerine fer gelsin. Muşmulayı gül diye nasıl gördüğünü anlayasın."

Hasan Usta, gülerek çaydan bin bir dua ile bir yudum aldı. Şu Halime kadın ne güzel anne, ne bulunmaz bir eşti. Bir anda gamını kederini almış, gönlüne bahar getirmişti. Hanımından her çay geldiğinde yaptığını yaptı. Gözlerini yumarak çayın buğusunu derince içine çekti, gözlerini yumdu bir müddet bekledi, lezzetin bütün hücrelerine ulaşması için... Ve şükran duygularını söze döktü:

"Hey mübarek hatunum. Şu çay, senin elinde bir başka olur. Çay demlemekteki sırrını söylemedin bre hatun bana. Nasıl demlersin, bu güzel lezzeti nasıl verirsin bir türlü anlayamadım."

Halime Hatun gülümsedi:

"A efendi... Ne sırrı olsun? Önce tövbe eder, sonra Besmeleyi çekerim... Sonra da Ya Rabbi, günahlarım sebebiyle bu nimete vermiş olduğun güzelliği, lezzeti alma. diye dua ederim. Çayın lezzetine bir şey eklemek ne haddime... Var olan lezzeti, yüce Rabbime sığınarak muhafaza etmeye, meydana çıkarmaya çalışırım."

Cevaptaki güzellik, çekicin keskin tarafı kafasına vurmuş gibi Hasan Ustanın beynini sancıttı:

"Yahu hanım. Bu nasıl cevap? Hangi evliyadan duydun? Yoksa Mevlana hazretlerinin Mesnevisinden mi okudun?"

Halime hanım, kızar gibi yaptı:

"Sen benimle dalga mı geçersin a herif? Ben kim Mesnevi okumak kim? Süleyman Hocadan duydum."

Hasan Usta, hanımının kızar gibi yapmasına güldü:

"Maşallah! Maşallah! Şu Süleyman Hocayı dinleye dinleye âlim oldunuz. Yakında müftüler bile elinize su dökemeyecek."

"Ne sandın ya... Âlimi dinleyen âlim olur. Eshab-ı kiramın hepsi, Peygamber Efendimizi sallallahü aleyhi ve sellem dinleyerek gelmiş

geçmiş en büyük âlimlerden olmadılar mı?"

"Gönül kuşum... Bu kadar güzel sözü, birbiri ardına söyleme. Kaldıramam... Bunları da mı Süleyman Hocadan duydun?"

"Evet, Süleyman Hocadan duydum. Beğenemedin mi?"

"Nasıl beğenmem hatunum... Vuruldum, vuruldum. Yahu Hatun! Şu Süleyman Hocaya ben de bir şey sormak isterim. Ne dersin sorayım mı?"

Halim Hatun meraklandı:

"Efendi. Ne soracaksın? Şu benim hatunun dırdırından nasıl kurtulurum? diye mi soracaksın?

"Yok, be hatun... Ondan kurtuluş olmadığını bilirim. Başka bir şey soracaktım."

Hasan Usta, yine ustalığını göstermiş, taşı gediğine koymuştu. Halime Hanım, kendi kendine kızdı, "Böyle dersen o da böyle cevap verir." diye içinden söylendi. Merakını yenemedi:

"Hele söyle. Ne sormak istersin? Lafı uzatıp beni merakta bırakma."

"Lafı ben mi uzatıyorum?" der gibilerden bakan usta, açıklama yaptı.

"Annesi tarafından bize gösterilmeyen torunumuzu kaçırsak... Biraz olsun sevebilmek, hasret giderebilmek için... Acaba günah olur mu? Bunu Süleyman Hocaya sorsak... Ha ne dersin?"

Kocasının sözleriyle hem şaşırdı, hem de torun hasreti ateşi tekrar alevlendi:

"Efendi! Sen ciddi misin?"

"Tabi ciddiyim. Torunumuzu görebilmek için başka çaremiz kaldı mı ki? Bir tane erkek evladım var. Onun da evladını göremem. Buna can dayanır mı?"

Halime Hatun, bir şey diyemedi. Kocasının torununu görmek için nasıl can attığını çok iyi biliyordu. O da benzer şeyleri

düşünmüştü.

Hasan Usta ile Halime Hatun, birbirlerine tatlı tatlı takılır ve dertleşirken çevrelerini unutmuşlardı. Dünyanın bin bir türlü hali vardı ve pek boşlamağa gelmezdi. Birden bire dünyaları karardı. Kim olduklarını bilemedikleri, onlar birbirleriyle uğraşırken arkalarından gelmiş ve gözlerini kapatmışlardı. Kuşlar gibi cıvıldayan genç kızlar bağrışıyorlardı:

"Söyle bakalım Hasan Amcam! Ben kimim?"

"Hadi bil bakalım teyze! Gözlerini kim kapatıyor?"

Gözlerini kapatan, dünyalarını karanlık eyleyen ellerin kime ait olduğunu ilk önce Halime Hanım tahmin etmeye çalıştı:

"Te be zevzek! Bizim Ayşenin... Aklı on karış havadaki kızı Şeyma değil misin?"

"Teyze be! Nerden bildin benim olduğumu" diyen 17 yaşlarındaki kız, Halime Hanımın boynuna sarıldı.

Hasan Ustaysa, başka bir yol denedi. Gözlerini kimin kapattığını bulmak için garantili bir yol seçti. Çekiç sallamaktan çelik gibi olmuş pençeleriyle gözlerini kapatan elleri bileklerinden yakaladı, gözleri üzerinden çekip aldı. Hasan Ustanın gözlerini kapatan genç kız, "Ama amca! Senin yaptığın zorbalık. Oyunbozanlık." diyerek bileklerini ovuyor, olduğu yerde çırpınıyordu.

Hasan Usta, gözlerini ovuşturarak kendisini karanlıkta bırakana baktı. Bu küçük kardeşi Remzinin on latı yaşındaki kızı Gülümserdi.

Yerden küçük bir dal parçası alan usta, "Seni gidi armut kurusu seni! Dünyamı karartır, beni korkutursan ha! Gel buraya!" diye şaka ile karışık tepki gösterdi, Gülümseri kovalamağa başladı.

Amcasının niyetinin ciddi olduğunu gören Gülümser, "Koca ana! Beni kurtar" diyerek yengesinin arkasına saklandı.

Gülümser, Halime yengesini anne gibi bilir ve ona koca ana derdi. Osmanlı terbiyesi işte... Haneye dışarıdan gelen gelinleri ev halkına böyle sevdirir, onları küçüklere ikinci anne belletirdi.

Hasan Usta, iyice kızmış gibiydi:

"Çekil hatun önümden! Aksakallı amcasıyla oynamak da neymiş? Şu zamane armut kurusuna oyun nasıl olurmuş göstereyim."

Halime Hatun, iki elini beline koydu. Hasan Ustanın önünde aşılmaz İstanbul surları gibi durdu:

"Herif! Herif! Kendine gel! Benim gül yüzlü kızıma, armut kurusu diyemezsin! O kızların en güzeli, en tatlısı. Bana sığınan en birinci düşmanım bile olsa sana vermem. Böyle güzel bir yavruyu ise ölsem bile teslim etmem."

Halime Teyzenin iki elini beline koyup, karşısında efelenmesi Hasan Ustanın çok hoşuna gitti:

"Breh breh! Şuna da bakın hele. Sanki akıncı beyi Malkoçoğlu? Tamam, bre, gül hatunum! Kendime geldim ve pes dedim. Bilmez miyim senin nice yiğit bir hatun kişi olduğunu... Sana sığınanı vermediğini, tuttuğunu kopardığını... Senin ne olduğunu anlaman için bana bir defa bakmak yeter."

"Te be, ihtiyar keçi! Söyle bakalım, ne varmış benim halimde."

Hasan Usta, hanımını biraz olsun kızdırmanın neşesinde konuştu:

-Ne yok ki? Bak kendi ağzınla söyledin. Ben keçiye döndüm sen ise tam bir manda gibisin."

Hasan Ustanın bu sözlerine Gülümser ve Şeyma katıla katıla güldüler. Halime Teyze, bu sefer hakikaten de kızmıştı:

"Bak sen bak... Gül iken ne çabuk manda olduk."

Hasan Usta, şakanın ölçüsünün kaçmak, bir gönlü yıkmak üzere olduğunu fark etti. Hemen dalından açmak üzere olan bir gonca gül kopardı ve Halime Teyzeye uzattı:

"A benim gülüm. Senin keçi sözüne karşılık benimkisi de ufak bir misilleme, şakaydı... Sen her zaman benim gönlümün biricik gülüsün."

Halime Teyze nazlana nazlana, "Gülden ne kadar anladığın beni almandan belli" diyerek gülü aldı. Kocasının şaka söylediğini bile bile çocuk gibi onun sözlerine alınır, kendi kazdığı kuyuya düşerdi. Özellikle kilosunu hatırlatan sözlere çok çabuk kızar olmuştu. Bu sözler içinde en fazla da manda gibi olmuşsuna bozuluyordu. Bunda, iyice tombullaşmasının da tesiri vardı.

İki ihtiyarın birbirlerine takılmalarına şahit olan Gülümser ile Şeyma, bir şey peşindeydiler. Halime Teyzeyi Hasan Ustanın yanından alıp bir köşeye götürdüler. Aralarına aldılar, yana yakıla yalvarmaya başladılar. Halime Hanım, bir taraftan kızlara bir şeyler anlatmaya çalışıyor bir taraftan eşine bakıyordu. Kızlar, sonunda ondan bir şey alarak güle oynaya ayrıldılar.

Hasan Usta meraklanmıştı. Gülümser ile Şeyma ne istemiştiler ki hanımı epey direndikten sonra gizlice vermişti. Onları bu kadar neşelendirecek ne vermişti. Mahcup bir şekilde yanına gelen hanımına sormadan duramadı:

"A benim nazlı yârim. O tatlı yaramazlara ne verdin? Çok meraklandım. Mahzuru yoksa öğrenebilir miyim?

Halime Hanım, başa gelen çekilir manasında ellerini yana açtı:

"Sorma efendi, başıma geleni... Bu yaştan sonra çoluk çocuğun maskarası olduk."

"Hayır olsun hanım. O yaramazlar ne yaptırdılar sana?

"Daha ne olsun efendi? Yarın, Hıdrellez ya..."

Hasan Usta iyice meraklanmıştı:

"Eee, Hıdrellezse ne olmuş yani?

"Hıdrellez de ne yapılır?"

"Te be hatun! Ben ne bilirim? Gençliğimizde kızlar kendi aralarında eğlenirlerdi? Bugün de yaparlar mı bilmem. Senelerdir, Hıdrellezin farkında mıyız ki?"

Sık sık eşinin şaka ile karışık dokundurmalarına hedef olan Halime Hanım bir fırsat yakalamıştı. "Bilmiyorsan öğren." dercesine konuştu:

"Aç kulağını da iyi dinle. Hıdrellez akşamı, genç kızlar, kendilerine ait yüzük, düğme gibi bir şeyi niyet çömleğine atarlar."

Hasan Usta, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi konuştu:

"Allah, Allah! Çok ilginç... Hıdrellez yemeği mi yapıyorsunuz, yoksa?

Halime Hanım, eşinin kendisini kızdırmak için böyle konuştuğunu bile bile yine de kızmadan edemedi.

"Sen benimle dalga geçmeye devam et bakalım. Ben ölünce ne yapacaksın? Dalga geçmek için benim gibi saf birini bulabilecek misin?"

İstemeden şakanın vardığı nokta, eşinin, hayat arkadaşının ölümü düşüncesi Hasan Ustanın yüreğini sancıttı:

"Te be hatunum, şaka yaparım bre. Böyle sözleri ağzından yel alsın. Senden ayrı bir dünyayı düşünmek bile istemem. Hayat yolunda birlikte yürüdük, inşallah ahiret yolculuğuna da birlikte çıkarız."

Halime Hanım, Hasan Ustanın, kendisinin ölümü ihtimali karşısında nasıl üzüldüğünü anlamakla, üzülsün mü, yoksa sevinsin mi bilemedi:

"İnşallah efendi, inşallah. Yüce Mevlam, bu dünyayı birlikte terk etmek hakkımızda hayırlıysa nasip etsin. Ben de sensiz bir dünyayı düşünemem. Rabbim, hakkımızda hayırlı olanı nasip eylesin. "

Hasan Usta, lafı ölümden tekrar Hıdrelleze çevirme ihtiyacını duydu:

"Amin, amin... Eee söyle bakalım. Çömleğe eşyaları koyduktan sonra ne yapılır?"

Halime Hanım da konuşmanın tekrar Hıdrelleze dönmesinden memnun oldu ve gülümseyerek takıldı:

"Ölümden bahsedince korktun değil mi? Hemen mevzuyu değiştirdin..."

Hasan Usta güldü:

"Ölümden korkmamak mümkün mü? Ondan ancak Allahü teâlânın sevgili kulları korkmaz bre hatun."

"Neyse gelelim Hıdrelleze... Çömlek, akşamdan mahallede bütün kızlara gezdirilir. Sonra gül ağacının dibine gömülür. Hıdrellez günü, sabahleyin... Güneş doğduktan sonra... Niyet çömleği gül ağacının dibinden çıkarılır. Mani söylenir. Ondan sonra da... Masum, günahsız olduğu için küçük bir kız çocuğuna çömlekten eşya çektirilir. Çekilen eşya kiminse... Söylenen maninin o kişinin halini açıkladığına inanılır."

Hasan Usta, meraklanmıştı:

"Eee gülüm... Bu yaramaz kızlar, sana ne yaptılar? Yoksa senden de mi bir şey aldılar?"

Halime Hatun utandı:

"Evet, efendi. Benden de aldılar. Entarimden kırmızı bir iplik verdim. Neymiş, benden bir şey çömleğe koymazlarsa niyetler düzgün çıkmıyormuş. Senin anlayacağın, ipliğim pazara çıktı. Yüce Rabbim, sonumuzu hayır eylesin."

Hasan Usta takıldı:

"Kırmızı ipliği niyet çömleğinde olan gül yüzlü hatunum. Bak darılırım... Yarın sabah... Niyet çömleğinden senin bahtına çıkan maniyi bana söylemezsen...

Halime Hanım kızar gibi yaptı:

"A benim herifim... Söyleyeyim de beni rezil edesin değil mi?"

Hasan Usta seslice güldü:

"A benim gül yüzlüm. Seni nasıl rezil ederim... Senin rezilliğin benim silinmez yüz karamdır. Sana kıymak, kendime, geleceğime, saadetime kıymak demektir."

Hasan Ustanın sözleri Halime Hanımı da seslice güldürdü. Günleri böyle geçiyordu. Birbirlerine takılmadan edemiyorlardı.

Sözleri kırmak için değildi. Gönüller yapmak, latife, şaka ile günü, zamanı yaşanır kılmak, gönül yorgunluğunu almak... Ve evlat, torun hasretiyle alevlenen gönül yangınını dindirmek içindi...

* * *

Sabah namazından hemen sonraydı. Kurân-ı Kerîm okumak için rahlenin başına geçmişti. Genç kızlık günlerinden beri aksatmazdı. Güneşi üzerine doğurmaz, Kurân-ı Kerîm okuyarak karşılardı. Kuşluk Vaktine kadar katiyen yatmazdı.

Ona "Maddi-manevi rızıklar, güneşin doğmasıyla bir mızrak boyu yükselmesi (kuşluk vakti) arasında dağıtılır. Bu zamanda yatmamak Peygamber Efendimiz hazretlerinin emridir." diye öğretmişlerdi.

Kendisine sesleniliyor gibisine geldi. "Hayalledim her halde" diye düşünerek aldırmadı, okumasına devam etti. Sesi tekrar duydu, bahçeden geliyordu, "Halime Teyze! Halime Teyze!" diye sesleniyordu.

Şaşırdı... Sabahın bu vakti seslenen kimdi, niçin sesleniyordu? "Sadakallahül azîm" diyerek okumayı kesti. Kurân-ı Kerîmi öptükten sonra yükseğe koydu, yürüdü. Pencereden dışarı baktı. Bahçede komşu ve akraba kızları toplanmıştı, pencereye bakıyorlardı. Seslenen onlardı. Renk renk elbiseler içinde kızları görünce niçin geldiklerini anladı. Sabah Hıdrellez sabahıydı. Hıdrellez sabahı, genç kızların derdi ne olurdu ki... Tabi ki gül ağacı dibindeki niyet çömleği ve söylenecek maniler...

Halime Hanım, " Ya Rabbi! Kanları kaynayan bu yaramaz kızların elinde oyuncak olmaktan beni kurtar. Senin rızana aykırı iş yapmaktan muhafaza et." dualarında bahçeye indi. On kadar kızın arasında Gülümser ve Şeyma da vardı.

Halime Teyzenin geldiğini gören kızlar, sevinç çığlıkları atmağa başladılar:

"İşte teyzelerin en güzeli geldi."

"Uğurlu elleriyle şimdi kısmetimizi açacak."

Halime Teyze, ak yaşmağını sıkıca bağladı. Bahçeye kızların yanına varmak için harekete geçti. Sabahın köründe bahçeye gelen, kendisini rahatsız eden kızlara kızmak istedi, ama kızamadı. Bunca yaşına, çok sağlam itikadına rağmen akşam yaptığı aklına geldi. Hem güldü hem utandı hem de tövbe etti. Hasret insana neler yaptırmıyordu ki... Hiç olmadık şeylerden çare arattırıyordu...

Akşam, Hasan Usta görmeden bahçeye inmiş, gül ağacının toprağına bir kadın, bir erkek ve bir de kız çocuğu resmi çizmişti. Çizmişti, ama yüreği de cız etmişti. Tam eve girerken tövbe ederek dönmüş ve şekilleri silmişti. Süleyman Hocanın anlattıkları aklına gelmişti.

Süİeyman Hoca Hıdrellezi anlatmış. Konuşmasında; "Hıdrellez, Hızır aleyhisselâm ile İlyas aleyhisselâmın isimlerinin birleştirilerek söylenmesidir. Dini yönü bulunmamaktadır. Âdet olarak kutlanmaktadır. Mayıs ayının altıncı gününe Hıdrellez denmiştir. Bugünle yaz günleri başlamaktadır. Müslümanlar, bugün Hızır ve İlyas peygamberlerin (aleyhisselâm) buluştuklarını kabul etmektedirler.

Râmûz-ül-ehâdis de bildirilen hadis-i şerifte Hızır (aleyhisselâm) denizdedir ve İlyâs (aleyhisselâm) karadadır. Onlar her gece, Zülkarneynin insanlar ile Yecüc-Mecüc arasında yaptığı set üzerinde birleşirler. Senede bir kere de hac ve umre yaparlar ve zemzem içerler. O zemzem onlara bir sene yeter." buyruldu.

Sahîh-i Buhârîde bildirilen hadis-i şerifte, Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem Hızır aleyhisselâm, otsuz, kuru bir yerde oturduğunda, o yer birdenbire yemyeşil olur, peşi sıra dalgalanırdı., diğer bir hadis-i şerifinde de O (Hızır aleyhisselâm), her nerede namaz kılsa, orası baştan başa yeşillik olur. buyurdu.

Hızır (aleyhisselâm) ve İlyâs (aleyhisselâm), Peygamber Efendimiz Muhammed aleyhisselâmın vefatında hane-i saadetlerine gelip, ehl-i beyt için sabır tavsiyesinde bulunmuşlardır. Onların geldiklerini ve sabır tavsiye ettiklerini, Hazreti Ebubekir (radıyallahü anh) ehl-i beyte bildirdi.

Büyük İslâm âlimi İmâm-ı Rabbâni Müceddîd-i elf-i sânî

hazretleri 282. mektubunda şöyle buyurdu:

Bir sabah vakti toplanmıştık. İlyâs aleyhisselâm ve Hızır aleyhisselâm, ruhani şekilde geldiler. Hızır aleyhisselâm ruhani olarak, biz ruhlar âlemindeniz. Allahü teâlâ, bizim ruhlarımıza öyle bir kuvvet vermiştir ki insan şeklini alırız. İnsanların yaptığı işleri bizim ruhlarımız da yapar, dedi. İlyâs aleyhisselâm hiç söze karışmadı.

6 Mayıs gününe, Hıdırellez denmesinin sebebi ise, Hızır aleyhisselâmın, kurak bir yere oturması ile o yerin yeşerip dalgalanmaya başlaması, Hızır aleyhisselâm ile İlyâs aleyhisselâmın bugün buluştuklarının kabul edilmesidir. Bu sebepten yaz başlangıcında ortalığın yeşermeye başladığı güne, yeşil manasına Hızır günü, yine bu güne Hızır ve İlyas aleyhisselâmın buluştukları rivayeti sebebiyle de Hıdırellez (Hızır-İlyas) denmiştir.

Bu gün, yaz günlerinin başlangıcı sayıldığından, temiz havadan ve bol güneşten istifade etmek niyetiyle kırlara çıkmak halk arasında âdet haline almıştır. Bu günün, İslamiyette dini bir hüviyeti, kutsiyeti yoktur.

Soğuk ve yağışlı geçen kış günlerinden sonra havaların ısınması ve toprağın yeşile bürünmesi... İnsanların açık havaya, kırlara çıkmak arzuları... Hızır ve İlyas aleyhisselâma Müslümanlar arasında duyulan sevgi ve saygı... Bunların birleşmesiyle böyle bir âdet ortaya çıkmıştır.

Ayrıca bugün, insanların bir araya gelip karşılıklı olarak muhabbet ve hürmet duyguları içinde bulunarak aralarındaki kardeşlik ve dostluk bağının kuvvetlendirilmesine vesile yapılmıştır.

Ancak son yüz sene içinde Hıdrellezin aslı ve manası bozulup, Hıristiyanların Noel Babasına benzetilmek istenmiş. Noel Babanın yılbaşında herkese hediye dağıttığı gibi Hızır da bolluk ve bereketin işareti olarak yeşilliği, çiçeği getirdiği inancı rast gele söylenmektedir. Bundan dolayı, Hıristiyanların Noel gecelerinde yaptıkları her türlü taşkınlık ve çılgınlıkların, Hıdrellez günü

Müslümanlar tarafından yapılması için propagandalar yapılmaktadır. Bunların İslamiyette yeri yoktur.

İslamiyet, Hızır ve İlyasın (aleyhisselâm) Allahü teâlânın sevgili kullarından olduğunu haber vermekte, fakat onlar adına mukaddes bir gün bildirmemektedir. Dolayısıyla 6 Mayısta İslamiyetin beğenmediği, haram ettiği şeyleri yaparak eğlenmek yasaktır.

Hıdrellezi ibadet olarak görmedikten, dinimize aykırı şeyler yapmadıktan sonra kutlanmasında bir sakınca yoktur. Bahar geldiği için sevinilip, kırlara, bayıra çıkılıp eğlenilebilir. Ancak, bugün çeşitli şekilde, suya bir şeyler atmak, gül ağacı dibine bir şeyler gömmek, şekiller çizerek niyet tutup, bu isteklerinin gerçekleşeceğine inanmak, kısmet açılsın diye ağaç dallarına bezler bağlamak caiz değildir, İslamiyetin yasak ettiği şeylerdir. Bu gibi hurafelerin kaynağı, esasen Hıristiyanlık ve Yahudiliktir.

Hızır ve İlyas aleyhisselâm, Allahü teâlânın iki sevgili kuludur. Onları vesile ederek her zaman dua yapılabilir, bunun için Hıdrellez gününü beklemeğe lüzum yoktur." demişti.

Halime Hanım, Süleyman Hocanın bu sözlerine rağmen dayanamamış... Bir ümittir diye hem tövbe edip Allahü teâlâya sığınmış hem de bir kadın, bir erkek ve bir de kız çocuğu resmi çizmiş. Sonra da "Ya Rabbi kullarının imdadına gönderdiğin Hızır ve İlyas aleyhümesselâm yüzü suyu hürmetine, oğlum, gelinim ve torunumla bizi bir araya getir, artık hasretlerine dayanamıyorum" şeklinde dua etmişti. İmam Efendinin sözlerini hatırlayınca içi rahat etmemiş, daha sonra gelip çizdiği şekilleri silmişti.

Çatalcanın Çanakça Köyünde güneş doğmak üzereydi. Gül ağacının yanına doğru giden Halime Teyze, etrafı kızlar tarafından kuşatılmış gül ağacını görünce elli yıl öncesini, akranlarıyla birlikte şimdi bu kızların yaptığı şeyleri çok daha neşeli ve anlamlı şekilde yaptıklarını hatırladı. Gönlüne "Gül ağacı, gül ağacı/Gönlüm dolu bin bir acı." sözleri düştü. Gönlünde kaç acı olduğunu bilemiyordu, ama iki acı vardı ki onu yakıp kül ediyordu... Oğlu Osmanın içinde bulunduğu hâl ve torunu Selimenin hasreti...

Fıkır fıkır kaynayan, yerinde duramayan kızlar, her şeyi hazır etmişlerdi. Çömleği gül ağacı dibinden çıkarmışlar, Halime Teyze için bir sandalye hazır etmişlerdi.

Halime Teyze, kızların yanına gelirken "İnşallah bizim herif bu vaziyette beni görmez" diye dua ediyordu.

Bahçedeki gül ağacının dibinde toplanmış on kadar kız, Halime Teyze yanlarına gelince el çırpıp sevinç çığlıkları attılar:

"İşte Halime teyzemiz geldi."

"O uğurlu elleriyle kısmetimizi çekecek."

" Haydi, davran bakalım, teyzelerin en tatlısı."

Halime Teyze, yanlarına gelince kızlar aralarına aldılar, ite kaka gül ağacın dibindeki niyet çömleğinin yanına götürdüler. Halime Teyze, "Hem ağlar, hem giderim" diyen gelinler gibiydi. Bir taraftan "Beni Hasan amcanıza rezil ettiniz" diyor bir taraftan da kızlara itaat edip elini niyet çömleğinin içine sokuyordu.

Bu arada kızların en şen şakrağı, yerinde duramazı, Hasan Amcanın yeğeni Gülümser, mani söylemeğe başlamıştı:

"Ayakkabım toz atar,

Subay bana göz atar,

Atma subay göz bana,

Her âlem bize bakar."

Maniden sonra bütün gözler, Halime Teyzedeydi. Sağ elini çömleğe daldırdı, şöyle bir karıştırdı ve içinden ilk eşyayı çıkardı. Çıkan eşya kırmızı bir düğmeydi. Kırmızı düğmeyi gören kızlar, çığlığı bastılar, gözler Ayşe Teyzenin kızı Şeymadaydı:

"Kız Şeyma! Haydi, yine iyisin, kısmetin subaydan açıldı."

"Sakın bu subay, Yaman Arifin Halil olmasın."

"Odur, odur, bu sene subay çıkmak üzere."

Şeyma, kızarmış, bozarmış bir halde, kızlara laf yetiştirmeğe çalışıyordu:

"Hadi işinize. Yaman Arifin Halil kim, biz kim? O bize bakar mı, kendi gibi okumuş birini bulur."

Şeymaya sataşma sesleri arasında Gülümser, ikinci maniyi okumağa başladı:

"Kızılcık dalı mısın?

Gönlümün malı mısın?

Yanık yanık söylersin?

Kimlere sevdalısın?"

Bu maniden sonra, Halime Teyze, tekrar elini niyet çömleğine daldırdı ve kırmızı bir gül yaprağı çıkardı. Kızlar kıkırdadı ve muhtar Ahmetin kızı Nazlıya laf attılar:

"Söyle kız, kimlere sevdalısın?"

"Bilmez gibi yapmayın... Onun kime sevdalı olduğunu bütün köy biliyor. Ama arada aşılmaz dağlar var."

Kızların sözleri karşısında, Nazlı eşarbıyla yüzünü kapadı ve koşarak uzaklaştı. Kızlar, arkasından baka kaldılar, Halime Teyze kızdı:

"Te be! Kızın derdini bilmez gibi ne sataşırsınız. Kırdınız kalbini."

İtiraz Şeymadan geldi:

"A be Halime Teyze. Bunda alınacak ne var? Öğretmen Nazife olan sevdasını yalnız bizim köy değil bütün Çatalca bilir."

Halime Teyze, üzgün üzgün başını salladı:

"Herkesin bilmesi, gönül kırmayı haklı kılmaz. Bırakın arkadaşınızı düşmanınızın bile kalbini kırmayın. Nazlıyı da sakın ola hor görmeyin. Tam tersi ona saygı gösterin. Yüce Mevlamızın işini kolaylaştırması için dua edin. Ondan mutlaka helâllik alın."

Kızlar, Halime Teyzenin bu haklı sözleri karşısında bir şey diyemediler. Nazlı, köylerinde görev yapan Nazif öğretmene sevdalıydı, ama öğretmenin ailesi bu evliliğe karşıydı.

Çömlekten çıkan eşyaların ve söylenen manilerin derdine düşen

kızlar, hemencecik Nazlıyı ve onun yürekler yakan sevdasını unuttular. Onlar, unuttular, ama Halime teyze unutamadı. Nazlının hali, taş gibi yüreğine oturdu. Çömlekten bir şey çekecek istek kalmamıştı.

Tren gelir doluca,

Yolcuları zorluca,

Sevenler beklemesin

Kavuşsunlar çabukca.

Gülümserden, maniyi dinleyen Halime Teyzenin yüreği cız etti. Oğlunu ve torununu hatırladı. Onlara kavuşmak ne kadar uzaktı. Bırakın onları köye beklemek, İstanbulda bile görmek zordu. Gelinleri Goncagül, oğlu Osmanın evlerine gelmelerini bile yasaklamıştı. Biricik evlatlarının evine gidemiyorlardı. Bu Hıdrellez sabahı... Oğlu Osmanın ve torunu Selimenin hasreti taş gibi yüreğin oturmuştu. Hızır ve İlyas aleyhisselâmın buluştuğuna inanılan Hıdrellez günü vardı... O, sevdalılarına kavuşabilecek miydi? Onun, hasretleri gönlünü yakan sevdiklerine kavuştuğu gün olacak mıydı?

Kızların zorlamasıyla elini tekrar çömleğe daldırdı ve "Bu çektiğim son, sizin dırdırınıza dayanacak halim kalmadı" diyerek çekti.

Çömlekten çıkanı görünce Halime Teyzenin eli ayağına dolaştı. Kızların görmemesi için hemen avucunu kapadı. Avucundaki elini yakmaya, oradan da gönlüne ulaşmaya başladı. Yüreğindeki hasret ateşi iyice dayanılmaz oldu. Kızlara döndü:

"Kızlar... Benden bu kadar, rahatsızlanır gibi oldum. Çömlekten sizin için bir şey çekmedim. Siz, kendiniz devam edin. Çömlekten eşyaları Şeyma çeksin. Eli uğurludur. Baksanıza kısmetine subay düştü."

Halime Teyzenin ayrılmak istemesi, kızların bütün neşesi alıp götürmüştü. Etrafını çevirdiler:

"Teyzelerin en güzeli... Katiyen gidemezsin. Çömlekteki bütün eşyalar bitmeli."

“İmkanı yok, seni salmayız.”

Halime Teyze, çaresizdi. Kızlara, içinde bulunduğu durumu nasıl anlatsın bilemedi. Onlara nasıl söyleyebilirdi... Evlat, torun hasretinin yüreğini dağladığını, çömlekten çektiği eşyanın ciğerini kor eylediğini nasıl anlatabilirdi. Bunu anlatmağa kelimeler yeter miydi? Boyun büktü:

“Kızlar! Sizi canımdan çok severim. İnanın ki, şu an burada duracak halim yok.”

Halime Teyze, eve doğru yollandı. Ama gidemedi. Gülümser, eteğinden yakalamıştı. Muzip muzip gülüyordu:

”Çiçek teyzem. Seni salarız ama bir şartla.”

Halime Teyze şaşırdı:

“Bak şu edepsize. Büyümüş de teyzesine şart koşarmış. Ne şartıymış? Benim şart falan kaldıracak halim yok.”

Gülümser, Halime Teyzenin sıkılı sağ elini tuttu:

“Bu elin içinde kimin eşyası var? Onu göstermeden bir yere gidemezsin. Çömlekten sizin için bir şey çekmedim. dedin. Kimin için çektin? Görelim kimin sevenleri trenle geliyormuş.”

Halime Teyze kızar gibi yaptı:

“Deli kız! Elimde okkalı bir şamar var, onu görmeni de hiç tavsiye etmem... Şimdi şamarı yiyeceksin, gülümserken ağlar olacaksın.”

Gülümser kıkırdadı:

“A benim teyzem, şair gibi konuştun. Teyze anlamam, ya avucunu açarsın ya da biz zorla açarız değil mi kızlar?”

Gelinen nokta kızların çok hoşuna gitmişti, kıkırdayarak hep birden bağrıştılar:

“Doğru... Halime Teyze avucunu açmalı.”

“Ya kendisi açar ya da biz açarız.”

"Halime Teyzenin yaptığı, oyunbozanlık..."

Halime Teyze, ne yapsın bilemedi. Konuşsa bir bela, konuşmasa başka bela... Avucunu açsa sıkıntı, açmasa başka bir sıkıntı... Bunların hepsi deli kızdı. Kendilerine eğlence arıyorlardı. Onlara göre hava hoştu. Kendisinin içindeki yangını nasıl bilsinlerdi. Yaparlar mı yaparlar, zorla avucunu açarlardı. Çareyi, avucunu bedenine yaklaştırıp içindekini yavaşça yere salmakta buldu ve işi şakaya vurdu:

"Hadi bakalım. Bu ihtiyar teyzenizin avucunu açın açabilirseniz."

Kızlar, büyük bir neşe içinde Halime Teyzenin eline saldırdılar. Onlar, açmak için çabalıyor, teyzeleri direniyordu. Sonunda çığlığı bastılar:

"Yaşasın, açtık."

"Ama boş... İçinde bir şey yok."

Kızlar, hayal kırıklığına uğramışlardı. Zorla açtıkları Halime Teyzenin avucunda bir şey yoktu, geçen senelerin izi kırışıklardan başka.

Gülümser yapacağını yine yaptı. Yere eğildi bağırarak doğruldu:

"Koca Ana! Buna ne diyeceksin? Bu senin kırmızı ipliğin değil mi?"

Kızlar, Gülümserin, zafer bayrağı gibi kaldırdığı şeye baktılar. Deli kızın iki parmağı arasında kırmızı bir iplik vardı. Düşman eline geçmiş al bayrak gibi sabah rüzgarında garip garip salınıyordu.

Kırmıza ipe dikkatlice bakan kızlar çığlığı bastılar:

"Evet, evet! Teyzenin ipliği..."

Gülümser, yine en sert darbeyi vurdu:

"Kızlar! Halime yengemin ipliği pazara çıktı desenize..."

Gülümserin sözleri, Halime Teyzeyi daha kırmızı eylerken, kızların neşesine neşe kattı:

"Doğru söyledin be Gülümser. Az kalsın bizi kandıracaktı."

“Allah! Allah! Halime Teyze kendi ipini çekmiş ve biz görmeyelim diye yere bırakmış ha...”

“Demek yolcuları trenle gelen Halime Teyzeymiş.”

“Hayır olsun teyzem. Beklediğin yolcular kim?”

Cevabı, Halime Teyze yerine Gülümser verdi:

“Kimi bekleyecek? Sevgili gelini Goncagülü, torunu Selimeyi ve oğlu Osman amcamı.”

Gülümserin sözleri, zehirli bir hançer gibi yüreğine saplandı. Eltisinin kızı Gülümser, niçin böyle yapıyordu? Onu üzmek için özel bir gayret mi gösteriyordu? Gönlünün en derin yarasını, hiç düşünmeden, acımasızca nasıl da üst üste hançerleyip kanatıyordu.

Gülümsere, var gücüyle bir tokat vurmak için dayanılmaz bir istek duydu. Zorla açılan elini kaldırdı, ama gül yüze indiremedi... Gülümserin gözlerine baktı. O gözlerde bir kötülük yoktu. Yalnızca çayırlarda çılgınca koşan deli taylar, kanat çırpan serçe kuşları vardı.

Halime Teyze, tükenmiş bir halde elini yana bıraktı. İnmeyen el yerine, gönülden göz pınarlarına, göz pınarlarından pörsümüş yanaklarına, hasret gözyaşları indi. Halime Teyze, gözyaşlarını saklamak, silmek için çabalamadı. Kızlara bir şey söylemeden, gönlünün yalnızlığına, yalnızlıkta, gözyaşlarında teselli aramak üzere eve doğru koştu.

Kızlar, eve doğru koşan Halime Teyzenin arkasında bakakaldılar. Halime Teyzenin, gelini ile yaşadıklarını biliyorlardı. Halime Teyzeyi en hassas yerinden vuran Gülümsere döndüler:

“Kız Gülümser! Sende hiç insaf yok mu? Halime Teyzeye bunları nasıl söylersin? Onu en hassas yerinden nasıl vurursun?”

“Bilmez misin torun hasretiyle yaralıdır?”

“Hem koca anam der hem de bunları söylersin...”

“Şey... Ben... Şaka...” diye kekeleyen Gülümser, suçlu suçlu önüne bakıyordu. Düşünmeden konuşmanın, hareket etmenin, çok şakacı kişiliğinin utancını yaşıyordu. Halime yengesini çok sever,

annesinden ayırmaz, ona koca ana derdi. Ama işte olmuştu. Şaka yapayım derken, koca anasını, yengesini kırmış, gönül yarasını kanatmıştı.

O da arkadaşlarının yanında daha fazla duramadı. Yüzünü elleriyle kapattı. Halime Teyze gibi koşarak uzaklaştı. Gözleri yaşlı mıydı? Göremediler... Gülümserin arkasından baka kalan kızlar dağıldılar. Kimse de çömlekten eşya çekecek ve mani okuyacak hâl kalmamıştı. Neşeyle başlayan Hıdırellez sabahı, gözyaşı ve üzüntüyle sona ermişti.

* * *

"Koca Ana! Koca Ana!"

Biri mi seslenmişti, yoksa ona mı öyle gelmişti? Halime Teyze, üzgün, Halime Teyze yaralıydı. Sabahki hadiseden, niyet çömleğinden eşya çekmeden doğan gönül kırıklığından sonra odasına çekilmiş... Kurân-ı Kerîm okumuş, ferahlığı, teselliyi, hasret ateşinin sönmesini ilahi kelâmda aramıştı. Ne zaman mukaddes kitabı okusa rahatladığını hissederdi.

Öğle yemeğinden sonra, kaylule niyetiyle yatmıştı. Uyur uyanık arası, kapı vuruldu, birisi seslendi gibisine gelmişti. Acaba kapıda biri var mı diye düşünürken, kapı, "Koca Ana" çığlıklarıyla yıkılırcasına gümbürdedi.

"Hayırdır inşallah" diyerek fırladı. Çığlıklar devam ediyordu.

Sesin sahibini tanıdı. Yaralı ceylan misali boynunu büken yaramazdı. "Koca Ana!" diye çığlık atan Gülümserdi. Acaba, kötü bir şey mi olmuştu. Gülümser, başka türlü böyle çığlık çığlığa kapı çalmazdı. Kalbi, küt küt atmaya başladı. Hemen aklına oğlu Osman, torunu Selime geldi. O ikisi, zaten hiç aklından çıkmıyorlardı ki... Çalınan kapı, atılan feryatlar, gönlünün ve aklının onlarla dolup taşmasına sebep olmuştu.

Oğlu Osmana bir şey mi olmuştu?

Hocası "Üç ay ömrün ya var ya yok." demişti. Aklına gelen ihtimalle dizlerinin bağı çözüldü. Ayakta durmakta zorlandı, duvar yaslandı. "Allahım! Oğlumu bize bağışla... Onun yerine benim

canımı al. Onun ayrılığına dayanamam." duasıyla kapıya yürüdü.

Heyecan, korku ve endişeyle kapıyı açtı. Açmasıyla birlikte, "Müjdemi isterim, Koca Ana! Niyet gerçekleşti!" çığlığıyla bir çift kol boynuna dolandı.

Halime Teyze, şaşırdı... Üzüntülü bir haber beklerken Tuna nehri gibi coşkulu gelen sevinç karşısında...

Gülümser "İnanılmaz şey" nidalarıyla yavru serçe gibiydi. Göğsünde kaybolmak, sanki sabahki hadiseyi unutturmak isteyen Gülümseri kollarından tuttu, hayattaki sedire oturttu. Gözleri getirdiği haberin sevinciyle akşam yıldızı gibi parlayan Gülümsere merakla sordu:

"Hayır olsun deli kız? Ne oldu? Yine yaralı gönlümü kanatmağa mı geldin?"

Gülümser, Halime Teyzenin sualini duymamış gibiydi.. "Niyet gerçekleşti. Niyet gerçekleşti." diyerek olduğu yerde çırpınmaya devam ediyordu.

Gülümseri iki eliyle tutarak sarstı:

"Deli kız! Kendine gel! Tekrar benimle oynamak niyetindeysen... Bilesin ki şaka kaldıracak halde değilim."

Halime Teyzenin sözlerinin bu sefer duydu, söylenilenler Gülümserin coşkusunu bir anda alıp götürdü, ama bir anlık. Hemen eski haline döndü ve tekrar koca anasının boynuna sarıldı:

"Sabah için özür dilerim. İstemeden yaptım. Ama inanılmaz bir şey oldu. Niyet gerçekleşti."

Özür sözleri, Halime Teyzenin burnunu sızlattı. Zaten ona kızmamıştı, Gülümseri çok severdi. Boynundaki kollarını çözdü:

"Ne niyeti, ne gerçekleşmesi?"

Gülümser heyecandan kesik kesik cevap verdi:

"Sabahleyin... Mani söyledik ya... Tren gelir doluca/Yolcuları zorluca/Sevenler beklemesin/Kavuşalım çabukca diye... Bu

maniden sonra... Sen, kendi ipliğini çekmedin mi?"

Halime teyze de meraklanmıştı:

"Eee... Çektim de ne oldu? Beni herkese rezil ettin, ipliğimi pazara çıkardın."

Deli kız utandı:

"Aman Koca Ana! Yüzüme vurmasan olmaz mı?"

Halime Teyze, Gülümsere baktı. Onun yüzünde torunu Selimenin büyümüş halini hayal etti. Gönülceğizi ısındı, Deli Kızı, öz torunu gibi göğsüne bastırdı:

"Hem de çok iyi olur. Ama insanız. Bu yaşımıza rağmen... Deli kızla deli olup nefsimize uyarız. Sen koca ananın kusuruna bakma. Yaptıklarını torun hasretine ver. Hele söyle bakalım derdin ne?"

Halime Teyzenin sözleri Gülümserin dünyalar kendisine verilmiş gibi sevindirdi. Çılgınlar gibi sıçrayarak koca anasının iki yanağına birer öpücük kondurdu:

"Müjde Koca Ana! Torun hasretin bitiyor. Niyet gerçekleşti. Geliyorlar."

Halime Teyze, tam anlamıyla şaşırmıştı:

"Deli Kız! Sen ne dersin? Hangi niyet gerçekleşti, kim geliyor?"

Gülümser, ağzı kulaklarına varırcasına konuştu:

"Aynen senin için söylenen niyet manisindeki gibi... Yolcuların geliyor. Hem de çok yakındalar."

Halime Teyzenin, heyecandan eli ayağı buz kesti. Gelmeleri için her şeyini vermeye razı oldukları mıydı çok yakında olanlar? Bu mümkün müydü? Cesaret edip, "Osmanlar mı?" diyemedi, sözü dolaştırdı:

"Öyle, niyetin gerçekleşmesi diye bir şey olmaz. Kız, beni deli etme de söyle! Kim geliyor?"

Gülümser yine gülümserliği yaptı:

"Koca Ana! Müjdemi isterim. Müjde olarak ne vereceksin? Müjdeliğimi vermeden söylemem."

Halime Teyze, kendisine işkencelerin en dayanılmazını çektiren Gülümsere ne desin bilemedi, gönlünden diline geleni, bekletmedi ve söyledi:

"Deli Kız! Gelenler beklediklerimse... Canım dahil benden ne istersen iste."

Müjdelik sözünü alan Gülümser, Koca Anasının boynuna sarıldı. Gülümsemelerin en tatlısıyla, kırmızı goncanın açması güzelliğinde olanıyla gülümsedi. Al yanaklarında nice bin renkte güller açtı ve söyledi:

"Osman amcam, Goncagül yengem ve Selime geliyor."

Halime Teyze, duyduklarına inanamadı. Gelen haberin ağırlığını kaldıramadı, olduğu yere çöktü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu, kesik kesik sordu:

"Kız... Doğru mu söylersin? Ne olur... Benimle... Böyle bir konuda dalga geçme."

"Gülümser doğru söyler anne, biz geldik."

Bu ses... Gülümserin değildi. Uğruna can feda sevdiğinin sesiydi. Hayal mi görüyordu? Halime Teyze, gözlerini ve gönlünü sese döndürdü. Karşısında gülümseyen gözler vardı. Bakışlarına can kurban gözler... Kucağında torunuyla Osman... İnanılmazdı ama yanında da tatlı tatlı ve mahcup bir yüzle bakan gelini Goncagül de vardı.

Gönlü, güç yetiremedi... Hızır ile İlyas aleyhisselâmların buluştuğuna ve dileklerin gerçekleştiğine inanılan Hıdrellez gününde böyle bir güzelliğe, sevince... Rüyada bile görse inanamayacağı böyle bir sevinci kaldıramadı. "Hayal görüyor olmalıyım" diyerek sevdikleriyle engelsiz, kavgasız, gönül kırmadan beraber olduğu rüyalar alemine daldı.

* * *

"Böyle bir güzelliği nasıl görememiş... Şu yüzdeki masumiyeti, iyilik kaynağını nasıl fark edememiş... Bu yüzün sahibinden nasıl nefret etmişti?

Demek ki, Marifetnâmede yazılan hâle düşmüştü... Hakikaten de nefret, kendini beğenme, insanın gözünü kör ediyor, hakikatleri göremiyormuş. Bir anayı ciğer paresi oğlundan, çok sevdiği torunundan ayırmayı nasıl düşünmüştü? Nasıl bu kadar zalim, acımasız, bencil olabilmişti?

Olmuştu işte... Hem de öyle acımasız olmuştu ki, garip ana, oğlu, torunu ve gelinini karşısında görünce inanamamış... O çok kadar heyecanlanmıştı ki heyecanın bu kadarını kaldıramamış ve bayılmıştı."

Goncagül, gözleri yaşlı çırpınıyor... Bir taraftan kolonya ile yüzünü ovarak sedire yatırdıkları Halime Teyzeyi ayıltmaya çalışıyor diğer taraftan da pişmanlık duyguları içinde bocalıyordu.

Hemen yanı başındaki eşi Osman ise şaşkın şaşkın baygın yatan anasına ve onu ayıltmaya çalışan Goncagüle bakıyordu.

Gördüklerine inanamıyordu. Şu son üç ayda yaşadıkları inanılır gibi değildi. Neler yaşamamıştı ki... Boşanma işini danışmak için gittiği Mehmet Hocayı görmesiyle hayatı değişmiş... Onun "Üç aylık ömrün ya var ya yok. Sen boşanmayı boş ver de ölüme hazırlan." sözüyle zamanın akışı nasıl da hızlanmıştı.

Helallik almak isterken, Goncagülü daha fazla kızdırmış, babasının evine gitmesine sebep olmuş. Yazdığı mektuplar sonrası... Goncagül, anne-babasının gelmemesi, dairenin tapusunu üzerine yaptırması şartıyla eve dönmüştü.

Ama ne olduysa bundan sonra olmuş, Goncagül de büyük değişiklik gerçekleşmişti. İşte bu değişiklik sonrası, şimdi, köyde, annesinin başı ucundaydılar... Eşi Goncagül, kaynanasına ölesiye kızan gelin, zamanında çok üzdüğü kayınvalidesini gözyaşları içinde ayıltmaya çalışıyordu.

Bütün bunların gerçekleşmesine sebep olan üç aylık müddet de bugün, Hıdrellez günü dolmuştu. Bu Hıdrellez, şu kahırlı dünyadaki

son günü müydü? Hayatının en mutlu gününde, sevdiklerinden ayrılacak mıydı? Mehmet öğretmenin dediği nasıl gerçekleşecekti?

"Artık ölsem de gam yemem... Değil mi ki bu günü, bu günde yaşadığım bu güzellikleri gördüm. Ya üç ay önceki halimle ölseydim, halim ne olurdu." düşüncelerindeki Osman, hâlâ yaşadıklarına inanamıyordu, rüyada gibiydi. Kartal, gül ile bülbülün arasından çekilmiş miydi?

Halime Teyze, gözlerini açtı. Kendisini ayıltmaya çalışan gözyaşları içindeki gelini Goncagülü, hemen yanındaki oğlu Osmanı, oğlunun kucağında masum masum kendine bakan torunu Selimeyi gördü. Gördüklerine inanamadı. Rüya devam mı ediyordu acaba? Halsizce ellerini uzattı, gelinin ellerini tuttu, sıcaklığı hissetti. Demek ki gördükleri, yaşadıkları rüya değildi. Emin olmak için sordu:

"Goncagül! Kızım sen misin?"

Goncagül, "kızım" diyen dillerin sıcaklığında yandı. Bir annenin "kızım" deyişindeki güzelliği ilk defa yaşıyordu. Daha önce yaşamadığı güzelliğin doymuşluğunda, önceki yaptıklarının utancında konuştu:

"Evet, anne, benim... Kızın... Goncagül..."

Duyduklarına inanamadı. Sevinçten aklı başından gitmiş kayınvalidenin, "anne" diyen dillere kurban olası geldi. Gördüklerine, yaşadıklarına inanamaz gözlerle bakmaya devam etti, gelinin elini hissetmez olmuştu, endişelendi. Demek ki rüyaydı... Bu kadar güzellik gerçek hayatta yaşanmazdı:

"Kızım... Gördüklerim, duyduklarım gerçek mi, yoksa rüyada mıyım?"

Eli elinde olmasına rağmen yaşadıklarına inanamaması, Goncagülün yüreğini kavurdu. Bu garip anayı, yaptıklarıyla o kadar ümitsizliğe düşürmüştü ki... Hâlâ yaşadıklarına inanamıyor, rüyada mıyım diye soruyordu.

Davrandı, kayınvalidesinin elini, kuvvetlice sıktı:

“Rüya değil anne. Biz buradayız. Elini sıktım, hissettin mi?”

Halime Teyzenin yüzü ümitsizlikle karardı, bir şey hissetmemişti, elinin farkında değildi ki onu sıkanı nasıl fark etsin:

“Hissetmedim be güzel kızım.”

Osman, annesiyle hanımı arasındaki konuşmayı içi yanarak, gözyaşları içinde dinliyordu. Goncagül, kanı çekilmiş, bembeyaz kesilmiş ellere baktı, bu ellerin bir şey hissetmemesi gayet normaldi. Halime teyzenin sağ kolunu parmak uçlarıyla kuvvetlice sıktı, cimdikledi. Cimdiklemesiyle de Halime Teyzenin yüzünde bir gonca gül açıldı, tebessüm etti:

“Tamam kızım. Şimdi hissettim. Kaynanaların hali böyle işte... Ancak gelinlerinin cimdiklemelerini fark ediyor, okşamalarını görmüyor, hissetmiyor.”

Halime Teyzenin latifesi, Goncagülü tebessüm ettirdi. Şu kaynanası ne kadar tatlı bir kadınmış, bu halinde bile şaka yapıyordu. Hemen eline sarıldı, gözyaşları içinde öptü,öptü, öptü... Hürmetle alnına götürdü:

“Hakkını helal et anne. Seni çok üzdüm.”

Halime Teyze, telaşlandı, görücülerin karşısına çıkan bir genç kız gibi kızardı:

“O nasıl söz kızım? Ne üzmesi? Ne hakkı? Ana-kız arasında hakkın sözü mü olur. Varsa hakkımı helal ettim. Sen de en ufak bir şeyde bayılan kaynanana hakkını helal et.”

Bunca yaptıklarından sonra bile kendisinden helallik isteyen kayınvalidesi karşısında bir daha ezildi. Onun yüce gönüllülüğü karşısında bir daha vuruldu gelin Goncagül... Ve yaptıklarıyla bir daha yandı, mahcup oldu, gözyaşları aktı yanaklardan gönlüne doğru:

“Varsa helal ettim annem. Benim siz de ne hakkım olabilir.”

Osman ile Gülümser, donmuş gibi gelin ile kayınvalide arasında yaşananlara bakıyor, aralarında geçen yürek yakan konuşmaları

dinliyorlardı. Baba kucağındaki bir yaşındaki Selime ise yaşananları anlamış gibi tatlı tatlı anne babasına ve etrafına gülücükler gönderiyordu.

"Güzel kızım, bize yok mu? Hakkını yalnızca en ufak bir şeyde bayılan şu dırdırcı kaynana mı helal ediyorsun?"

Ağlamalı, bayılmalı, yürekler yakan, gönülleri serinleten unutulmaz kavuşmanın telaşında, çevrelerini unutanlar sese döndüler. Konuşan, kapının kenarında duran, gördükleriyle yüzü aydınlanmış, gönlünün ışığı çehresine vurmuş Hasan Amcaydı.

Eşi Hasan amcayı gören Halime Teyze, telaşa kapıldı. Yakası açılmış, saçları dağılmış bir vaziyette kırk yıllık eşine yakalanmaktan utandı. Telaşla yanı başındaki eşarbına uzandı. Goncagül ve Osman, Hasan Amcaya döndüler. Önce Osman, sonra da Goncagül, "Varsa hakkım helal olsun" diyerek eline öptüler.

Gördükleri, duydukları ve yaşadıkları karşısında fırınlarda yanan Hasan Amcanın yüreciği Kevser havuzundan su içmiş gibi ferahlamıştı... Rahmet bulutlarıyla göz pınarları hareket geçen coşkulu baba, halini gizlemek için çareyi yine hanımı Halime Teyzeye sataşmada buldu:

"Ey mübarek kadın! Ne olacak senin halin? Kötü haberle yıkılırsın, sevinçli habere dayanamazsın. Müsaade et de, şu kırk yıllık kocan seni bir defa olsun dağınık vaziyette yakalasın. Sen dağınık haldeyken bir başka güzelsin."

Ne zaman başardı bilinmez, Halime Teyze, eşarbını bağlamış, gömleğini iliklemiş bir vaziyette ayağa kalktı, sanki az önce baygın halde yatan o değildi, eşine cevapta da gecikmedi:

"Beni dağınık yakalayıp, sonra da Bizim hanım artık hanımlık vazifesini yapamıyor diye genç hanım arayacaksın değil mi? Öyle yağma yok. Seni başkasına yar etmem."

Hasan Amca, kırk yıllık karı kocanın birbirlerine davranışları hayretten hayrete düşen gelini Goncagüle dert yandı:

"Gör kızım, şu annenden kırk yıldır neler çektiğimi... Biz can derdindeyiz, o ise et derdinde. Bu yaşlara geldik hâlâ gönlü

oynaşlarda."

Halime Teyze, Hasan Amcanın sözlerine bu sefer hakikaten kızdı:

"Sorarım ben sana Hasan Usta. Kimin aklı oynaşlardaymış. Dua et misafirlere, yoksa ayakkabıları kafana yemiştin."

Hasan Amca, seslice güldü:

"Misafirlerin olmadığı zaman, sana bunları söyleyecek kadar bunamadım. Başka zaman olsaydı, kızdığı zaman herif derdin. Şimdi ise Hasan Usta dedin. Neden? Çünkü misafirlerden utandın. Hadi davran. Misafir odasına geçelim. Bayılarak, kızarak misafirleri ellerinde eşyalarla akşama kadar burada mı bekleteceksin?

Halime Teyze, kendinden geçmiş bir vaziyette duran oğlu Osmana dert yandı:

"Oğlum. Bu baban artık iyice çekilmez oldu. Goncagül kızım uygun görürse ben sizin yanınıza geleyim. Torunuma bakarım."

Hasan Amca, taşı gediğine koymakta gecikmedi:

"Kızım kaynanalar böyle işte... Senden biraz yüz buldu ya... Hemen kapağı yanınıza atmak ister. Sakın ola daha fazla yüz verme, yoksa kaynana dırdırıyla yaşamak zorunda kalırsın. Haydi, kalkın bakalım. Siz annenizle benim konuşmamızın, birbirimize takılmamızın bitmesini beklerseniz akşama kadar beklersiniz."

Halime Teyze, kocasına kızgın kızgın baktı:

"Usta! Usta! Seninle misafirler gittikten sonra görüşeceğiz."

Kocasını fırçalayan teyze, Gülümsere baktı:

"Gel bakayım, bugün beni hem çok üzen hem de çok sevindiren deli kız... Hele yanıma yaklaş."

Gülümser, Koca Anasının sert konuşması karşısında korktu:

"Kulağımı çekmeyeceksin değil mi Koca Ana.

"Kulak çekmesiyle kurtulamazsın. Sana daha büyük bir ceza lazım."

Gülümser iyice korktu. Koca Anasının kulağını çekemeyeceği bir mesafede durdu. Gülümserin uzakta duruşu, Halime Teyzeyi, neşelendirdi:

"Yaklaş bre deli kız. Korkma! Müjdeliğini vereceğim. Hayırlı işi sonraya bırakmamak lazım... Gülümser kızım... Hayatımın en çok sevindiren müjdesini getirdin. Oğlum Osman doğduğunda bile bu kadar sevinmemiştim."

Goncagül, Halime Teyzenin "Oğlum Osman doğduğunda bile bu kadar sevinmemiştim." sözüyle bir daha vuruldu, bir anneyi ne kadar derinden yaraladığını daha iyi anladı.

Müjdelik sözü, Gülümseri heyecanlandırdı, ama müjdeliğin büyük bir ceza nasıl olacağını anlamamıştı. Korkuyla yaklaştı, Koca Anasının ne yapacağı belli olmazdı.

Herkes, merak içindeydi. Hasan Amca, Osman, Goncagül, Gülümser, hatta Selimenin gözleri Halime Teyzenin üzerindeydi. Hayatının en mutlu gününü yaşayan annenin eli, boynuna gitti. Boynundan, ipe bağlı altın çıkardı. Bu, bir beşibiryerde altınıydı.

Beşibiryerde altınını gören Gülümserin gözleri fal taşı açıldı. Gördüğüne inanamadı.

Halime Teyze hayatının en sevdiği işini yapmak için davrandı. Altını inanamaz gözlerle kendisine bakan Gülümserin boynuna taktı, yavrusundan ayrılmış bir ceylan gibi konuştu:

"Gülümser kızım. İnşallah, dünyada hep gülümser, son nefesini verirken Cennetteki yerini görür yine gülümsersin. Bu beşibiryerde annemin hediyesi... Bana verirken, Kızım, bu beşibiryerde altınını, çok darda kalmadıkça bozdurmayasın ve yanından ayırmayasın. Bozdurmadan yetmişli yaşlara ulaşırsan seni fatiha ile anacak, beşibiryerdenin kıymetini bilecek birine hediye edersin. Beşibiryerde altını, İslâmın beş şartına işaret eder. İslâmın beş şartını yerine getirmenin kadını dünya ve âhirette saadete kavuşturacağını hatırlatır. Aile saadetinin, sabır, tevekkül, kanaat, gıybet etmeme ve kusuru her zaman kendinde görmede olduğunu anlatır. Ben bu beşibiryerdeye baktıkça bunu bana hediye eden

annemi, İslâmın beş şartını, aile saadetinin beş direğini hatırladım. Elimden geldikçe bunlara uymağa çalıştım. İnşallah sen de elinden gelen gayreti gösterirsin. demişti.

Ben de elimden geldikçe bu vasiyete uymağa çalıştım. Senin de aynı gayret içinde olacağını inandığım için bu beşibiryerdeyi, hayatımın en güzel müjdesi için müjdelik olarak sana veriyorum."

Herkes soluk almaktan dahi çekinerek Halime Teyzeyi dinliyordu. Hasan Usta şaşkındı. Söylenenlerden onun dahi haberi yoktu. Halime Teyze, Gülümsere bakarak hüzünlü bir sesle konuşmasını sürdürdü:

"Beşibiryerdeye baktıkça Koca Ananı hatırlar, ruhuna fatihalar gönderirsin. Beşibiryerde bir emanettir. Dünyada en zor şey emanete sahip çıkmak, gereğini yerine getirmektir. İşte Koca Ananın sana uygun gördüğü ceza bu. Gereğini yaparsan en büyük mükafat, yapmazsan ise zararın dünya ve âhirette göreceğin ceza olur."

Boynuna beşibiryerde takılmış Gülümser, şaşkındı. İncecik, sülün boynuna idam ilmeği geçirilmiş gibiydi, konuşamadı. Müjdeliğinin neye müjde olduğunu bilemedi.

Kayınvalidesinin beşibiryerde ile ilgili anlattıkları Goncagülün aklını başından alıyordu. O, Beşibiryerde, Reşat, Hamit, Hanım altını diyerek altın liraları, zinet eşyası olarak kullananları küçük görüyor... "Allahın köylüleri ziynet eşyasından ne anlar" diyordu. Ama şimdi, Beşibiryerde için anlatılanlarla vurulmuştu... Kendisine hediye olarak beşibiryerde verilmesi için sonsuz istek duyuyordu.

Vurulan yalnızca Goncagül değildi. Hasan Amca, Halime Teyze ve Gülümser de yaşanılanlara, Goncagüldeki değişikliklere inanamıyorlardı.

Hele hele Osman... Sanki bulutların üzerinde geziyor... Bambaşka bir dünyada, olmaz sanılanların olur hale geldiği harikalar diyarında yaşıyordu.

Hasan Amcanın, "Haydi bayanlar, misafir odasına... Torunumu

daha fazla kundak içinde bekletmeyelim." davetiyle, inanılmaz sevinçlerin yaşandığı hayattan misafir odasına doğru yürüdüler. Nice hayatları gönüllere açabilmek, sevinci doyasıya yaşayabilmek ümidiyle...

Şu hayat ne garipti... Nice imtihanlarla doluydu. İnsanoğlu sevinirken de üzülürken imtihandaydı. Halime Teyze, Hıdrellez günü dilekte bulunmuş, evladı ve torununa kavuşmak, gelinin insafa gelmesi ümidiyle gül ağacı dibine, toprağa şekiller çizmiş. Sonra bunun caiz olmadığını hatırlamış ve silmişti. Arzusu gerçekleşmiş, sevdiklerine kavuşmuştu. Kim bilir belki de Allahü teâlâ hurafe olan şekilleri silmesi i sebebiyle onu dileklerine kavuşturmuştu.

Halime Teyze, Gülümsere ve bu hadiseyi duyan kızlara, insanlara nasıl anlatacaktı, sevdiklerine kavuşmasının niyet tutmasıyla bir ilgisi olmadığını...

En önemlisi de Halime Teyze, bu imtihanın farkında olacak mıydı?

Üçüncü Bölüm

Köyden döneli üç gün olmuştu. Orada yaşadıkları inanılmazdı... Goncagüle rüya gibi gelmişti. Kayınvalidesi Halime Teyzeyi yakından tanıdıkça hayranlığı artmış, annesinde bulamadığı sıcak, karşılıksız anne sevgisini onda bulmuş... "Niçin yakından tanımadan düşmanlık yaptım, hem kendimi, hem eşimi, hem de böyle muhterem, gerçek bir anneyi üzdüm" diye kendi kendini yemişti.

Çanakça Köyünde, bir hafta kalmışlardı. Goncagül, hayatının en güzel, en anlamlı günlerini, burada yaşamış, gerçek sevgiyi burada tatmıştı. Başta Gülümser, Ayşe ve Şeyma olmak üzere köy kızlarıyla kaynaşmış, onlarla birlikte gönlünce eğlenmiş... Kırlarda, kızlığında yaşamadığı nice güzelliği yaşamış... Her çiçeğin ayrı bir manası olduğunu, eski sevgililerin çiçeklerle haberleştiğini, sevgilerini bin bir renk ve kokudaki Cennet müjdecisi bu tabiat harikalarıyla bildirdiklerini, çiçek bulamaz iseler kömür göndererek sevginle yandım, ot göndererek hasretinle kavruldum dediklerini öğrenmişti.

Elleri mutfakta yemek için bir şeyler hazırlamakla meşgul... Gözleri ve gönlüyse salonda oynaşan baba ve kızındaydı. Onların mutluluğunu, kuşlar gibi cıvıldaştığını gördükçe, hafiflediğini, kanatlanıp, gökyüzünün sonsuz mavililiklerinde kanat çırptığını hissediyor... Kavgasız bir yuvanın, gül gibi geçinmenin verdiği huzuru doya doya yudumluyordu.

Bakışları eşi Osmana takılınca yüreği sancıdı, gönül huzuru kanatlanıp gitti, endişe bulutları çöreklendi. İşte yine dalıp gitmişti. Son zamanlardaki yaşadıklarıyla mutluluğun zirvesine çıkan Osman, bazen böyle dalıp dalıp gidiyordu.

"Üç ay içinde öleceğim" düşüncesinden, üç ay dolmasına ve yedi gün geçmesine rağmen hâlâ kurtulamamıştı. Goncagülün "Gel Mehmet hocaya gidelim durumu öğrenelim" teklifine "Hayır"

demiş... "Mehmet hocanın vereceği cevap belli, daha öncekinin aynısı olacak" diyerek karşı çıkmıştı. Karşı çıkmıştı, ama işte kurbanlık koyuna dönmüştü. En sevinçli anlarında yüzünü bir anda hüzün kaplıyordu.

Evet, Osman, kızı Selime ile oynarken yine dalıp gitmişti. Aklına yine Mehmet hocanın, "üç aylık ömrün ya var ya yok." sözleri gelmişti. Üç ay dolmuştu işte. Hemen ölecekmiş, son anlarını yaşıyormuş gibisine geliyordu. Sevdikleriyle birlikte mutluluğu yakalamışken, onlardan ayrılacak mıydı?

Üç aydır yaşadıkları inanılır gibi değildi. Hem kendisinde hem de Goncagüldeki değişiklikler... Akılla nasıl izah edilirdi. Daha doğrusu kendisi değişmişti. O değişince Goncagül de değişmişti. Mehmet Hocanın, "Sen iyi olursan herkes iyi olur." sözüyle ne demek istediğini daha iyi anlamıştı. Mutluluğu yakaladım dediği anda bırakacak mıydı?

Osman bu düşünce sonrasında huzursuz oldu. Hemen, " Tövbe ya Rabbim... Ölmem mi yoksa kalmam mı hayırlı sen bilirsin. Senden gelen her şeye boynum kıldan ince... Ölüm-hayat, hakkımda hangisi hayırlı ise onu nasip eyle." diye önce tövbeye, sonra duaya durdu.

"Hayırlısını nasip eyle." duası, Osmanın gönlünü dünyaları alacak kadar genişletmiş, derdini, sıkıntısını azaltmıştı. Bu ne güzel, ne anlamlı duaydı. Rabbin razı olduğuna boyun bükmeyi ve hakikate kavuşmayı ne güzel ifade ediyordu.

Kul, iyi, hayırlı bildiği için gücü yettiğince gayret edecek, sonra da "Ya Rabbim, ben, hayırlı olduğuna inandığım için çalıştım. Neyin hayırlı olduğunu en iyi bilen sensin. Sana teslim oldum, hakkımda hayırlı olanı nasip eyle" diye duaya duracak. Başına bir kaza geldiğinde, bir belaya uğradığında, bunların meydana gelmesinde kendi iradesi, fiili işe karışmışsa önce tövbe edecek sonra da "Bunda da bir hayır vardır." deyip tevekkül edecek, başa gelenleri günahlarına kefaret, sevgilinin kemendi bilecek.

Eğer başa gelende iradesi, fili karışmamışsa dertlere, belalara nimetlerden çok daha fazla sevinecek, oynayarak karşılayacak.

"Yüce Mevlam, beni seviyormuş ki, beni kendine döndürecek bela kemendini gönderdi, cezamı ahrete bırakmadı." diye neşelenecek.

Allah dostlarının öğrettikleri ne kadar da güzeldi. Bu şekilde iman, tevekkül eden "Bunda da bir hayır vardır" diyen, hayırlısını isteyen kişi... Psikolojik rahatsızlığa yakalanır mıydı? Depresyon geçirip isyanlara düşer miydi? Çevresiyle kavgalı olur muydu? Tabi ki olmazdı.

Erzurumlu İbrahim Hakkı hazretlerinin "Hak şerleri hayreyler/ Zannetme ki gayreyler/Arif anı seyreyler/Mevla görelim neyler/ Neylerse güzel eyler." mısraları gönlünde çiçek açtı. Osman, kuş gibi hafiflediğini hissetti. Beyni, "Üç ay doldu" cenderesinden kurtuldu.

Bedeni mutfakta, gözleri ve gönlü salonda, eşi ve çocuğunun yanında olan Goncagül, bir anda başının döndüğünü hissetti. Düşmemek için buzdolabının kapısına tutundu. Bir müddet hareketsiz kaldı. Gücünün yerine geldiğini hissettiği an doğruldu. Bu sefer de içi bulanır gibi oldu. Kusacağım endişesiyle banyonun lavabosuna koştu. İki eliyle lavaboyu yakaladı, kusmak için bekledi, ama kusmadı.

Bu neyin nesiydi? Acaba beyninde ur falan mı vardı? İnsan ne kadar acizdi. Can ne kadar tatlıydı. En ufak bir rahatsızlıkta, aklına en kötü hastalık geliyordu. Gazete ve internet sayfalarında yazılan, televizyon ve radyoda anlatılan her hastalığı kendinde buluyor, günlerce bunun üzüntüsüyle yaşıyordu.

Hastalık düşünceleri içinde bocalayan Goncagülün gözleri, babasıyla alt alta üst üste boğuşmaya çalışan Selimeye kaydı.

Selimeyi görünce, bir şey hatırladı, elinden olmadan kızardı. Acaba... Düşündü, mümkündü, eli ayağına dolaştı. Ne yapacağını şaşırdı, bağırmamak için kendine zor tuttu. Osmana söylese miydi? Kendine hâkim oldu. Ya düşündüğü gibi değilse. Beklemeli ve emin olmalıydı. Yarına kadar nasıl bekleyecekti? Vakit geçer miydi?

* * *

Ayakları yere basmıyor, sanki uçuyordu. Sağlık Ocağından eve

nasıl ulaştı bilemedi. Kızı Selimeyi kapı bir komşuları Ayşe Hanıma bırakmıştı. Haberi alınca, ne hikmettir bilinmez kızını daha fazla özlemişti. Beklenenin kokusunu, eldekinden alma umudu muydu? Şu yüce Mevlanın işlerinde ne cilveler vardı. Ölüm meleğini bekleyenlere, müjde haberleri, dünyalık peşinde olanlara, hiç ölmeyecekmiş gibi davrananlaraysa, ölüm melekleri geliyordu.

Ölüm meleği aklına gelince, eşini ve üç ay meselesini hatırladı.

Ya Mehmet Hocanın dediği çıkarsa... Ya sevdiceği aralarından ayrılırsa ne yapardı, nasıl yaşardı... Yükünün daha da fazlalaştığı bu dünyada nasıl hareket ederdi... Süleyman Hocanın anlattıkları aklına geldi. "Tövbe, ya Rabbim tövbe... Her işinde nice bin hikmet vardır. Sen, beni bana bırakma. Hakkımızda hayırlısı neyse onu nasip eyle" diye tövbeye, dualara durdu, yüce Mevlasına sığındı, rahatlar gibi oldu.

Eve ulaşınca, kızını hemen komşusundan aldı. Yeni yeni düzgün konuşmaya, söylenenleri anlamaya çalışan yavrusuna sarıldı. Sanki ebedi olarak ondan ayrılacakmış gibi kucakladı.

Zaman geçmek bilmedi. Sağlık Ocağından dönüşünden akşama kadarki üç saat üç asır gibi geldi. Zaman durur gibi olunca okudu, ebedi saadetin yolunu gösteren ilmihal kitabını okudukça rahatladı.

Şu annelik... Anlaşılması ne kadar zordu. Sevinirken ayrılığın, hasretin derdine düşüyordu. Anne olmayanların, bu ilahi lezzeti tatmayanların anneleri anlamaları mümkün müydü?

Ya babalar... Onlar, anneleri anlayabilir miydi?

Bakalım ne olacaktı? Osman, "Müjdemi isterim" deyince nasıl tepki gösterecek, müjdelik olarak gönlünde yatanı bilecek miydi?

Gönlündeki gonca güller açmak için sabırsızlanıyor, "Vakitsiz açan güller, ya sıcakta ya da soğukta kavrulur" ikazını dinlemiyorlardı. Söz dinlemeyen yalnızca güller miydi? Beynindeki ziller de çalmak, sevinç zamanının geldiğini haykırmak için acele ediyorlardı.

"Zırnnn."

Goncagül, şaşırdı. Çalan beynindeki mi yoksa kapının zili miydi?

Bilemedi... Bekledi, tekrar çalması için. Ve çaldı... Kapının ziliydi. Koştu, gelen, müjdeyi vermek için beklediği sevdiceğidir ümidiyle... Blok kapısı düğmesine bastı, seslendi, kim o, diye. "Benim, Osman." cevabı geldi. Müjdeyi vermek için sabırsızlandığı eşi, sevdiceği geliyordu.

Heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Bekledi, eşinin, asansör ile bulundukları beşinci kata ulaşmasını. Kapı deliğinden, asansör kapısının açıldığını görmesiyle birlikte heyecanı iyice arttı. Beyi, asansörden çıktı. Bir elinde anahtar, diğer elinde de bir demet gül vardı. Anahtarı kapı kilidine uzattığı anda, kapıyı açtı.

Osman, kapının birden bire açılması karşısında şaşırdı. Karşısında hanımını görünce selâm vererek içeri girdi. Gülleri, gül yüzde güller açarak eşine uzattı:

"Gönlümün sultanı... Biricik gonca gülüm. Bu gonca gülleri, size sevgimin küçük bir nişanesi olarak kabul edin lütfen."

Goncagül, gonca güller karşısında müjdeli haberi unuttu. Açmak için izin bekleyen kırmızı gonca güllere baka kaldı:

"Çok teşekkür ederim efendim... Şimdiye kadar aldığım en güzel, en anlamlı hediye."

Hanımının fark etmeden söyledikleriyle Osmanın yüreği sancıdı. Hanımı haklıydı. Evlilik hayatında hanımına ilk gonca gül getirişiydi. Ama Osman da haklıydı. Gülün ne söylediğini, ne anlattığını, neyi temsil ettiğini daha yeni öğrenmişti. Gerçi gül ile gülmenin ne olduğunu henüz tam anlayamamıştı. Ne olduğunu az çok fark ediyordu. Özellikle de hanımı Goncagüldeki inanılmaz değişiklikten sonra... Ama emin değildi. Mehmet Hoca, "Gül ile gülmek anlatılmaz yaşanılır" demişti. Osman da bekliyordu, gül ile gülebilmenin sırrına erebilmek için...

Osman, tam manasıyla güle odaklanmış, diğer çiçekleri ve güzellikleri görmez olmuştu. Gözünü Edebiyat Öğretmeni Sabri Bey açmıştı.

Osman yine güllerden sual edince gülmüş, "Osman kardeş... Bize çok şeyler söyleyen yalnızca güller değil. Hiç düşündün mü

ecdadımız evinin içini, dışını niçin bin bir çeşit çiçekle donatmış. Ağaca, yeşile ve suya bu kadar çok niçin sevdalanmış? Çünkü bunların asılları Cennettedir. Cennet de Yüce Mevlamızın razı olduğu ebedi güzellikler diyarıdır.

Atalarımız, çiçekleri, ağaçları ve suyu, Cenneti hatırlatan birer işaret, alamet görmüş... Çevresini bunlarla güzelleştirmiş, her zaman Cenneti, Cennetin sahibini ve oraya götürecek amelleri hatırlamak için... İnanan insan için bütün varlıklar, Allahü teâlânın varlığına işarettir. Bunun için kainata âlem, yani Yaratanımızın varlığını gösteren alâmetler, işaretler demişiz." şeklinde konuşmuştu. Bundan sonra da Osmanın yalnızca güle değil, bütün çiçeklere, ağaçlara, kuşlara ve suya bakışı değişmişti.

Osmanın gözleri, selâmını ve elindeki gonca gül demetini alan eşinin yüzünde kala kaldı:

"Hayır olsun, hanım. Seni çok heyecanlı görürüm. Yüzünde güller tomurcuklanmış..."

Goncagülün yüzünde tomurcuklanan güller kırmızı açtı:

"Getirdiğin gonca güller sebebiyledir."

"Sen de daha başka bir şey var, hemen dilinin ucunda. Hayırdır inşallah, ne var, ne oldu?"

Goncagülün yüzünde gülücükler neşe saçtı:

"Hayra da, şerre de vesile olabilecek bir durum... İnşallah, hayırlara, ebedi güzelliklere sebep olur."

Birlikte salona geçtiler. Osman ceketini çıkarıp oturdu, iyice meraklanmıştı:

"Son yaşadıklarımızdan sonra... Kalbim heyecan kaldırmaz oldu. Söyle de yüreğim minik serçe gibi titremesin."

Goncagül, hemen teslim olacak gibi değildi:

"Müjdelik sözü almadan katiyen söylemem."

"Hımm... Müjdelik istediğine göre sevinçli bir haber olmalı."

"Evet, duyunca çok sevineceğin bir haber... Müjdelik olarak ne

vereceksin? Yoksa söylemem."

Osman iki elini yana açtı "Bir tanem, canımı iste canımı vereyim. Her şeyim, neyim varsa senin. İstersen araba alalım." dedi. Gülerek "Daireyi de üzerine yaptırdım. İnan ki başka şeyim yok." sözlerini söyledi.

Daireden söz edilmesi Goncagülü kızdırdı:

"Efendi! Şunu yüzüme vurmasan olmaz mı? Hemen şimdi gidelim, tapuyu tekrar senin üzerine yaptıralım."

Hanımının sözleriyle Osmanın eli ayağı buz kesti, telaşlandı, istemeden baltayı yine taşa vurmuştu:

"Goncagülüm, çok özür dilerim. Hakkını helal et. Daireden bahsederken zerre kadar sana dokundurma niyetiyle konuşmadım. Şaka olsun diye söyledim. Yemin billah, sözüm doğru, neyim varsa her şeyim senin."

Goncagül, eşinin telaşını, yüzünde yanlış anlaşılmaktan doğan ıstırabı gördü. Yanlış anlamak, yanlış anlaşılmak... Kalplerin kırılması ne kadar da kolaydı. Osmanın ellerinden tuttu, kuvvetlice sıktı:

"Tamam, üzülme... Yanlış anladım. Hakkımı helal ettim. İstemeden seni de üzdüm sen de helal et. Yalnız şunu iyice kafana sok. Araba falan sözüyle ağzımdan laf alamazsın. Ben arabadan falan çok daha anlamlı bir müjdelik istiyorum. Yoksa söylemem."

Osman, eşinin gayet ciddi olduğunu fark etti:

"Goncagülüm, Selimenin annesi. Arzuna can feda... Çok ufak da olsa bir ipucu verseydin."

Osmana hak verdi. Hiç ipucu olmadan arzusunu bilmesini istemek haksızlıktı, elini çenesine koydu, çok derinden düşünüyormuş gibi yaptı:

"İpucu istedin ha? Tamam, ipucu vereceğim. Ama buna rağmen bilemezsen cezan çok ağırlaşacak ha, ona göre. Kabul mü?

Osman, boynunu uzattı:

“Kabul Sultanım. Senden gelecek her türlü cezaya razıdır bu köleniz.”

Goncagül, bir hanım sultan edasıyla konuştu:

“Hımm... Bre haddini bilmez köle. Konuşma! Konuştukça daha çok pot kırarsın. Hele dinle, ipucunu veriyorum. Beşi bir araya geldiler, postu en güzel yere serdiler. Sana beş dakika mühlet.”

Osman, itiraz etti:

“Sultanım... Beş dakika çok az değil mi? Hiç olmazsa bir saat olsaydı.”

“Bak hâlâ itiraz eder. Hem Sultanım dersin hem de itiraz edersin. İtirazı sürdürürsen süreyi üç dakikaya indiririm. Sana cevabı hemen yakalatacak bir ipucu verdim. İyi düşünene dakika bile yeter.”

Hanımının niyetinin ciddi olduğunu fark eden Osman, itirazı kesti, cevabı bulmak için akıl yürütmeğe başladı:

“Beşi bir yere geldiler... Sonra da en güzel yere yerleştiler ha? Bunlar, Ankaradaki derin çeteler olmasın.”

Goncagül güldü:

“Sen dalganı geç bakalım. Süren tükeniyor. Sonra ne yapacaksın?”

“Aman Sultanım, medet. Biraz daha yardım edemez misin?”

“Yardım falan yok. Hele bilme de başına gelecekleri gör. Halime annem bile elimden kurtaramaz seni.”

Halime anne sözü, Goncagülü açık verdim diye titretti, Osmanın kafasında çağrışım yaptı, bir ışık yaktı. Ah şu anneler ah. Uzaklarda olduklarında bile evlatlarının yardımına koşuyorlardı. Halime anne sözüyle Osman, köye yaptıkları son ziyareti, bu ziyarette yaşananları hatırladı. Yaşananlar içinde de annesinin Gülümsere hediye ettiği beşibiryerde altını aklına geldi. Evet, beşi bir yere gelmişler, en güzel yere, bir bayanın gerdanına yerleşmişlerdi. Her halde beşibiryerde altını olmalıydı. Ancak iyice emin olmadan söylememeliydi.

“Cevap hakkım tek mi?”

Cevabı az çok tahmin ettiğini, emin olmak için sorduğunu anladı, onu bu fırsatı vermemeliydi:

“Evet tek.”

“Son bir şey sorabilir miyim?”

“Son, başka soru yok.”

“Tamam, son. Yenir mi?

“Yenmez.”

Osman, düşünüyormuş, hesap ediyormuş gibi yaptı ve “Beşibiryerde altını” diye bağırdı. Goncagül, Osmanın bilmesine hem sevindi hem de kızdı:

“Tamam, tamam! Ne bağırıyorsun. Bu kadar ipucu verdikten sonra kundaktaki bebekler de bilir. Söyle bakalım müjdelik olarak beşibiryerde altını alacak mısın?

Osmanın coşkusu geçmemişti:

“Ne demek, bir değil beş beşibiryerde alırım ben sana. Sahi hanım, bilezikler, pırlanta yüzükler varken nereden aklına geldi Beşibiryerde?”

“Nerden olacak? Köyden, Halime annemden... Onun Beşibiryerde altınıyla ilgili söyledikleri bana çok tesir etti. Ben de böyle çok anlamlı bir hediye almak istedim.”

Osman, Goncagülün Beşibiryerde isteğiyle tam manasıyla vuruldu. Şu yüce Mevlanın işine bak. Daha iki ay öncesine kadar kaynanasını en büyük düşman gören Goncagül, şimdi onu örnek alıyordu. Goncagülü bu kadar heyecanlandıran neydi? Goncagül, müjdelik sözü almış, ama müjdeyi söylemiyor, sormasını bekliyordu. Daha fazla beklemeğe tahammül edemedi ve sordu:

“Hanım... Şu Beşibiryerdelik müjdeli haberi deyiver hele, yoksa kalpten gideceğim.”

Müjdeli haberi vermeğe niyetlenen Goncagülün yüzünde bir

anda bin bir renk ve kokuda güller açtı, adeta kanatlandı. Gözlerinin içi gülüyordu:

"Sıkı dur, söylüyorum. Ben, hamileyim."

"Ben hamileyim." sözü bomba oldu, Osmanın beyninde patladı. Kulakları uğulduyor, beyni kaynıyordu. Düşmemek için koltuğun kenarına tutundu. İnanamaz gözlerle sordu:

"Yanlış duymadım değil mi? Ben hâmileyim dedin.

Goncagül, Osmanın durumunun farkında değildi. Coşkuyla cevap verdi:

"Yanlış duymadın, hamileyim. Hem de kırk günlük."

Kırk günlük deyince Osman bu sefer halini gizleyemedi, sapsarı kesildi. Goncagül, kocasının halini görünce endişelendi:

"Efendi, ne oldu? Çok mu heyecanlandın? Yoksa sevinmedin mi?"

Eşinin yoksa sevinmedin mi sözüyle Osman iyice telaşlandı. Nasıl sevinmezdi, dünyalar onun olmuştu. Ama endişeleri, korkusu vardı. Cevap vermeğe çalıştı:

"Sevinmez olur muyum? Hem de çok sevindim. Hiç beklemediğim bir haberdi, çok şaşırdım. Biraz da endişelendim."

"Endişelendin mi, neden, geçim korkusuyla mı?

"Yok be, sultanım. Geçim korkusuyla endişelenir miyim? Rızkı veren Allahü teâlâ. Endişem başka şey için... Şu üç ay meselesi... Başıma bir hal gelirse iki çocukla ne yaparsın?"

Goncagül, bu sefer kızgınlığına hâkim olamadı:

"Yeter be Osmanım yeter. Kurtul artık şu üç ay meselesinden. Üç ay dolalı on beş gün oldu, bak hâlâ hayattasın. Hayatı hem kendine hem de bize zehir etme. Yeter artık... Bak, beklediğimiz bir yolcumuz var."

Osman ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Çaresizdi, kalbine söz dinletemiyordu:

"Sultanım, elimde değil. İçimde her an ölecekmişim gibi bir his var. Sanki Azrail daima tepemde, beni hiç yalnız bırakmıyor. Seni daha fazla üzmemek için bu histen kurtulmak istiyorum ama bir türlü mümkün olmuyor. Ne olur benim kusuruma bakma. Dua et, Rabbim hayırlısını nasip etsin."

Goncagülün kızgınlığı geçer gibi oldu, kocasına takıldı:

"Yarın gelirken Beşibiryerdeyi sakın unutma, unutursan eve gelme. Eğer unutursan, işte o zaman görürsün, bakalım ölüm nasıl olurmuş."

Osman, Goncagülün "Eğer unutursan, işte o zaman görürsün, bakalım ölüm nasıl olurmuş." sözüyle tepeden tırnağa titredi. Goncagül ne yapmıştı böyle... Hiç ölümle şaka olur muydu?

* * *

"Hayır, olamaz... Olmuştu işte, unutmuştu... Kafa mı kaldı bende?"

Osman, yeni aldığı arabayla ilk göbekten İstanbul istikametine geri dönmek için hareketlendi. Sahil yolundan Yedikulede Topkapı surları dışına çıkmak üzereydi. Surlardan çıkar çıkmaz ilk göbekten geri döndü.

Nasıl da unutmuştu. Hem de eşinin "Unut da, işte o zaman gör bakalım ölüm nasıl olurmuş" diye tembihlemesine rağmen... Nasıl unutmasın? Aklı bütün gün, eşinin hamileliğiyle meşgul olmuştu. Hem çok sevinmiş hem de endişelenmişti, "Eğer ölürsem Goncagül iki çocuğuyla ne yapar?" düşüncesiyle.

Bu şekilde düşünmesine, "Sana ne oluyor, sen kendini ne zannediyorsun? Rızka Allahü teâlânın kefil olduğuna inanmıyor musun? Çalışmanla mı ailene baktığını zannediyorsun? Çalışmanın, yalnızca bir sebep olduğunu bilmiyor musun?" gönül sesiyle kızmıştı. Kızmıştı ama bütün gün eğer ölürse Goncagül ve çocuklarının ne olacağını düşünmekten kendini alamamıştı. Alamayınca da Beşibiryerde altını için Kapalı Çarşıya gitmeyi unutmuştu.

Hâla gül ile gülememiş, bırak gülmeyi, bunun ne olduğunu bile

öğrenememişti.

Mehmet Hocanın dediği üç ay dolmuş, on beş gün de geçmişti. Goncagül haklı mıydı yoksa? Mehmet Hoca o sözü öylesine mi söylemişti? Üç aya kendisi mi böyle bir mana yüklemişti? Baksana üç ay geçmiş bırak ölmeyi, en ufak bir kaza bile geçirmemişti.

Ruhu bedenini terk etmemişti, ama başka şeyler onu terk etmiş, biraz olsun insanlıktan nasibini almış, nefsini tanımış, başkalarıyla uğraşmayı, başkalarını düşman görmeyi bırakıp asıl düşmanıyla, nefsiyle mücadeleye başlamıştı. Bu başlangıçla da mutluluğu, gerçek saadeti tatmıştı.

Osman bin bir düşünce içinde Beyazıta geldi. Arabasını park etti. Cep telefonuna sarıldı. Numarayı çevirdi, karşıdan "Alo, buyurun." sesi geldi, Goncagüldü. "Sultanım... Benim, Osman... Beşibiryerdeyi almayı unutmuşum. Malum düşünceler... Bütün gün kafamı meşgul edince böyle oldu. Sen de Unutma, unutursan sakın eve gelme. Hediyeyi almadan gelirsen ölümlerden ölüm beğen deyince yoldan geri döndüm. Arz ederim." diyerek mazeretini söylemeğe çalıştı. Telefondan gülme sesi geldi. Arkasında da "Efendi söylediklerin Ağır Ceza Mahkemesine verilmiş bir savunma dilekçesi gibi. Biraz kızdım, fazla değil. Sen yine de beşibiryerdeyi almadan gelme. Yoksa ölümlerden ölüm beğen. Şimdi ve akşam söylediğim bu sözler şakaydı. Kendini sıkıntıya sokma. Bir an önce eve bekliyoruz kızın Selime ve ben..." cevabı geldi. Osman, peki diyerek telefonu kapattı. Eşinin söylediklerinin şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu bilemedi, ona ciddi gibi geldi. "Ne olursa olsun Beşibiryerdeyi bu akşam bulmalıyım. Bulmadan eve gitmek yok." düşüncesiyle hareket etti.

Goncagül Hanım, telefon elinde kala kaldı. "Sen yine de beşibiryerdeyi almadan gelme. Yoksa ölümlerden ölüm beğen." demekle iyi yapmadığı hissine kapıldı. Gerçi şaka demişti. Ama gönlü, her şakanın arkasında gerçek payı olduğu söylüyordu. Süleyman Hocadan, bazen meydana geleceklerin ağızda çıkan söze bağlı olduğunu, Peygamber Efendimizin "Ya hayır söyleyin ya da

susun." buyurduğunu duymuştu.

Telefon konuşması, rahatlatmak yerine onu huzursuz etmişti. "Ya Rabbi, bu konuşmamda edebe aykırı, günah sözler varsa tövbe ettim, sen hayırlara çevir." duasıyla kızı Selimenin yanına doğru yürüdü, karnındaki bebeğin de onunla birlikte yürüdüğü hissetti.

Telefon konuşmasından sonra... Osman, Kapalı Çarşının kuyumcular kısmına koştu. Rastladığı ilk sarraf dükkanına girdi. Tezgahtaki gence, Beşibiryerde altını var mı diye sordu. Genç anlamadı. Böyle bir şey duymadığını söyleyerek ustasına seslendi. Ustası geldi. Aynı şeyi ona sorunca, "Efendi Beşibiryerde altınları piyasadan kalkalı hemen hemen on sene oldu. Artık arayan soran olmadığı için getirmiyoruz. Ancak koleksiyoncuların elinde bulunur." cevabını verdi.

Osman hemen diğer kuyumcu ve sarraflara uğradı. Hepsinden aynı cevabı, "Ancak koleksiyonculardabulursun" cevabını aldı.

Hatta bazı kuyumcular, "Efendi, bu zamanda da Beşibiryerde mi olur. Git onu nenenin çeyiz sandığında ara." diyerek dalga geçtiler.

Osman çıldırmak üzereydi. "Koca Kapalı Çarşı da beşibiryerde nasıl bulunmaz?" diyerek kendi kendini yiyordu. "Beşibiryerde altını, İslâmın beş şartına işaret ediyormuş. İslâmın beş şartını yerine getirmenin çok kıymetli olduğuna, kadını dünya ve âhirette saadete kavuşturacağını, aile saadetinin, sabır, tevekkül, kanaat, gıybet etmeme ve kusuru her zaman kendinde görmede olduğunu anlatıyormuş. Bu güzellikleri anlatan şey, tabi ki bulunmaz. Gülün, çiçeklerin ne söylediğini unuttuğumuz gibi Beşibiryerdenin ne anlattığını da unuttuk. Hatırlanmaması için de Beşibiryerdeyi ortalıktan kaldırdık." şeklinde düşünerek gelinen acı noktayı anlamağa çalışıyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Şaka yollu da olsa, eşi Beşibiryerde olmadan gelme diye tembihlemiş, kendisi de büyük konuşarak, "Beşibiryerde altınını almadan eve gitmek yok." demişti.

İyi tanıştığı kuyumcu arkadaşlarından birinin yanına gitti. Onun

aracılığıyla koleksiyonculardan biriyle telefonla konuştu. Bin bir rica ile söz aldı. Adamın dükkanı Şişlideydi. Koleksiyoncu, saat yirmi ikiye kadar bekleyeceğini, bu saatten sonra bir dakika bile durmayacağını, başka bir randevusunun olduğunu söyledi. Adresi alan Osman bir an önce Şişliye gidip koleksiyoncuyla buluşmak için arabasına bindi, sahil yolundan gaza bastı. Yetişebilmek için yalnızca yarım saati vardı. Osmanın gözü saatte, ayağı gaz pedalındaydı... Beyni ise Beşibiryerdeyi hanımına ulaştırmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Aklı devreden çıkmış, gaz pedalına yalnızca hisleri hükmediyor, "sür Osman sür" diyordu.

Dolmabahçeden Taksime dönülen kavşağa yaklaştıklarında Osman, cebine davrandı. Adresi merak etmişti. Cebinden kimlik kartlarının bulunduğu cüzdanı çıkardı. Hem araba sürüyor hem de cüzdana bakmaya çalışıyordu. Cüzdanda adresin yazılı bulunduğu kağıdı buldu. Okudu, tam tekrar cebine yerleştiriyordu ki... Karşıdan gelen bir araba kendisini sıkıştırdı. Cüzdanı aceleyle direksiyonla ön cam arasındaki boşluğa attı. Cep telefonu da oradaydı. Hayret etti. Onu oraya nasıl koyduğunu hatırlayamadı. Tam almak için uzanırken sarı ışığın yandığını fark etti. Telefonu bulunduğu yerden almakta vazgeçti. Gaz pedalına yüklendi.

Gaz pedalını hislerinin emrine veren yalnızca Osman değildi. İstanbulda binlerce kişi, gaz pedallarını hislerinin komutasına teslim etmişti. Niceleri daha hızlı gitmenin, öne geçmenin derdindeydi. Bunlardan biri Taksimden Dolmabahçeye inmek üzereydi, Osman, Taksime dönmek üzereyken... Birisi sarıdan kırmızıya geçişteki, öteki de kırmızıdan sarıya geçişteki boşluğu yakalamak için fırladı.

İkisi de sarıyı yakalamışlardı, ama ya sonrası... Sarıda acele gidişin ecele gidiş olduğu akıllarına bile getirmediler.

İki acele giden tam Dolmabahçe Saat Kulesinin önünde buluştular hem de kafa kafaya... Her ikisi de doksan kilometre hızla gidiyordu.

Osman, çarpışmanın şiddetiyle sarsıldığı an "Allah" diye haykırırken aklına ilk olarak Mehmet Hocanın "Üç ay ömrün ya kaldı ya da kalmadı." sözü geldi. "Mehmet Hocanın dediği çıktı." diye gülümsedi. Ölümünden sonra eşi ve çocuklarının ne olacağını

düşünerek üzüldü. Beyninde şimşek çaktı, sonrası karanlıktı.

* * *

Saat gecenin 12si olmuş Osman hâla gelmemişti. Bu saate kadar gecikmezdi, gecikirse de mutlaka haber verirdi. Telefon ederdi. Eşinin cep telefonundan aradı. Çalıyordu. Uzun müddet çaldırdı ama açılmadı.

Aklına bin bir türlü düşünce geliyordu. İçinde anlatılmaz bir tedirginlik vardı. Özellikle de kocasına söylediği "Yarın gelirken Beşibiryerdeyi sakın unutma, unutursan eve gelme. Eğer unutursan... İşte o zaman gör bakalım ölüm nasıl olurmuş." sözü aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Kim sorarsa şaka olarak söylemişti. Ölüm ile şaka olur muydu?

Gözleri annesinin içinde bulunduğu durumdan habersiz mışıl mışıl uyuyan Selimeye gitti. Dayanamadı, yüzüne bir öpücük kondurdu. Sağ eli, karnının üzerine gitti... Bekledikleri yolcuyu, misafiri hissedebilmek için... Kendisini fark ettirebilmesi için daha çok erkendi ama anne gönlü ferman dinlemiyordu. Eşinden haber beklediği şu saatlerde sanki anne karnındaki bebekten güç almak istiyordu.

Babasına telefon etmeyi düşündü. Sonra vazgeçti, onu da boşu boşuna telaşa vermiş olacaktı. Ne anlaşılmaz şeydi. İki üç saattir hiç aklından çıkmıyordu, Mehmet Hocanın Osman için söylediği Üç aylık ömrün ya var ya yok." sözü... Önceden hiç ehemmiyet vermediği, gülüp geçtiği bu söz... Şimdi aklına geldikçe yüreğine hançer gibi saplanıyordu.

Sık sık saatli bombaymış gibi cep telefonuna bakıyordu. Çalsın istiyordu Osmandan haber alabilmek için... Hem çalsın istiyor hem de çalmasından da korkuyordu ya kötü haber gelirse diye...

Goncagül Hanım, telefona bakarken dalıp gitmiş, koltuğun üzerinde uyuya kalmıştı.

"Zırnnn!"

“Zırnnn!”

-Zırnnn!”

Telefon zilinin üçüncü sesiyle uyandı. Dehşet içinde telefona baktı. Uykusunda kocasıyla uğraşmıştı. Cep telefon çalmağa devam ediyor, ama o açmağa cesaret edemiyordu. İçindeki bütün sesler, “Osmana bir şey oldu.” diyordu. Açmaya korkuyordu. Uyku sersemi sağına soluna baktı, kendisinden başka telefonu açacak kimse yoktu. Selime kıpırdanmağa başlamıştı. Eğer açmazsa uyanacaktı.

Çaresizce eli telefona uzandı. Akkor halindeki bir demir parçasını kavrıyormuşçasına tuttu. Telefondan müthiş bir sıcaklık vücuduna yayıldı, sanki kor parçasını avuçlamıştı. Ekrana baktı. “Aşkım” yazıyordu. Arayan Osmandı. Duyulur duyulmaz bir sesle konuştu:

“Osman... Bu saate kadar niçin aramadın? Telefonu niçin açmadın? Meraktan ölüyordum...”

Mekanik gürültüler içinden boğuk bir ses geldi:

“Alo!”

Ses, Osmanın sesi değildi. Büyük bir endişeyle konuşmağa çalıştı:

“Buy...run efendim.”

“Orası Osman Karasunun evi mi?”

“Evet efendim.”

“Ben Taksim İlk Yardım Hastanesinden arıyorum. Kiminle görüşüyorum?”

Daha “hastane” derken, Goncagülün elinden telefon düştü, kendisi de külçe gibi koltuğa yığıldı. Her hücresi “öldü, öldü” diye feryat ediyordu. Korktuğu başına gelmişti, Osman ölmüştü. Halının üzerindeki telefondan “Alo! Alo! Hanfendi cevap verin!” sesi geliyordu. Koltuğun, kenarına tutunarak doğruldu. Kolu felç olmuş gibiydi, zor kalkıyordu. Büyük bir gayretle telefonu aldı, sanki tonlarca ağırlığındaydı. Kelimeler ağzından zor çıkıyordu:

“Bu... bu... buyrun... Ben... ben... eşiyim. Kocam... o... öldü mü?”

Karşıdaki ses telaşla cevap verdi:

“Hanım efendi. Yok öyle bir şey... Bana yalnızca kaza geçirdiği söylendi. Acilde yatıyormuş. Bu telefon kaza mahallinde bulunmuş. En son arayan bu numara olduğu için bundan arama yaptık. ”

Hıçkırıklar içinde yalvardı:

“Ne olur, doğru söyleyin. Kocam öldü, değil mi?”

“Hanım efendi, kimse öldüğünü söylemedi... Yaralıymış... Ben santral görevlisiyim. Başka bir şey bilmiyorum. Haydi, hayırlı geceler.”

Goncagül, telefon elinde kala kaldı. Telefonu duvara çarpmak isteğiyle yandı. “Kötü haber verenin sonu kötü olmalı.” isyanındaydı. Kaldırdı, tam fırlatırken gözü Selimeye kaydı. Telefon giderse, dış dünyayla nasıl irtibat sağlayacaktı. Telefonun ne suçu vardı... O yalnızca bir aletti. Bu düşüncelerine rağmen alabildiğince sıktı telefonu, hıncını onda almak istercesine... Telefon kapanmıştı. Telefon eden görevli ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini dahi söylememişti.

Telefon elinde, “Osman öldü, ölümüne ben sebep oldum. Beşibiryerdeyi almadan gelme, gelirsen ölümlerden ölüm beğen. dedim. Onu sözlerimle ölüme ben yolladım.” diyerek feryatla ağlıyor, üstünü başını yırtıyordu.

Goncagül, Süleyman Hocadan çok şey dinlemişti... Ama ölünün arkasından feryatla ağlanmayacağını, Beşibiryerde isteyerek ölümüne ben sebep oldum. gibi sözlerle kendisini suçlamasının uygun olmadığını işitmemişti.

Hıçkırık, ince bir ağlama sesine döndü. Selime kalkmış, salıncağının kenarından tutunmuş, ağlayarak kendine bakıyordu. Yerinden fırladı, Selimeyi kucağına aldı. Göğsüne bastırdı. “Kızım, baba öldü.” diyerek feryat figan ağlamağa devam etti. Onunla birlikte kızı da... Annesinin ağlamasıyla o da sesini yükseltmişti.

Bir müddet ağladıktan sonra sehpanın kenarında duran telefonu görünce aklı başına gelir gibi oldu. Ne yapıyordu? Aklını başına almalıydı? Osman ölmüş gibi hareket ediyordu. Kimse ona Osmanın öldüğünü söylememişti, yalnızca yaralı demişlerdi.

Kocasına, "Mehmet Beyin sözünden ölüm haberini nasıl çıkarıyorsun?" diye kızarken şimdi aynı hataya kendisi düşüyordu.

Osmanın yardıma ihtiyacı olmalıydı? Ne yapmalıydı? Hastaneye koşmalıydı. Nasıl giderdi? Kimden yardım alabilirdi? Aklına babası geldi. Kucağında yavrusuyla sehpanın başına koştu. Telefonu görünce irkildi, gözlerini açmış bir canavar gibi geldi. Telefonun kilit düğmesine basarak tekrar çalışır hale getirdi ve baba evinin telefon numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı. Uyuyorlardı her halde. Gecenin bu vaktinde uyanık olacak değillerdi ya... Bir dakika kadar çaldıktan sonra telefonu kaldırdılar, alo, sesi geldi. Babasıydı...

"Baba... Ben..."

Konuşamadı, sesi hıçkırıklarla kesildi. Babası telaşlandı:

"Kızım... Hayır olsun... Gecenin bu vakti..."

Goncagül, konuşmak için kendini zorluyor, ancak bir türlü konuşmağa muvaffak olamıyordu.

"Kızım! Ne oldu? Söyle... Selimiye bir şey mi oldu?"

Babasının bile ilk önce aklına torunu gelmişti. Damatları kim hatırlardı? Kendini zorladı:

"Baba... Osman..."

"Osman" deyince yine konuşamadı, yine hıçkırıklara boğuldu.

"Kızım, ne oldu Osmana? Topla kendini..."

"Kaza geçirmiş... Taksim İlk Yardım Hastanesindeymiş... Acil Servise kaldırmışlar...

İlk önce babasının "Allah! Allah!" diyen sesi geldi:

"Güzel kızım! Hemen size geliyorum. Ben gelmeyince bir yere

ayrılma. Kendine hâkim ol. İsyan etme. Her şey Yüce Mevlamızın takdiriyle. Osmanın anne-babasına da hemen haber ver. Allaha emanet ol."

Babası telefonu kapattı. Elinde cep telefonu kala kaldı, ne yapacağını bilemiyordu. Ağlaması durmuştu, yalnızca kesik kesik hıçkırıyordu. Osman ne haldeydi acaba? Acı haberi ulaştıran telefonu ne yapsın bilemedi? Hâla onu çarpmak, bin parçaya ayırmak isteğiyle doluydu. Aldığı yere, sehpa koyarken babasının "Osmanın anne-babasına da hemen haber." tembihini hatırladı.

Telefon rehberini aldı. Elleri dolaşarak Çatalca kısmını açtı. H harfinden Hasan Karasu ismini buldu. Nasıl konuşacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kıymetini yeni öğrendiği, gerçek sevgiyi tattığı eşi şimdi ne haldeydi? Gözyaşları yine boşandı. Numarayı çevirdi. Telefon fazla uzun çalmadan karşı taraftan "Buyrun efendim." sesi geldi. Kayınvalidesiydi. Kendini toparlamağa çalıştı:

-Anne, benim, Goncagül. Rahatsız ettim."

Karşı taraftan "Rabbim hayırlara çevir" duası geldi:

"Kızım. Hayırdır inşallah... Buyur."

Goncagül, bütün cesaretini topladı, derin bir nefes aldı. Babasıyla konuşması, ilk telaşını götürmüş, durumu bir nebze olsun kabullenmişti:

"Anne. Osman kaza geçirmiş. Taksim İlk Yardım Hastanesindeymiş."

Kendisini tutmak için büyük gayret sarf eden Goncagül, daha fazla dayanamadı. Ağlamağa başladı. Karşı tarafta da uzun bir sessizlik oldu. Sonra kayınvalidesinin titreyen sesi geldi:

"Can kızım. Sabır... İnşallah kötü bir şey yoktur. Her şey Allahü teâlânın takdiriyle. Hemen yola çıkıyoruz. Seni evden alalım mı?"

Goncagül, kayınvalidesinin gösterdiği metanete hayran oldu. Oğlunu ne kadar çok sevdiğini bilmese bu kadın oğlunu fazla sevmiyor diyecekti. Ama oğlu için canını seve seve vereceğini çok iyi biliyordu.

"Babam gelecek, birlikte gideceğiz."

"Öyle mi? Hastanede buluşuruz inşallah. Aman kızım. Sakın isyanlara düşme. Kendini suçlama... Her şey Yüce Mevlanın takdir ve yaratmasıyla... Allaha emanet ol."

Kayınvalidesinin sesinden ağlamamak için kendini zorladığı belli oluyordu. O bir anaydı hem de analaın analığı en iyi bilenlerinden... Goncagül, "Allah razı olsun anne." diyerek telefonu kapattı. Kendisini suçladığını nereden bilmişti? Yoksa öylesine mi söylemişti?

Başka kime haber vermeliyim diye düşündü. Aklına Mehmet Hoca geldi. Tereddüt etti. Gecenin bu saatinde aramak uygun olur muydu? Mehmet Hocanın Osman için baba yerinde olduğunu düşündü. Baştan Mehmet Hocaya kızıyordu, Osmanın ölüm fikrine saplanmasına sebep oldu diye. Sonra düşününce ona hayran olmuştu. Onun "Üç ay ömrün ya var ya yok. Başkasıyla değil kendinle uğraş." sözü ne hayırlara vesile olmuştu. Hem kendisinin hem de Osmanın hayatını nasıl değiştirdiğini, ikisine de saadet kapılarını nasıl açtığını anlamış, bu sözü bilerek; Osmanın gönlünü açması için söylediğini fark etmişti. Bu sözler, yalnızca Osmanın değil, kendisinin de dünyasının değişmesine sebep olmuştu.

Osmanın Telefon rehberini eline aldı. Ancak Mehmet Hocanın soy ismini bilmiyordu. Mehmet isimlerinin bulunduğu sayfayı açtı belki bulurum ümidiyle. Mehmet Hoca diye yazmıştı. İsmin karşısındaki telefonu çevirdi. Telefonu Mehmet Hoca açtı. Ona, Osmanın kaza geçirdiğini söyledi. Mehmet Hoca, nasıl olmuş deyince aralarında beşibiryerde meselesinin nasıl doğduğunu, Osmana beşibiryerdeyi almayınca gelme dediğini, onun da yoldan geri döndüğünü ve gece yarısı kaza haberi aldığını anlattı. Mehmet Hoca, üzülmemesi, başa gelen her şeyde bir hayır olduğunu, hemen hastaneye gideceğini söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra Goncagül, "Ben ne yaptım el âlemin yabancı erkeğine dert yandım, aile içi sırlarımızı anlattım." diye dövünmeğe başladı. "Mehmet Hoca, herhangi bir kişi değil.

Osmanın her şeyden çok değer verdiği, sözünden çıkmadığı hocası. Osmanla ilgili gelişmeleri bilmek en fazla onun hakkı." diye düşündü. Biraz rahatlar gibi oldu ama beynini, gönlünü kemiren, onu huzursuz eden düşünceyi tam olarak atamadı.

Mehmet Hoca ve Osmanla ilgili düşünceler içinde kıvranırken kapının zili çaldı. Herhalde babası gelmişti. diyafondan "Kim o"? diye seslendi. "Benim! Baban." cevabı geldi.

Heyecanlandı. İşte hastaneye gitme, gerçekle yüz yüze gelme vakti gelmişti. Eşini nasıl bulacaktı? Yaralı mı, yoksa...

* * *

Sabah, saatın 10uydu. Gece ikiden beri Yoğun Bakım Ünitesi önünde bekliyorlardı. Doktorlar üçüncü ameliyata girmişlerdi. Gözler Yoğun Bakımın kapısındaydı.

Goncagül, babası, Halime Anne, Hasan Usta ve Mehmet Hoca, bakışları kapıda duruyorlardı. Beşi bir yerdeydiler. Goncagül, başını Halime annenin omzuna dayamış bekliyordu, içerden gelecek sevinçli haberi, "Osman kurtuldu, hayati tehlikeyi atlattı" müjdesini. Halime Anne, evlat acısını unutmuş, gelinini teselli için uğraşıyordu.

Kimse konuşmuyordu. Dile kolay, yedi saattir Yoğun Bakım Ünitesi kapısı önündeydiler. Goncagülün ağlamaktan gözyaşları kurumuş, artık ağlayacak hali kalmamıştı, yalnızca kesik kesik inliyordu. Alt komşusuna bıraktığı kızı Selimeyi özlemişti, onu bağrına bastırmak arzusuyla yanıyordu.

Goncagülün babası, Halime Annenin omzuna yaslanmış kızına baktı. Akıl alacak gibi değildi. "Hey yüce Allahım! Sen nelere kadirsin. Kızım, bir ay öncesine kadar ölesiye nefret ettiği kayınvalidesini şimdi ölesiye seviyor, teselliyi onda arıyor." diye düşündü. Hanımı aklına geldi, yüreği sancıdı. Yola çıkmazdan önce karısını uyandırıp, damadının kaza geçirdiğini, hastaneye gideceğini söyleyince, "İyi olmuş. Ölsün, gebersin de kızım ondan kurtulsun." demişti.

Gelinini teselli etmek için çırpınan, evlat acısıyla yanan Halime Anneye baktı. İki anne arasındaki farkı düşündü. Bu farkın nereden geldiğini anlamağa çalıştı ama başaramadı.

Halime Anne kime yansın bilemiyordu. Gelinini teselli etmekten üzülmeğe vakit bulamamıştı. Evlat acısı öyle oturmuştu ki yüreğine nefes almakta zorlanıyordu. İçin için yalvarıyor, "Ya Rabbim! Oğlum daha çok genç... Onun yerine benim canımı al. Onu, hanımına ve çocuğuna bağışla. Aile saadetini daha yeni tattı." diye dua ediyordu.

Kapı açıldı. Beş can, beşibiryerde olup ayağa fırladılar. Gözler, ağzı ve burnu beyaz bir bezle kapalı doktordaydı. Doktor gözleri yerde, ağız ve burnunu kapatan bezi çıkardı. Gözleri hâlâ yerdeydi. Doktorun yüzünden bir şey anlayamayan, sevinçli haberi okuyamayan beşibiryerde, beşi bir gönül olmuşlar, gözleri yakalamağa çalışıyorlardı. Hepsi, bakışlarıyla yalvarıyordu "Ne olur bize iyi bir haber ver." diye...

Mehmet Hoca sessizliğe daha fazla tahammül edemedi. Doktorun yanına yürüdü:

"Efendim... Durum nedir? Lütfen söyleyin."

Beş can, beşi bir yere gelip tek can, on göz tek göz olmuş, doktorun ağzına bakıyorlardı. Goncagül heyecandan farkında olmadan, Halime Annenin kolunu sıkabildiğince sıkıyordu. Halime Anne, gelininin ellerini avuçlamış destek olmağa, güç vermeğe çalışıyordu... Ona kim destek olacaktı?

Mehmet Hocanın suali, konuşmakta zorlanan doktor için bir can simidi oldu. Ellerini kaldırdı, gözleri Mehmet Hocada konuştu:

"Başınız sağ olsun. Allah sizlere..."

Doktor daha sözünü bitirmeden Goncagül, "Osman!" diyerek Halime Annenin kollarına düştü, bayılmıştı. Halime Anne ne yapsın bilemedi. Vefat haberi verilen oğluna mı ağlasın, onun için mi çırpınsın, yoksa kollarının arasında yığılıp kalan gelin kızıyla mı meşgul olsun. "İnnâ lillâh....." diyerek Allahü teâlâya sığındı.

Gözyaşları içinde "Ya Rabbi! Sen bize dayanma gücü ver. Evladımı sen verdin, sen aldın, bizde emanetti." şeklinde dualara durdu. Gelin kızını ayıltmak için çabaladı:

"Can kızım! Goncagülüm! Oğlumun emaneti! Kendine gel! Her şey Rabbimin takdiriyle..."

Bir taraftan sesleniyor, diğer taraftan da şişeden eline döktüğü suyla Goncagülün yüzünü, boynunu ovuyordu.

Mehmet Hoca ile Goncagülün babası Salim Efendi, Osmanın babası Hasan Ustayı teselli etmeğe çalışıyorlardı. Hasan Usta, "Allah" diyor başka bir şey demiyordu.

Halime Hanım, doktorla birlikte uzun uğraşmadan sonra Goncagülü ayıltmağa muvaffak oldu. Gözlerini açan Goncagül, yaşlı gözlerle kayınvalidesine baktı, "Anne! Osman öldü... Mutluluğu yakaladık, ama o bizi bıraktı." dedi.

Gelinini teselli etmekten oğlu için ağlayamayan Halime anne, "Kızım sen sağ ol. Allah oğlumu aldı, ama senin gibi bir kızı bize verdi." diyerek gelinini göğsüne bastırdı. Goncagül, son on saati unutmak için ana kucağına sığındı. Bu sırada, Yoğun Bakım Ünitesinin kapısı açıldı. İki görevlinin ittiği bir sedye çıktı. Sedyede üzeri baştan ayağa yeşil bir bezle örtülmüş bir ceset vardı.

Goncagül, sedyeyi görünce, "Ne olur yüzünü görmeme müsaade edin." diyerek yerinden fırladı. Görevlilerden biri, "Olmaz bacım" diyerek önünü kesti. Goncagül, "Ne olur izin verin." diye ağlayarak yalvarıyor, görevli bırakmıyordu.

"Oğlum! İzin ver, görsün."

Konuşan, ölüm haberini veren doktordu. Goncagül, yavaş adımlarla cesedin baş tarafına geldi. Halime Anne ve Salim Bey, Goncagülün bir çılgınlık yapmasına mani olmak için hemen yanına geldiler. Herkes nefesini tutmuştu. Goncagülün yüzü bembeyaz kesilmiş, ayakta sallanıyordu. Düşmemesi için Salim Bey, kolundan tuttu. Titreyen elini, cesedin baş tarafındaki örtüye yaklaştırdı, örtüyü tuttu, ama kaldıramadı. Kaldırmağa cesaret edemedi.

Babasına baktı o da yapamadı. Bakışlarını Halime Anneye çevirdi. O da boyun büktü, "Kızım, yapamam, dayanamam." dedi. Bakışlarıyla görevliye yalvardı.

Ve görevli görevini yaptı. Örtüyü baş kısmından kaldırdı, yüz meydana çıktı. Baş ve yüz sargılar içindeydi.

Büyük bir acıyla sargılı yüze baktılar. Gördükleri nefeslerini kesti. Gözler hayretle açıldı. Yüzlere önce dehşet ve korku, sonra hayret yerleşti. En sonunda da sevinç dalgalanır gibi oldu. Goncagül, belli belirsiz feryat etti:

"Bu... Osman değil."

Halime anne ve Salim Bey de Goncagüle iştirak ettiler, "Evet, Osman değil." dediler.

Hasan Usta, Mehmet Hoca ve Doktor da sedyenin başına geldiler. Herkes şaşkınlık içindeydi. Doktor, izah etmeğe çalıştı:

"Kazada ağır yaralanan kişi bu... Bize, polisler tarafından bildirildi, bunun Osman Karasu olduğu...

Goncagül, doktora bir şey sormak istedi, ağzından kelimeler çıkmadı. Mehmet Hoca sordu:

"Doktor Bey. Kazaya karışan diğer kişi ne oldu?"

Yaşadıklarının şaşkınlığındaki doktor, "Diğeri acil serviste. Yaraları fazla ciddi olmadığı için orada kaldı." Cevabını verdi.

Doktorun son sözleri, zihinleri güneş gibi aydınlattı. Gönüllerde ümit çiçeklerini tekrar yeşertti. Goncagül, bağırmak istedi, sesi yetmedi. "Anne Osman ölmemiş. Osman ölmemiş." diyerek gözyaşları içinde Halime Anneye sarıldı. Halime Anne gözyaşları içinde gelinini iyice göğsüne bastırdı, dili, "Rabbim sana şükürler olsun." diyor, gönlü bin kanat takmış uçuyordu. Dayanamadı... Gece yarısından beri kendisi acısını bastırarak gelinini teselli etmeğe çalışmıştı. Halime Annenin yaşlı bedeni bu kadar yükü kaldıramadı. Goncagülün kolları arasından yere çöktü. Goncagül, telaşla atıldı:

"Anne! Bir şey mi oldu?"

Halime Anne, çöktüğü yerden gülümsedi:

"Bir değil, çok şeyler oldu kızım. Böyle olunca da yaşlı bedenim dayanamadı."

İlk haberi aldığından beri, gözyaşlarını içine atan Hasan Usta, bir köşeye çökmüş sesli sesli ağlıyor... Mehmet Hoca göz yaşları içinde, "Ya Rabbim, senin işlerine akıl sır ermez." diyor... Salim Bey de göğsüne yol bulan sevinç yaşlarını silmeğe çalışıyordu.

Herkes, "Osman değilmiş" diye sevinirken sedyedeki ceset kendi halince, iki görevli de şaşkın vaziyette bekliyordu.

Doktorun, "Götürebilirsiniz." sözüyle görevliler sedyeyi morga doğru sürdüler. Morga götürülen ceset, beş kişiye sevinç getirmişti. Acaba kimlerin neşesini götürecekti?

Doktor, sevinç gözyaşlarıyla ağlaşan beşibiryerdeye, tek gönül olmuş beş kişiye baktı. "Bu işin sonunu ben de merak ediyorum. Buyurun, birlikte gidelim, Acil Servise... Bakalım, oradaki Osman Bey mi?" dedi.

Doktorun sözleri, sevinç içinde ağlaşan beşliyi yine ateşlere attı. Doğru ya acaba acil servisteki o muydu? Bu sualle endişelenen gönülleri yine de kanatlıydı... Morga giden sevdikleri değildi ya...

Acil Servisin önüne geldiklerinde beşlinin heyecandan dayanacak hali kalmamıştı. Özellikle de Halime Anne ile Goncagülün.

Doktor, Acil Servis hastalarının bulunduğu koğuşun kapısını açtı, şöyle bir içeri baktı, sonra da beşliye döndü:

"Buyurun! Görün bakalım. Aradığınız burada mı?"

Halime Anne, Goncagüle işaret etti. Osmanın orada olup olmadığını bir an önce öğrenmek için her şeyini vermeğe hazırken hem cesaret edemedi. Anneden önce girmeyi uygun görmedi. Eş, annenin hissettiğini hissedebilir miydi? Annenin yerine alabilir miydi? Mümkün müydü? "Anne." dedi, "Önden gitmek senin hakkın."

Halime Anne, bu sefer geline boyun eğdi. Titreyen ayaklar, çırpınan yürekle duvardan destek alarak içeri girdi. Herkes nefesini

tutmuş bekliyordu. “Oğlum! Osmanım!” feryadıyla diğerleri de içeri doluştu.

İçerideki tablo yürek dayanmaz yakıcılığındaydı. Ortadaki ranzada ana oğul yatağın üzerinde sarmaş dolaş olmuşlardı. Halime Anne, “Oğlum” diyerek ağlıyor, Osman da “Anne! Önemli bir şeyim yok.” diyerek onu teselliye çalışıyordu.

Hasan Usta da “Evladım” diyerek koştu oğlunun başını elleri arasına aldı. Osman, anne-babasının davranışları karşısında şaşkındı. Kendisine niçin mezardan kalkmış gibi bakıyorlardı.

Goncagül de sevdiceğinin boynuna sarılmak, son sekiz saattir çektiklerini unutmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ama beraber olduklarının yanında bunu yapamadı, utandı. Sessizce Osmanın yanına yaklaştı, elini tuttu, kuvvetlice sıktı ve yalnızca “Geçmiş olsun.” dedi. Kendisine “geçmiş olsun” diyen Mehmet Hocayı gören Osmanın şaşkınlığı iyice arttı:

“Hocam! Senin nereden haberin oldu? Bizimkiler bana niçin mezardan kalkmışım gibi bakıyorlar?”

Mehmet Hoca, gülümsedi:

“Evladım... Bize göre mezardan kalktın sayılır.”

Osmanın şaşkınlığı meraka döndü:

“Anlamadım hocam, nasıl, yani?”

Mehmet Hoca, beşibiryerdenin gece ikiden beri yaşadıklarını, Yoğun Bakım Ünitesi kapısında nasıl beklediklerini, ölüm haberini nasıl aldıklarını ve sonrası başa gelenleri anlattı.

Bu sırada, doktor durumu araştırmıştı, bilgi verdi:

“Polisler, sizin kimliğinizi ve telefonunuzu ölen kişinin aracında bulmuşlar. Bu sebeple o, kayıtlara Osman Karasu diye geçmiş. Kimliğin diğer araca nasıl geçtiğine izahat getiremediler.”

Yakınlarının çektikleri sıkıntıları duyunca çok üzülen, aklı başından gidecek gibi olan Osman elini başına vurdu:

“Ben izah edebilirim. Yolda adrese bakmak için cüzdanımı

çıkarmıştım. Trafik sıkışınca aceleyle cüzdanı ön camın yanına atmıştım. Telefon da oradaydı Demek ki kaza anında telefon ve cüzdan fırlayıp diğer aracın içine düşmüşler ...”

Doktor seslice güldü, bu sekiz saattir ilk gülüştü:

“Mesele anlaşıldı. Osman Beyin önemli bir şeyi yok. Gerekli çıkış işlemlerini yaptırdıktan sonra bugün taburcu olur. Hepinize büyük geçmiş olsun.”

Doktor müsaade istedi, hepsi doktora teşekkür etti. Benzer nice hadiseler yaşayan doktor yanlarından ayrıldı.

Osman, anlatılanlar karşısında ne yapsın bilemedi, gözyaşlarına boğuldu. Gözyaşları içinde beş iken sevdikleri için bir can, bir gönül, beşibiryerde olan annesine, babasına, eşi Goncagüle, kayınpederine ve Mehmet Beye, baktı:

“Buraya getirdiklerinden baygınmışım. Gece yarısı ancak kendime geldim. Ben de gece yarısından beri telefon ediyorum. Telefonu açmıyorsunuz diye günahınızı aldım. Hiç bir telefon açılmadı. Siz ise o saatlerde Yoğun Bakım kapısında bekliyormuşsunuz. Sizi çok üzdüm hakkınızı helal edin.”

Goncagül hariç hepsi “helal olsun” dedi. Osman, “Gönlümün sultanı, sevdiceğim” deme isteğiyle yandığı ama büyüklerinin yanında diyemediği Goncagüle döndü:

“İki gözüm sen etmiyor musun? Etmemekte haklısın. Kendimi affettirmek için ne yapayım?”

Goncagül, gülümsedi:

“Ederim ama bir şartla.”

Osmanın gönlünde binlerce çiçek açtı, kuşlar en güzel terennümlerini söylemeğe başladı:

“Bir değil, bin şarta razıyım, yeter ki sen hakkını helal et.”

“Dünden beri başımıza gelenler, beşibiryerde altını sebebiyle geldi. Bundan da nice hikmetler var diye düşünüyorum. Beşibiryerde altınını ne zaman boynuma bağlarsan o zaman

hakkımı helal ederim."

Osman, derinden bir ah çekti:

"Ah bre iki gözüm. Dün, bütün Kapalı Çarşıyı dolaştım, bulamadım. Bu zamanda da Beşibiryerde olur mu? diye benimle dalga geçtiler. Tanıdık bir kuyumcu yalnızca koleksiyoncuda bulunacağını söyledi. Koleksiyoncuyla sözleştik, dükkanı Şişlideymiş. Gece saat 10a kadar yetişmemi istedi. Oraya yetişmeğe çalışırken kaza oldu. Söz, buradan çıkayım ilk işim Beşibiryerdeyi almak olacak."

"Osman, kardeşim. Şişliye kadar gitmene lüzum yok."

Konuşan Mehmet Hocaydı, elinde kırmızı bir şeride takılmış bir beşibiryerde vardı. Beşibiryerdeyi Osmana uzattı:

"Evladım, Goncagül Hanım, dün aranızda geçenleri bana anlattı. Beşibiryerde altını bulamayacağını tahmin ettim. İki kişinin bir araya gelemediği zamanda beşibiryerde bulmak kolay mı? Rahmetli eşimden hatıra bu altını yanıma almıştım. Görülen o ki almam da çok iyi olmuş. Goncagül Hanım, Beşibiryerdeyi almadan hakkını helal etmemeye kararlı. Şu dünyada en birinci, en önemli iş helalleşmektir. Şu altını al da bir an önce Goncagül Hanımla helalleş."

Osmanın eli, altına gitmedi:

"Hocam! Katiyen olmaz. O size eşinizden hatıra. Ben hastaneden çıkayım hemen alırım."

Mehmet Hoca, kızar gibi yaptı, beşibiryerdeyi zorla Osmanın eline sıkıştırdı:

"Beşibiryerde, onun kıymetini, onun ne söylediğini, ne hatırlattığını bilenlere, bildiklerini yapmak gayretinde olanlara verilir. Çektiğimiz sıkıntılar... Beşibiryerdeleri, onların anlattığı manaları, beşimiz bir yere gelip tek gönül olmayı unuttuğumuzdan değil mi? Bak bu gece beş kişi bir yere geldik, beşibiryerde olduk ve sana kavuştuk. Bu, Beşibiryerdenin bereketiyledir. Hadi daha fazla

uzatma. Şu Beşibiryerdeyi gelin kızımızın boynuna tak. O, Beşibiryerdeye en layık kişi olduğunu gösterdi.

Goncagül, kıpkırmızı kesildi, bir şeyler söylemek istedi, söyleyemedi.

Osman, "Hocam senin hakkını nasıl öderiz." diyerek zorlanarak da olsa yatağından kalktı. Bir genç kız gibi kıpkırmızı kesilen eşinin boynuna eşarbının üzerinden Beşibiryerdeyi bağladı, "Hakkını helal et." diyerek...

Goncagül tebessüm ederek, "Helal ettim. Bu hak ödemenin bedeli sana epey pahalıya geldi. Sen de hakkını helal et." dedi.

Osman, eşinin çok anlamlı cevabına elinde olmadan güldü ve "Helal ettim." diye karşılık verdi.

"Osman, evladım. Çok önemli bir şeyi fark ettin mi?"

Sual eden Mehmet Hocaydı. Başta Osman olmak üzere, gözyaşları içinde bu sahneyi seyreden babalar ve anne de şaşırdı. Osman, boyun büktü, endişeyle sordu:

"Bilemedim hocam, neydi acaba?"

"Osmanım, gül ile Goncagül hanım ile güldün. Mutluluğun sende, kendinde olduğunu anladın."

-SON-